Sem Pati Dizisi

16 DİLE ÇEVRİLEN JAPONYA'NIN ÇOK SATAN KİTABI

彼女と彼女の猫

Makoto Shinkai &
Naruki Nagakawa

KADIN VE KEDİ

Çevirmen: EBRU SARIKAYA

ROMAN

Şehir kalabalığında bir damla yalnızlık, ama içlerinde birbirlerine duydukları kocaman bir dünya var. Kedi, sessiz gözleriyle sahibinin kırık kalbine şifa olurken, kadın da ona sığınacak bir yuva sunuyor. Bu dokunaklı hikâye, iki ruhun en karanlık anlarda bile birbirlerine ışık olabileceğini, sevgiyi anlamak için bazen yalnızca bakmanın yeterli olduğunu hatırlatıyor.

Makoto Shinkai &
Naruki Nagakawa

KADIN VE KEDİ

ATHİCA

Biyografi

Makoto Shinkai

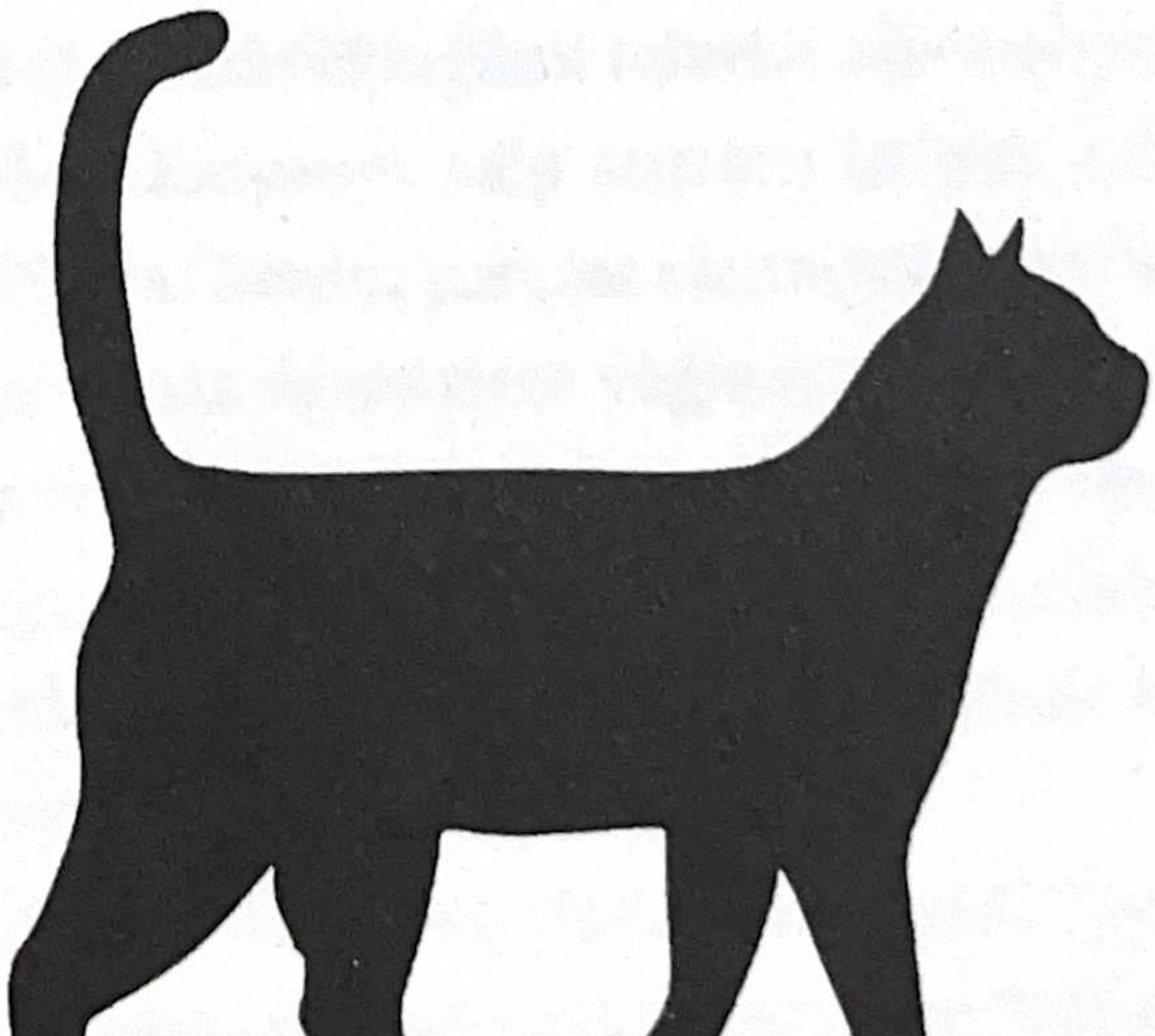
Japon animasyon film yönetmeni. Örnek eserleri arasında "Senin Adın", "Seninle Bir İklim" ve "Suzume" bulunmaktadır.

Naruki Nakagawa

Roman yazarı, bilgisayar oyunu ve anime film senaristi. Eserleri arasında, "Ketsugou Danshi" woyunu ve "Pokémon ile "Shikizakura" animelerinin senaryoları bulunmaktadır.

I

Kelimeler Denizi

Bölüm I

İlkbaharın başlarında yağmurlu bir gündü.

Çiseleyen yağmurun altında, kaldırımın kenarında yatıyordum. Yanımdan geçen insanlar bana şöyle bir bakıp aceleyle uzaklaşıyorlardı. Sonunda başımı kaldıracak gücüm dahi kalmadı ve kurşuni renkli gökyüzüne tek gözümle bakmaya başladım.

Yaklaşan trenin sesi, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi sessizliği bölerek yankılanıyordu. Rayların üzerinde yol boyunca ilerlerken, istikrarlı ve güçlü bir şekilde gürlüyordu. Bu ses bende inanılmaz bir hayranlık uyandırdı. Göğsümde hissettiğim şu hafif kalp atışı beni hareket ettirmeye yetiyorsa, bu sesin hareket ettirebileceklerinin büyüklüğünü tahmin bile edemezdim!

Şüphesiz bu, dünyanın kalp atışının sesiydi. Güçlü, büyük, mükemmel dünya. Benim parçası olamayacağım bir dünya.

Yağmur, aralıksız ve sessizce yağmaya devam ediyordu. Yanaklarımı karton kutunun dibine yapıştırıp öylece yatarken, yavaşça havaya yükseldiğim yanılsamasına kapıldım. Sonsuzluğa doğru yükseliyormuş gibiydim. Nihayetinde bir "pat" sesi duyulacak ve bu dünyadan koparılacaktım.

Beni bu hayata bağlayan ilk kişi annemdi. Samimi ve nazikti, bana istediğim her şeyi verdi ama artık benimle değildi. Ne olduğunu ya da neden kendimi bu karton kutuda, yağmurda ıslanırken bulduğumu hatırlayamıyordum.

Zaten her şeyi hatırlayamayız, hatırladıklarımız yalnızca gerçekten önemli olan kısımlardır. Artık hatırlamak istediğim tek bir şey bile yoktu.

Yağmur hafifçe yağmaya devam ediyordu.

Ruhunu kaybetmiş, boş bir kabuğa benzeyen bedenim yavaşça gri gökyüzüne yükseldi. Gözlerimi kapattım, dünyayla bağlantımın sonsuza dek kesileceği anı bekledim.

Trenin sesi gittikçe yükseliyor gibiydi.

Gözümü açtığımda bir kadınla burun buruna geldim. Büyük plastik bir şemsiyenin altından bana bakıyordu.

Ne kadar süredir oradaydı?

Çömeldi ve çenesini dizlerine yaslayarak bana bakmaya devam etti. Alnının üzerine bir tutam perçem düşmüştü. Trenin gürültüsü şemsiyenin altında yankılanıyormuş gibi her zamankinden daha yüksek geliyordu.

Onun saçları ve kürküm yağmur suyuna maruz kaldıkça ağırlaşmış, çevremize hoş bir koku yayılmıştı. Başımı güçlükle kaldırdım ve gözlerimi dikip ona baktım.

Gözleri tereddütle titredi. Bir an için uzaklara daldıktan sonra kararlılıkla bana döndü, artık ne yapacağını biliyor gibiydi. Bir süre öylece birbirimize öylece baktık."Hadi, birlikte eve gidelim mi?" Beni kollarına aldığında, bedenimde buz gibi soğuk parmaklarını hissettim. Karton kutuya baktım, ne kadar küçük olduğunu fark edince şaşırdım. Beni ceketiyle kazağının arasına sıkıştırdı. Vücudu inanılmaz derecede sıcaktı ve kalp atışlarını duyabiliyordum.

Trenin sesi bizi geride bırakırken yürümeye başladı. Onun, benim ve dünyanın kalpleri birleşmiş, birlikte atıyordu.

O gün beni evine aldı. Artık *onun* kedisiydim.

Toplum, çoğunlu
hayata atıldıktan son
"Şunu falancaya ilet!"
cüklerle işler yürütül
olduğunu düşünerek
neredeyse mucizeviy
alıyordum. Onları d
caklarını hissetmek
işlerle uğraşmayı sev
işyerimde değer gör

Kesinlikle, belge
duğumdan çok dah
rabilecek biri değil
Arkadaşlarımsa bar
rımızdan beri tanı
zından çıkanlar ra
kahalara boğardı.
rabiliyordu; sanki
Beni her zaman ş
olduğunu düşünü
lıyordur. Erkek ar
küçüktü ve *ÇOK* k
gu filmleri, elektr
akla gelebilecek h
minden savaş lor
sahip olmuştum.

Arkadaşım Ta
mede iyiyken, No
her ikisinde de b
ilk kiraladığım gü
lu bir günde, tek

Toplum, çoğunlukla kelimelerden oluşur. Bir iş bulup hayata atıldıktan sonra bunu fark ettim. "Bunu hallet!" ya da "Şunu falancaya ilet!" gibi belli belirsiz ve akılda kalmayan sözcüklerle işler yürütülüyordu. Herkes bunun tamamen normal olduğunu düşünerek işine devam ediyordu ama benim için bu neredeyse mucizeviydi. Neyse ki belgelerle uğraşmaktan zevk alıyordum. Onları düzenlerken somut bir biçimde kalıcı olacaklarını hissetmek beni cezbediyordu. İş arkadaşlarım bu tür işlerle uğraşmayı sevmezken, ben gönüllü olduğum için şu anki işyerimde değer görüyordum.

Kesinlikle, belgelerin arasında kaybolurken, insanlarla olduğumdan çok daha rahat hissediyordum. Etkili iletişim kurabilecek biri değildim ve konuşacaklarım hemen tükenirdi. Arkadaşlarımsa bana göre konuşkan tiplerdi. Öğrencilik yıllarımızdan beri tanıdığım Tamaki'yle zaman geçirdiğimde, ağzından çıkanlar rahatlıkla birer espriye dönüşür ve beni kahkahalara boğardı. Tamaki, her durumdan yeni anlamlar çıkarabiliyordu; sanki benim göremediğim açıları görebiliyordu. Beni her zaman şaşırtabildiği için onun gerçekten harika biri olduğunu düşünürdüm. Konuşkan insanları sevdiğim anlaşılıyordur. Erkek arkadaşımın adıysa Nobu'ydu. Benden bir yaş küçüktü ve *ÇOK* konuşurdu: Sigorta şirketindeki işi, bilimkurgu filmleri, elektronik müzik ve Çin'deki eski savaşlar… Bana akla gelebilecek her şeyden bahsederdi. Sayesinde, sigorta sisteminden savaş lordlarının isimlerine varana dek pek çok bilgiye sahip olmuştum.

Arkadaşım Tamaki çevresinde olup biteni kelimelere dökmede iyiyken, Nobu iç dünyasındakileri ifade etmede iyiydi. Ben her ikisinde de bocalıyordum. Baharın gelişi, bana kendi evimi ilk kiraladığım günü hatırlatıyor. Özellikle bugünkü gibi yağmurlu bir günde, tek başıma emlakçıları dolaşıp cesaretimi toplayarak

kira sözleşmemi imzalamıştım. İlk kez tek başıma yaşayacaktım. Ah tabii, taşındığım gün de yağmur yağıyordu.

Tamaki yardımıma yetişmiş, yanında da genç iş arkadaşı Nobu'yu getirmişti. Paketleri açtıktan ve rafları yerleştirdikten sonra, yerel bir lokantada yemek yemiştik. İlk kez böyle bir iş için bir arkadaşım ve tanımadığım bir adam bana yardımcı olmuştu. Her şey o kadar gerçekdışı gelmişti ki bir televizyon dizisinde yaşıyor gibi hissetmiştim. Tabii bu hislerimi kelimelere dökmeyi başaramamıştım.

Sonra Tamaki, "Bugün öğrencilik yıllarımıza döndük resmen!" dedi ve Nobu güldü.

Ben de zoraki gülümsemeye çalıştım ama normal insanların bu tür şeyleri her zaman yaptığını fark ettim.

Sonuçta yalnız yaşamak benimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Taşındıktan kısa bir süre sonra Nobu tek başına beni ziyarete geldi. Çamaşır makinemin bağlantısı gevşemişti ve hortumundan sık sık su sızıyordu. Tamaki'ye bundan dert yandığımda, Nobu'yla tamir etmesi için konuşmuştu. Tamaki'nin de geleceğini düşündüğüm için Nobu yalnız geldiğinde biraz şaşırdım. Bir sürü alet edevat getirmiş ve sızıntıyı tamir etmişti. O gelene kadar ana su vanasını kapatmam gerektiğinden bile haberim yoktu.

Etrafımda bir erkek olmasının ne kadar hoş olduğunu düşünmüştüm. Duygularımı Nobu'ya ifade etmenin ne kadar kolay olduğunu görünce de şaşırmıştım. Ne de olsa ilk kez hislerimi bu kadar doğrudan ifade edebiliyordum.

Nobu, o gece benimle kaldı.

Kelimelerin dünyamı değiştirebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmek beni korkutmuştu.

Her hafta evimde buluşmaya başlamıştık, ta ki Nobu'nun işleri aniden yoğunlaşıp onu daha az görmeye başlayana kadar.

Bana kalırsa, o benim erkek arkadaşımdı ve benimle ilgili hislerini tam olarak kelimelere dökmese bile birbirimizi anlıyorduk.

İlkokuldayken dönüp dönüp okuduğum dergilerdeki hikâyeler, baş karakterin kendine bir erkek arkadaş bulmasıyla sona ererdi ama gerçek hayatta böyle olmadığını çoktan keşfetmiştim.

Bir erkek arkadaşınız olsa bile, kendinizi onun hayatınızda olmadığı zamanlardan daha yalnız hissettiğiniz günler gelebilir.

Bugün, üç ay sonra ilk kez Nobu'yla buluştum. Bahar yağmurunun altında yan yana yürüdük. Uzun zaman geçmiş olmasına rağmen oldukça sevecendi ve sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi konuşuyordu.

Onun sohbetine kapılıp gitmek iyi hissettirdi. Ama o gittikten sonra, üzerime çöken endişeyle baş edemedim. Sanki denizde neşeyle yüzüyordum da aniden ayaklarımın dibe değmediğini fark etmiştim. "Biz… Çıkıyoruz, değil mi?"

Şu birkaç kelime ağzımdan bir türlü çıkmadı. Eğer ayrılmamızı söyleseydi, kesinlikle dibe batardım. Bugün de, gerçekten söylemek istediğim şeyi dolaylı yoldan geçiştirdim, onun etrafındaki bir uydu gibi yörüngesinde dönüp durdum.

Küçük bir okul çocuğu gibi deneyimsizdim. Muhtemelen, okuldayken bu tür deneyimlerle doğru dürüst başa çıkamadığım için şimdi bunlar başıma geliyordu. Ondan duymak istediğim tek bir şey vardı, onu da hiç söylemedi. Ofisinin yakınlarında vedalaşırken, bir dahaki görüşmemizin ne zaman olacağını düşündüm.

İstasyona vardığımda, eve her zamankinden farklı bir yoldan gitmeye karar verdim. Yol uzayacaktı ama yağmurun soğukluğunu hissederek yürümek istiyordum. İşte o zaman kediyle karşılaştım.

Bölüm II

Evi, onun rahatlatıcı kokusuyla doluydu. Orada geçirdiğim ilk sabahı, bir yerin bu kadar sıcak olabileceğine şaşırmakla geçirmiştim. Daha önce hiç bu kadar sıcak bir ortamda uyanmamıştım. O, çoktan kalkmıştı ve ocakta su ısıtmakla meşguldü.

Ben su buharının çaydanlığın ağzından fışkırmasını izlerken, "Günaydın!" dedi.

Ardından perdeleri hızla açtı. Bulutlar güneşin doğuşundan nasibini alarak renklenmişti. Evi, yokuşun tepesine dikilmiş bir apartmanın birinci katındaydı. Pencereden yükseltilmiş raylardan geçen treni görebilirdiniz. Beni etkisine alan sesi çıkaranın, bu tren olduğunu ancak o zaman fark etmiştim.

Keşfettiğim şey beni öyle heyecanlandırmıştı ki hemen ona anlattım.

"Evet, ne güzel değil mi Chobi?" diye hafifçe gülümseyerek cevap verdi. Chobi mi? "Chobi. Senin adın Chobi." Bana ilk kez bir isimle seslenmişti. Chobi. Bana verdiği bu isim hoşuma gitmişti. Bu sabahı sonsuza kadar hatırlayacağımdan emindim. Ona anında âşık oldum. Güzelliği ve nezaketiyle beni büyülüyordu. Beni ona bakarken her yakaladığında yüz ifadesi yumuşar ve nazikçe gülümserdi. Benim yemeğimi kendininkinden önce hazırlardı: Bir tabak süt, biraz konserve et ve kıtır bisküviler...

Sütümü yudu
yanıma otururdu
lerinden rahatlık
mi sakin hissed
çünkü içgüdüle
kalanını saklam
serilir, karnımı
karnımda daire
nuniyetimi gös

Ne zaman y
kitap okurdu,
yıkamasını izl
taşırdı ve ben t
şır asmasını iz
çıkar, mavi gö
memnuniyetl
tirdiği süveter
tığımda üzeri
görüp geceni
yanımda kalı

Yemekleri
masını izlem
balık parçala
giderdi çünk
ceği anlamır
gelirdi. Y
onu dinlerk
zaman böyl
da dünyaya

1 Kurutulmu
geleneksel bir

Sütümü yudumlarken elinde büyük bir fincan ılık sütle gelip yanıma otururdu. Böylece sütlerimizi birlikte içerdik. Hareketlerinden rahatlık ve zariflik okunurdu, o etrafımdayken kendimi sakin hissederdim. Bana koyduğu yemeğin yarısını yerdim çünkü içgüdülerim, bana olumsuz bir şeyler olmasına karşın kalanını saklamam gerektiğini söylerdi. Ardından onun yanına serilir, karnımı açarak beni sevmesini isterdim. O, eliyle yavaşça karnımda daireler çizerken ben de kuyruğumu sallayarak memnuniyetimi gösteririm.

Ne zaman yere uzansa, karnına tırmanıverirdim. Genellikle kitap okurdu, bir yandan da sessizce sırtımı okşardı. Çamaşır yıkamasını izlemeyi severdim. Kıyafetleri hâlâ onun kokusunu taşırdı ve ben tüm bedenimi coşkuyla içlerine gömerdim. Çamaşır asmasını izlemeyi de bir o kadar severdim. Birlikte balkona çıkar, mavi gökyüzüne, arabalara ve aşağıdaki yoldan geçenlere memnuniyetle bakardım. Onun, benim için bir yatağa yerleştirdiği süveterlerden biriyle uyurdum. Bu, onunla ilk karşılaştığımda üzerinde olan beyaz süveteriydi. İlk günlerde, kâbus görüp gecenin bir yarısı miyavlayarak uyanırdım. O her zaman yanımda kalır, tüylerimi nazikçe okşardı.

Yemeklerini kendisi pişirirdi, özellikle *miso* çorbası yapmasını izlemeyi severdim çünkü her zaman bana kurutulmuş balık parçalarından verirdi. Soğuk tofu yemesi de çok hoşuma giderdi çünkü bu benim yemeğime kuru *bonito* pulları[1] serpeceği anlamına

gelirdi. Yemek yaparken kendi kendine şarkı söylerdi ve onu dinlerken keyiften dört köşe olurdum. "Chobi." Beni her zaman böyle çağırırdı. Bu isim sayesinde ona, onun aracılığıyla da dünyaya bağlandım.

---

1 Kurutulmuş, fermente edilmiş ve tütsülenmiş ton balığından yapılan geleneksel bir Japon yiyeceği.

Her sabah aynı saatte uyanır, kahvaltı hazırlar, aynı televizyon programını izler ve hep aynı sırayla bunları yaptıktan sonra işe giderdim. Kendi başıma yaşamaya başladığımdan beri yarattığım düzenli yaşam tarzından keyif alıyordum. Rutinimi kontrol edebileceğimi keşfetmek benim için rahatlatıcıydı. Chobi, benimle yaşamaya başladıktan sonra bile hayatım pek değişmedi. Büyürken bir köpeğim vardı ve yağmur ya da kar yağarken bile yürüyüşe çıkarmak zorunda olmak zahmetliydi. Öte yandan kediler pek bakıma ihtiyaç duymuyorlardı. Bugün de her zamanki gibi alarm çalmadan hemen önce uyandım ve alarmı kapattım. Odanın içinde Chobi'nin varlığını hissedebiliyordum. Yastığımın altından termometreyi alıp vücut sıcaklığımı ölçtüm. Nobu'yla çıkmaya başladığımdan beri günlük grafik tutuyordum. Artık bir alışkanlık hâline geldiğinden bırakmak istemiyordum, bırakırsam tuhaf hissettirecekti ve şu ana kadar tuttuğum kayıtlar boşa gitmiş olacaktı. Pencereden süzülen sabah güneşiyle, küçük pirinç toplarından oluşan kahvaltımı yaptım. Yemediğim her şey öğle yemeği *bento*ma[2] gidecekti. Chobi ve ben sütlerimizi içtikten sonra iş kıyafetlerimi giydim. Chobi'nin pijamalarımla güreşmesini izlerken neredeyse zamanı unutuyordum.

O, makyajını yaparken aynadaki yansımasını izlemeye bayılırdım. Ustalıkla bir dizi fırça çıkarır, her birini sırayla kullanır, sonra hepsini dikkatlice tekrar yerine koyardı. Her şeyi titizlikle yapardı. Son olarak, parfümünü sürerdi. Kokusu evin her yanına yayılır, yağmurdan ıslanmış çimen kokusunu anımsatırdı.

2 Japonya'da yaygın olarak kullanılan bir tür yemek taşıma kabı.

Her zamanki gibi, günün hava durumu tahminini izledi. Sonra gitme zamanı geldi. Uzun siyah saçlarını toplayışını, siyah takım elbisesini giyip yüksek topuklu ayakkabılarını giyişini izlemeyi de ayrı severdim. Kapının yanında uzandığım yere çömelip parmak uçlarıyla başımı nazikçe okşadı. "Görüşürüz Chobi" dedi, sonra ayağa dikilerek, ağır çelik kapıyı araladı. Eşikten süzülen gün ışığına karşı gözlerimi kısıyordum. Güle güle!

Işığa doğru bir adım attı. Parmaklarının başımda bıraktığı karıncalanmayı hissederek, dış merdivenlerden inip uzaklaşırken, topuk seslerini keyifle dinledim. Onu uğurladıktan sonra, pencere kenarındaki sandalyeye tırmandım ve balkonun ötesindeki yükseltilmiş raylardan geçen treni izledim. Belki de o trenin içindeydi. Trenleri izlemeye doyduktan sonra sandalyeden aşağı atladım. Parfümünün kokusu hâlâ evin içinde geziniyordu. Kokusuyla sarmalanmış hâlde, tekrar uykuya daldım. Dolu trenin içinde sıkışmışken Chobi'yi düşünüyordum. Chobi, uyurken ya da bir şeyle meşgulken ona ne kadar seslensem de duymazdan gelirdi ama ilgi istediğinde karnını açarak yuvarlanırdı. Eğer onu fark etmemiş gibi üzerinden geçersem, hızla uzaklaşır ve tekrar önüme kadar yuvarlanır, karnını gösterirdi. Bu, dayanılmaz derecede sevimliydi.

Kendimi aniden gülümserken buldum ve ifademi çabucak donuklaştırdım. Bazı meslektaşlarım ve öğrenciler bu treni kullanıyordu. Onlara aptal bir sırıtışla yakalanmak utanç verici olurdu.

Eve döndüğümde birini beni beklerken bulacağımı bilmek çok hoştu. Tren kapısının üzerine yerleştirilmiş bir çöpçatanlık servisi reklamına gözüm takıldı. Belki de insanların evlilikte bulduklarını mutluluk aşağı yukarı bundan ibaretti: Kedimin evi doldurduğu neşesi. Okuldan bir arkadaşım, üniversiteden mezun olur olmaz erkek arkadaşıyla evlenmişti. Aileme gönderdiği yeni yıl kartında, kocasıyla birlikte küçük bir bebek tutarken

çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Nobu'yla ikimizi onların yerine koymayı denedim ama pek gerçekçi gelmedi ve bu yaptığıma gülüverdim. Ona gerçekten çıkıp çıkmadığımızı soramıyordum bile. Acaba hamile kalsaydım, benimle evlenir miydi?Her şeyden önce, ben gerçekten evlenmek istiyor muydum?Kendimi küçücük evimde, kucağımda ve etrafımda bir sürü kediyle yaşlanırken hayal ettim. İneceğim durağa yaklaştığımıza dair anonsu duyduğumda, elimden geldiğince dik durarak trenden indim.

Bir sanat ve teknik tasarım okulunun yönetim departmanındaki işimde, her zaman ilgilenilmesi gereken çok sayıda belge olurdu. Bu sabah işe geldiğimde, bazıları meslektaşımın masasından taşmış ve kalemliğimi devirmişti ama bunu belirtmek biraz küçük düşürücü görünüyordu. Masaların bu kadar küçük olmaması gerektiğini düşünürken, kendi kendime söylenerek bilgisayarımı açtım.

Uykumdan uyanıp güzelce gerindikten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Mutfak duvarındaki gaz ocağı ya da başka bir şey kurulurken duvara açılan delikten balkona çıkabiliyordum. Dışarı çıkmak istediğimi fark ettikten sonra orayı benim için bir kapıya dönüştürmüştü. "İleride büyüdüğünde belki geçemeyebilirsin. O zaman başka bir çözüm bulmamız gerekecek," demişti. Ama biz kediler onun düşündüğünden çok daha küçük alanlardan sıvışabiliyorduk, bu yüzden en azından şimdilik sorun yoktu. Bugün hava açıktı ve taze bir esinti tüylerimi yalıyordu. Kafamı balkon korkuluklarındaki aralıktan uzatarak trenleri, trafiği ve aşağıdaki yoldan geçen insanları izledim. Dünyanın hareket etmeyi sürdürdüğünden emin olduktan sonra, yan taraftaki balkona atlayarak dışarıdaki merdivene ulaştım. Dışarısı pek çok farklı kokuyla sarılıydı. Esintiyle

taşınan toprak ve diğer hayvanların kokusu, bazı mutfaklardan gelen yemek kokuları, egzoz dumanları ve çöplüğün kokusu... Yere indikten sonra başımı onun apartmanına çevirdim. Yüksek binaların arasına sıkışmış iki katlı bir apartmandı. Tüm pencereler aynıydı ama bir şekilde onun evi gözüme daha farklı geliyordu. Apartmanın etrafında daireler çizdim: Biz kedilerin bölgeleri vardır ve bu binanın etrafı da benim bölgemdi. Başka kedilerin gelip gelmediğini kontrol etmek için orayı burayı kokladım, sonra da izimi bırakarak bölgemi işaretledim. Dürüst olmak gerekirse, hangi bölgenin kime ait olduğu beni pek ilgilendirmiyordu ama bu bir kedi içgüdüsüydü ve bunu yapmaktan kendimi alamıyordum.

Böylece düzenli olarak tekrarladığım devriyem tamamlandı. Artık bu bölgeye alışmıştım, çemberimi biraz daha genişletmekten zarar gelmezdi. Karşı taraftaki yokuşun tepesine doğru ilerledim. Çünkü o yönden başka kedi kokusu gelmiyordu. Bölgen ne kadar büyükse o kadar iyidir. İçgüdülerimiz böyle söylüyordu ama diğer kedilerle başımızın derde girmesini de istemezdik. Arabalar tarafından ezilmemek ya da herhangi biri tarafından rahatsız edilmemek için çitlerin üstünden ve otların arasından ilerledim.

Sonunda, yeşilliklerle dolu bahçesi olan bir eve vardım. Çok geçmeden bu bölgeye neden hiçbir kedinin yerleşmediğini anladım: Büyük bir köpek yüzündendi.

Köpek epey yaşlı görünüyordu, sarkık kulakları ve tüylerindeki siyah beyaz lekelerle tipik bir Dalmaçyalı'ydı.

Köpekler, biz kedilerden pek hoşlanmazlardı. Oradan ayrılmak üzereyken hiç beklemediğim bir anda bana seslendi.

"Uzun zaman oldu, Shiro.[3]"

Sesi öylesine yumuşaktı ki bir an duraksadım. Diğer iri köpekler gibi kendini beğenmiş bir havası yoktu.

---

3 Shiro, Japoncada beyaz anlamına gelmektedir.

"Merhaba" diye cevap verdim.

"Her zamanki gibi güzel görünüyorsun" dedi. Güzel mi? Bu köpek, belli ki erkek ve dişi kedileri ayırt edemiyordu.

Biraz sesimi yükselterek, "Hah, ama ben erkeğim" dedim. Tabii ki, öncelikle zincire bağlı olduğundan emin olmuştum.

"Öyle mi?" Hiç de öfkelenmiş gibi görünmüyordu. "O zaman, muhteşem bir erkeksin."

"Teşekkür ederim" diye zarifçe cevapladım. Ne tuhaf bir köpekti bu böyle. Gittikçe merakım artıyordu. "Hem benim adım Chobi, Shiro değil."

Köpek beni süzercesine baktı, göz bebekleri şaşkınlıkla irileşti.

"Chobi mi, öyle mi? Shiro değil yani? Demek ki bir yanlışlık oldu, özür dilerim. Siz ikiniz de beyaz kedilersiniz. Burası Shiro'nun bölgesi."

Bir başka kedinin benden önce gelip burayı keşfettiğini duymak beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Ama burada başka kedi yok ki. Olsaydı kokusunu alırdım."

"Doğru. Çünkü Shiro için burayı koruyorum, bu yüzden buraya yaklaşamıyorlar."

Köpek gittikçe daha da tuhaflaşıyordu.

"Daha önce bir köpeğin bir kedinin bölgesini koruduğunu ne duydum ne gördüm."

"Ona söz verdim."

"Peki, nereye gitti bu Shiro?"

"Onu uzun zamandır görmüyorum. Son gördüğümde devasa bir göbeği vardı."

Ah! Tahmin edersiniz ki... Ben de öyle tahmin etmiştim. Bana tıpatıp benzeyen, bembeyaz bir kedi...

"Öyleyse... O benim annem olmalı" demeyi başardım. Tek başıma olmamın ve yokuşun tepesindeki alanın kedi kokmamasının nedeni aynıydı: Shiro artık hayatta değildi.

Köpek derin bir nefes aldı ve

"John " dedi.

"John mu?"

"Evet, benim adım. Şimdi önemli bir şey söyleyeceğim. Bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum," dedi John ciddi bir sesle.

"Peki, John."

"Chobi, Shiro sana şefkatle davrandı mı?"

"Hatırlamıyorum. Öyle olduğunu umuyorum ama."

"Anladım... " John bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra aniden konuyu değiştirdi:

"Shiro ve ben sevgili gibiydik."

"Sevgili mi?"

"Bütün güzel kadınlar benim sevgilimdir, anlarsın ya!"

"Hah!"

"Shiro'nun da seninki gibi güzel beyaz bir kürkü vardı " dedi dalgın bir şekilde.

"Teşekkür ederim." Tüylerim güzeldi çünkü *o* beni her zaman fırçalardı.

"Shiro senin ve kardeşlerinin doğumu için endişeliydi."

Bunu duymak göğsümü sıkıştırdı.

"Bundan sonra Chobi, burası senin bölgen olacak."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Shiro da böyle olsun isterdi. Hem bu, onun bir zamanlar burada yaşadığının bir kanıtı olacak."

"Teşekkür ederim, John."

"Hepsi güzel sevgilimin hatırı için!" Ağzını yayarak esnedi, "Ne zaman istersen beni görmeye gel."

Görünüşe göre konuşma bitmişti, ön patilerini yastık gibi kullanarak büyük yuvarlak başını onların üzerine koyup tekrar uykuya daldı.

Yokuştan aşağıya doğru yürürken her şeyin ne kadar garip olduğunu düşündüm. *O*, beni kurtardığında dünyadan kopmak

üzereydim ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştım. Sonra, bir hevesle dışarı çıktım ve bana annemden bahsedip onun bölgesini miras almama izin veren John'la karşılaştım. O küçük kutudayken dünyadan kopmak üzereyken şimdi bir kez daha bağlandığımı hissediyordum.

Dünyaya geri dönmüştüm.

Öğle arasındaydım. Öğle yemeğimi masamda yedim, sonra ofisimin yakınındaki küçük bir kafeye yürüdüm. Burası biraz tuzluydu fakat öğrenciler uğramazdı, bu yüzden rahat edebiliyordum.

Bir kahve sipariş ettim, sonra Nobu'ya henüz Chobi'den bahsetmediğimi fark ettim. Bugünlerde onu nadiren arıyordum. Hep çok meşguldü ama tek sebep bu değildi. Korkuyordum. Eğer sohbeti devam ettiremezsem, ağzımdan onu benden soğutacak bir şey çıkabilirdi.

Chobi bu noktada imdadıma yetişiyordu, onun hakkında konuşabilirdim.

Acaba Nobu kedileri seviyor muydu? Belki de nefret ediyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Bana pek çok şey anlatmıştı ama bundan hiç bahsetmemişti.

Arama geçmişimden numarasını bulup arama tuşuna bastım. Son aramanın tarihi oldukça uzun zaman önceydi. Oysaki ilk günlerde durmadan konuşurduk.

Telefon çaldı, çaldı ve sonunda sesli mesaja geçti: "Şu anda telefonu açamıyorum. Lütfen bir mesaj bırakın."

Birden moralim bozuldu ve bir şey söylemeden kapattım. İç çektim ve kafenin koltuğuna geri yaslandım.

Telefonum titredi. Ekrana hızla baktım: Tamaki'den bir mesaj. "Golden Week[4]'te seni görmeye geleceğim!" diye heyecanla, mesajını emojilerle süsleyerek yazmıştı.

Bu denli ısrarcı olmak tam da ona göreydi. "Sabırsızlıkla bekliyorum!" diye cevap verdim. Bu yeterli gelmedi, bu yüzden Chobi'nin bir fotoğrafını da ekledim.

Garson kahvemi getirdi. Bir yudum aldıktan sonra Nobu'ya mesaj atmaya karar verdim. O bana neredeyse hiç mesaj atmazdı. Söyleyecek bir şeyi varsa arayıp sohbet etmeyi tercih eden tiplerdendi.

"Bir kedi sahiplendim. Adı Chobi."

Bir süre düşündüm, mesajım pek heyecan uyandıracak gibi durmuyordu. Bu yüzden Chobi'nin bir fotoğrafını ekledim. Kendimin de bir fotoğrafını göndermeyi düşündüm ama sonra lüzumsuz bularak vazgeçtim.

Chobi çektiğim tüm fotoğraflarında karnını gösteriyordu.

Her zaman aynı saatte eve gelirdi.

Dış merdivenlerde çınlayan topuk seslerini duyduğumda, onu karşılamak için kapıya koşardım. Sonunda, çelik kapı açıldı ve o belirdi.

"Hoş geldin" dedim.

"Merhaba, Chobi!"

Başımı hafifçe okşadı ve ayakkabılarını çıkardı. Bazen eve geldiğinde beni kucağına aldığı da olurdu.

Eve gelirken beraberinde dışarıdan pek çok koku getirirdi: Başka insanların kokusu, hiç gitmediğim bir yerden gelen top-

4 Japonya'da nisan sonu ile mayıs başı arasında gerçekleşen dört ulusal bayramın birleşiminden oluşan tatil dönemidir.

rak kokusu, tanımlayamadığım başka bir koku... Hepsini içime çekip tadını çıkardım ve onun üzerinde bulunan kokumun zayıflamaya başladığını fark edince başımın arkasıyla ayak bileklerine sürtündüm.

Bugün ona anlatacağım çok şey vardı: John ile tanışmam, annemin bölgesini ziyaret etmem ve eve getirdiği yeni kokular...

Beni dinlerken akşam yemeğim için bir konserve mama açarken mutfakta öyle durmuş beni dinliyordu. Konserveyi yerken bir yandan da annem hakkında gevezelik etmeye devam ediyordum ki cep telefonu çaldı.

Arayan Nobu olabilir miydi?

Ocağı kapattım, yemek pişirme çubuklarını bıraktım ve telefonuma uzandım. Maalesef ki ekranda annemin adı yazıyordu.

"Alo!"

Chobi, tırmalama tahtasında tırnaklarını bileyerek gürültü yapıyordu. Telefonun çalmasından rahatsız olmuş olmalıydı, tadı kaçmış gibiydi.

"Ah, Miyu. Sesin pek iyi gelmiyor."

Annem, Nobu'nun aramadığına üzüldüğümü hemen anlamıştı.

"Bir şeyim yok."

"Herhalde erkek arkadaşın olduğunu sanmıştın, benim aradığımı görünce hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Nokta atışı sözleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım.

"Hey, ne zamandır bir erkek arkadaşın var? Onu benimle tanıştırmayacak mısın? İyi biri mi bari?"

"Hayır anne, erkek arkadaşım falan yok."

"Peki, öyle olsun. Her neyse, Golden Week için planların neler?"

"Bir arkadaşım gelecek. Üzgünüm."

"Erkek arkadaşın mı?"

"Arkadaşım dedim ya. Üniversiteden Tamaki."

"Ah, Tama-chan. Ha ha ha! Aldırdığımdan değil ama baban seni özlüyor. Bir ara uğra, olur mu?"

"Tamam."

"Yeterince pirincin var mı?"

"Fazlasıyla!"

"Emin misin? Sana biraz daha gönderdim." Göndermeden önce sormasını isterdim.

"İstediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

"İyi, peki, kendine iyi bak."

Telefonu kapattı. Her zaman aynıydı, kimsenin ne dediğini dinlemezdi. Benim gibi bir çocuğu olması ne kadar tuhaftı. Yine de, onunla konuşmak beni biraz daha iyi hissettirdi. Sanki enerjisinin bir kısmını bana vermiş gibiydi.

O enerjiyi Nobu'ya mesaj atmak için kullandım.

Golden Week'te ne yapıyorsun?

Cevabı, udon eriştelerini kaynatırken geldi.

Çalışıyorum, üzgünüm.

Sadece iki kelime. Chobi'nin fotoğrafına hiç tepki vermemişti.

İç çektim.

Mesajlara bakarken dalgınlıkla erişteleri fazla pişirmişim. Üzerine yarım paket kurutulmuş bonito pulları serptim ve geri kalanını Chobi'nin yemeğinin üzerine boşalttım.

Chobi yemeğin kokusunu duyunca çıldırırcasına heyecanlandı. Bugün büyük bir ziyafet çekecekti.

Telefonumdaki fotoğrafları incelerken Nobu'yla birlikte olduğumuz bir fotoğrafa rastladım. Japonya'nın en ünlü tema parkının maskotuyla beraber poz vermiştik.

Sadece o fotoğrafa bakmak beni depresif hissettirdi.

Chobi kucağıma tırmandı ve masanın kenarından başını uzattı.

"Bu benim" dedim ona fotoğrafı göstererek. Fotoğrafta biraz eğreti duruyordum. "Bu da erkek arkadaşım."

Chobi merakla fotoğrafa baktı.

Gece devriyem için zamanında uyandım. O hâlâ uyanıktı ve küçük bir lambanın ışığında telefonuna bir şeyler yazıyordu. Bu kadar geç saate kalması alışılmadık bir şeydi. Pijamalarını giymişti, bu yüzden banyosunu yapmış olmalıydı.

Onu rahatsız etmemek için evin içinde sessizce dolandım. Her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim, kâsemdeki suyun birazını içtim, yemeğimin kalanını bitirdim ve sonra kucağına sıçradım.

"Hayır, en iyisi bunu yapmayayım" diye mırıldandı, sonra telefonunda yazdığı her şeyi sildi. Akşam yemeğinde bana gösterdiği fotoğraftakiyle aynı ifadeye sahipti. Yüzüne donuk bir tebessüm yayılmıştı.

Benim için yatağıma serdiği süveterin üzerine uzanıp okumayı öğrenmek istediğimi düşünürken uykuya daldım.

Bölüm III

Golden Week'te Tamaki geldi.

Bir yerlerde buluşmaktan bahsetmişti ama ona artık bir kedim olduğunu söyleyince önce evime geldi. Yiyecek bir şeyler hazırladım, getirdiği DVD'yi izlerken bira içip biraz lafladık.

Chobi hemen ona alıştı ve karnını okşamasına izin verdi.

Tamaki, "Tam bir çapkın!" dedi ve güldü.

"Sahip olabileceğim en iyi arkadaş" dedim.

"Erkekler, hah!" derken aniden suratını astı. Görünüşe göre ilgilendiği adam oldukça duyarsızmış ve onun hislerine kayıtsız kalmış. Düşündüm de, ona henüz Nobu'yla olanlardan bahsetmemiştim. Resmî olarak bir çift olduğumuzda ona söylemeyi planlamıştım ama konuşmayı sürekli ertelediğim için bu henüz gerçekleşmemişti. Bu konuyu içime atıp görmezden gelmeye devam ettim.

Tamaki sadece bir gün kaldı, ama bütün ay boyunca güldüğümden daha çok güldüm. Sayesinde zihnimdeki sis dağılmış ve uzun zamandır olmadığı kadar enerjik hissetmiştim.

Çalıştığım kurstaki öğrencilerden biri olağanüstü derecede iyi resim yapıyordu.

En deneyimli öğretmenimiz Bay Kamata'ya göre, her yıl bir veya iki gerçekten yetenekli öğrenci çıkardı. Öğrencinin adı Reina'ydı ve doğadaki nesneleri alışılmadık renklerde boyama konusunda yetenekliydi. Ödevlerini görmeyi her zaman dört gözle beklerdim.

Ancak sınıftaki kötü davranışları nedeniyle öğretmenler veya diğer öğrenciler hakkında pek iyi konuşmazlardı.

"Hey, Miyu, erkek arkadaşın var mı?"

Reina benimle sanki akranıymışım gibi konuşuyordu. Meslektaşlarıma göre, bu benden hoşlandığının bir işaretiydi.

"Yorum yok." Bu duruma o kadar alışmıştım ki sorusunu hiç yadırgamadım.

"Acaba Masato senden mi hoşlanıyor? Bir önceki ödevdeki resmi tıpkı sana benziyordu."

Masato onun sınıfından bir öğrenciydi. Bu söylediği gerçekten çocukçaydı.

"Sadece ödevini yap, hadi."

"Tamam."

Gösterdiği çizim ödevi her zamanki gibi mükemmeldi.

Reina sınıfa döndükten sonra birden meraklandım ve Masato'nun çizim ödevini kontrol ettim. Benden ziyade Reina'ya benziyor gibiydi.

Bay Kamata, Reina'nın ödevini eline alıp incelemeye başladı.

"Yeteneği geliştirmekten ziyade köreltmemek daha zordur. Kenji Miyazawa'nın şiirinde dediği gibi: Tüm o yetenek, güç ve materyaller sonsuza dek insanla birlikle kalmayacaklar."

Bakışları uzaklara dalarken şunları ekledi: "İnsanlar bile insanlarla kalmıyor. Bu böyledir."

Bu sözlerin ağırlığı altında ezildiğimi hissettim.

Yaz geldi ve benim artık bir "kız arkadaşım" var: Yavru kedi Mimi! Onu devriye yaparken görmüştüm. Benim bölgemde dolaşıyordu. Benden daha küçük kedilere nadiren rastlardım, bu yüzden Mimi'yi bölgemden kovaladığım için kendimi kötü hissettim ve onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Sonuçta er ya da geç buradan gidecekti.

Ertesi gün, Mimi devriyelerimde beni takip etmeye başladı. Yaz güneşinin yakıcılığından kaçmak için bir gölgelikten diğerine geçerken, ne olduğunu anlamadan peşime takılmıştı.

Ona bulaşmak istemediğimden bir şey söylemedim.

John'un evine yaklaştığımda, ağaçlardaki ağustosböcekleri birdenbire ötüşmeye başladı ve irkildim.

"Hey, bu sesin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Mimi.

"Sadece birkaç böcek " dedim ona.

"Yanlış!" dedi neşeyle.

"Peki, ne o zaman?"

"Yağmurun çağrısı!" dedi, bir sır verir gibi.

"Hadi canım, sen de!"

"Test etmek ister misin?"

Birlikte oturup yağmurun yağmasını bekledik. Sonunda gerçekten yağmur yağmaya başladı.

"Kazandım! Artık beni dinlemek zorundasın."

"Kazanmak veya kaybetmekten bahsettiğimizi hatırlamıyorum."

"Her neyse, kazandım. Yani yarın benimle tekrar oynayacaksın, tamam mı?"

Mimi bedenini benimkine sürttü. Bir ok gibi yerimden sıçrayıp ondan uzaklaştım.

"Tamam, tamam!"

"Unutma bak!"

Ertesi gün Mimi'yle yürüyüşe çıktık, yine ağustosböcekleri ötüştü ve yağmur yağdı. Çok da önemli değildi. Yaz akşamlarında yağan yağmurlar normaldir.

Bir sonraki gün, dışarı çıktığımda Mimi yine beni bekliyordu. İstediğini elde etmede gerçekten başarılıydı.

Bir gün beni eski ahşap bir apartman binasına götürdü. Başka bir kedinin bölgesinden geçmek beni germişti ama Mimi hiç oralı değildi.

Çürük bir panjur aniden açıldı ve genç bir kadın başını dışarı uzattı. Kısa saçlıydı ve makyaj yapmamıştı.

Hiç tipim değildi.

"Yine mi buradasın?" dedi kadın. İçeri girdikten kısa bir süre sonra yanımıza geldi.

Panikle yakındaki bir arabanın altına süründüm ama Mimi sakinliğini koruyordu. "Sizi tanıştırayım. Bu, Reina."

Reina, beklememizi söyledi ve bir şey almak için tekrar içeri girdi. Elinde konserve mama olan bir tabakla çıktı. Bu, benim genellikle yediğim mamadan tamamen farklı kokuyordu.

"Akşam yemeği. Birlikte güzelce yiyin."

Mimi'nin benimle paylaştığı mamayı korkuyla denedim. İlk kez ondan başka bir insanın verdiği bir şeyi yiyordum. Daha önce hiç tatmadığım yağlı bir balıktı.

Eve dönerken, büyük bir yüksek gerilim direğinde yuva yapan bir kuş gördük.

Mimi neredeyse emredercesine, "Onu benim için yakala!" derken kuştan gözünü ayırmamıştı.

"Onu ne yapacaksın?"

"İstediğimi söyledim." Uzun kuyruğunu kararlı bir şekilde sallıyordu.

"Benim için çok yüksekte."

"Mızıkçı!"

O henüz bir çocuktu. Bu yüzden kışkırtmalarını görmezden gelmeye karar verdim.

"Her neyse" dedi ve uzaklaştı.

Ben zaten olgun kadınları tercih ederim.

Başka bir gün, yine yürüyüşe çıkmıştım. Serin, gölgelik bir betonda oturmuş, esintinin tadını çıkarıyordum ki Mimi gelip etrafımda dolanmaya başladı. Hep sormadan yapardı bunu.

"Hey, Chobi!"

"Ne var?"

Üzerime tırmandı ve yuvarlandım.

"Evlensek ya!"

"Bak Mimi, sana kaç kez söyledim. Benim yetişkin bir kız arkadaşım var" diye cevap verirken zihnimde *onu* canlandırıyorum.

"Yalancısın."

"Yalan söylemiyorum" dedim, beni altına almışken.

"Onunla tanışmak istiyorum."

"Hayır." Ben *onun* kedisiyim.

"Neden?"

"Mimi, sana kaç kez söylemeliyim? Biraz daha büyüyene kadar bu tür şeylerden bahsetmemelisin." Sonuçta o hâlâ bir yavruydu.

"Mızıkçı!" Kuyruğunu sinirli bir şekilde sallıyordu.

"Senin de bir sahibin var, değil mi, Mimi? İşte öyle bir his besliyorum ona karşı."

"Reina benim sahibim değil. Bana sadece yemek veriyor."

"Peki, onunla ilişkiniz nasıl?"

"Bilmiyorum."

Bir süre sıradan şeyler hakkında laflamaya devam ettik.

Açık mavi gökyüzünün ötesinde, devasa beyaz bir bulut sürüsü kendini göstermeye başlamıştı. Bugün de ağustosböcekleri tam gaz ötüşüyordu. Mimi ön patisini ıslatıp yüzünü ovuşturdu. Bu zamanlarda yağmurun yaklaştığını içgüdüsel olarak anlayabiliyorduk.

"Yağmur başlamadan eve dönsek iyi olur."

"Yine benimle oynamaya gel, tamam mı?" dedi Mimi. Acayip yalnız olmalıydı.

"Geleceğim."

"Kesinlikle tekrar gel. Gerçekten. Gerçekten, gerçekten ama gerçekten gel, tamam mı?"

Bu konuşma sonsuz bir döngüde tekrarlandı, bu yüzden eve giderken yağmura yakalandım.

Mimi beni şirinliklerle uğurladıktan sonra anında ortadan kayboldu. Belki de o ahşap binaya geri dönmüştü.

Gökyüzü şimdi alabildiğine karanlık bulutlarla kaplıydı, bulutlar yere düşecek gibi yere yakındı.

Yağmurda koşarken, *onun* da istediğini elde etmek için yalvarma konusunda Mimi kadar başarılı olmasının iyi olacağını düşündüm.

O yılın yaz tatilinde en iyi arkadaşımı kaybettim.

Bunun olacağını fark etmeliydim. Her şey korkularıma sığınıp bastırdığım ve söylemem gerekenleri içime bastırdığım için oldu. Bunun başıma gelmesini hak etmiştim. Sadece itiraf edemeyecek kadar kaygılanmıştım.

O gün Chobi de bir garip davranıyordu, evde amaçsızca volta atıyordu. Belki de bunaltıcı hislerimi anlıyordu.

Tamaki, planladığımız gibi yanıma gelmişti ve her zamanki gibi havadan sudan konuşuyorduk. Kısa bir duraksamadan sonra, aniden "Biliyor musun, onu gerçekten seviyordum" dedi.

Yutkundum. En başında onun hislerini sorup emin olmam gerekirdi.

"Bunu fark etmiş olmalısın. Anlamamanın imkânı yok."

Tamaki, o güne kadar Nobu'dan hoşlandığına dair hiçbir şey söylememişti. Eğer bana söylemezse nasıl bilebilirdim ki? Ama aynı zamanda, onun duygularını anlamamak benim de hatamdı.

Hep aynı problem tekrar ediyordu: Normal insanların anladığı şeyleri anlamıyordum. Kelimeler denizinde gizlenen anlamı kavrayamıyordum; sadece yüzeyde sürüklenip duruyordum.

Tamaki'nin Nobu hakkındaki hislerini bilseydim, bunu asla yapmazdım. Ona bunu söylemek istedim ama bir türlü söylemem gerekenleri toparlayamadım. Sadece, "Nobu'yla aramız artık pek iyi değil" dedim.

Bakışlarından ne kadar kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Onu hiç bu kadar öfkeliyken görmemiştim.

Ben hâlâ elle tutulur bir şey söyleyemeyince, Chobi yüzüstü dönüp endişeyle bana baktı. Patisini koluma sürttü, patilerinin serinliğini tenimde hissediyordum.

Tamaki, bana ödünç verdiği tüm eşyaları topladı ve gitti. Götürdüğü şeyler arasında bir kere bile kullanmadığım büyük bir mutfak robotu da bulunuyordu. Arkadaşının düğün sonrası partisindeki bingo oyununda kazandığını söyleyerek getirmişti.

Onun gidişini izlerken, en iyi arkadaşımı kaybettiğimi anlamıştım.

Her gün Nobu'yu aramaya devam ettim ve üç gün sonra nihayet cevap verdi.

Ona, "Biz çıkıyor muyuz?" diye sormayı başardım. Sinirli olduğum için sesim boğuk çıkıyordu ama sonunda ağzımdaki baklayı çıkarmıştım. Bunu söyleyebilmem bile çok uzun zaman almıştı.

"Çıkmıyor muyuz?" diye bir soruyla cevap verdi.

İlk kez onun ne kadar kurnaz olduğunu düşündüm. "Seninle artık çıkmak istemiyorum" dedim.

"Başka biri mi var?"

"Hayır, sebebi bu değil."

"Eh, öyleyse..." dedi ve her zamanki sakin ve nazik tonuyla konuşmaya başladı. Artık söylediği her şey o kadar anlamsız geliyordu ki… Ona güvenimi kaybetmiştim. Eskiden bana zenginliğiyle cazip görünen kelimeler denizine artık ilgi duymuyordum.

Hiç düşünmeden, "Hiçbir şey duymak istemiyorum" dedim. Söylediğim doğruydu, gerçekten duymak istemiyordum. Sonra, kelimeler ağzımdan şimdiye kadar sustuklarımı telafi edercesine, birbiri ardına dökülmeye başladı.

Dürüst olmak gerekirse, Tamaki'nin ona karşı hisleri olduğunu muhtemelen fark etmiştim ama kendimi aksine inandırmıştım. Bu yüzden Nobu'yla olan durumumu netleştirememiş, birlikteliğimizi güvence altına alamamıştım. Bu mesele çözülmüş olsaydı, Tamaki'ye ihanet etmiş olurdum.

Olup bitenler acı vericiydi. Ama anladım ki, ilişkimiz Nobu'nun rahatlığını önceleyen birtakım saçmalıktan ibaretti.

"Bu kadar konuşabildiğinden haberim yoktu."

Bana söylediği son söz bu oldu.

Böylece hem en iyi arkadaşımı hem de erkek arkadaşımı kaybettim.

Gece yarısıydı ve yağmur beton balkonu dövercesine yağıyordu.

Uzun süre telefonda konuştuktan sonra ağlamaya başladı. Nedenini bilmiyordum. Onu hiç böyle görmemiştim. Ama uzun süre başını dizlerine gömüp ağladı.

Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordum. Onu her gün gören tek kişi bendim. Her zaman diğerlerinden daha nazik ve sevimliydi, hayatını en iyi şekilde yaşamak için herkesten daha çok çaba sarf ederdi.

"Hey, Chobi" diye gözyaşları içinde bana seslendi.

Devrilmiş bir sandalyenin yanına çömeldi. Hâlâ elinde tuttuğu telefon sürekli çalmaya devam ediyordu.

"Chobi, buradasın değil mi?"

Parmaklarıyla bana hafifçe dokundu ve ben orada, perdelerin arasından süzülen sokak lambalarının soğuk ışığında büzülmüşken onun üzüntüsünün ağırlığı altında ürperdim.

"Birisi, birisi..." dedi ve onun önemli biriyle bağının koptuğunu anladım. "Biri bana yardım etsin!"

Ağlamaya devam etti.

Ve dünya dönmeye devam ederken karanlığın gücü azaldı.

Yaz nihayet sona eriyordu.

Bununla birlikte yeni bir ağustosböceğinin cıvıltısı arttı: *Cır cır cır!* Mimi ve ben onu taklit etmeye çalıştık ama pek başarılı olamadık. Sadece *miyav miyav* ya da *mav mav* gibi sesler çıkarabiliyorduk.

O geceden beri iyi değildi. Uzun saçlarını kısacık kesmiş ve açık kahverengiye boyamıştı. Çok güzel görünüyordu. Yüzündeki karanlık ifadenin de saçı kadar aydınlık olmasını dilerdim.

Gündüzleri o dışarıdayken, John'u ziyaret ediyordum.

Son zamanlarda iyi anlaşıyorduk ve bilmediğim pek çok şey hakkında konuşuyordu. Ondan çok şey öğrenmiştim.

Başlangıçta, beni hiç dinlemediği için üzülmüştüm ama yaşlılıktan biraz ağır duyduğunu fark edince dostluğumuz pekişti.

"Merhaba John, seni tekrar ziyarete geldim."

"Merhaba, Chobi. Bugün yine iyi görünüyorsun."

John her zamanki gibi kulübesinde, önüne çapraz olarak koyduğu patilerinin üzerine başını koymuş yatıyordu. Bu hâliyle tıpkı bir bahçe süsü gibi görünüyordu.

"*Onun* için endişeleniyorum. Kalbindeki boşluğu gerçekten doldurmak istiyorum."

"Chobi, dediğim gibi, bu mümkün değil" dedi üzgün bir şekilde. "Sonuçta, ikiniz de hatırlamıyorsunuz, değil mi?"

"Neyi hatırlamıyoruz?"

"Hayatın yaratıldığı zamanı. Ben hatırladığım için yalnız değilim."

"Hayatın yaratıldığı zamanı mı?"

"Tabii. Chobi, hayvanların neden erkek ve dişi olarak ayrıldığını hiç merak ettin mi?"

Canlıların tabiatı böyleydi ve hiç üzerine düşünme gereği duymamıştım. Bunu ona dürüstçe söyleyince derin bir iç çekti.

"Kadınlar ve erkekler ayrılmadan önce yalnızlık nedir bilinmezdi. Mutlu zamanlardı, biliyor musun?"

"Yani artık mutlu olmamız mümkün değil mi?"

"Bunu demek istemiyorum." Uzaklara doğru baktı. "Hayatta kalmak için cinsiyetlere ayrıldık."

"Gerçekten mi?"

"Cinsiyetler ayrıldıktan sonra yaşam daha da güç kazandı."

"Bu pek inandırıcı değil." *Onun* ağlayışını hatırladım. Hiç de güçlü görünmüyordu.

"Buna sevme gücü, başkalarına ihtiyaç duyma gücü de denebilir. Bu gücü yalnızlık karşılığında kazandık ve bu da bizi daha güçlü kılıyor."

John'un söylediklerini her zaman anlamazdım ama onun yalnızlığının ve kederinin boşuna olmadığına sevinmiştim.

"Yalnızlığın olmadığı mutlu zamanları hatırlıyorum, dedim ya. O zamanlar her şey birdi. Başlangıçta dünyamız basitti, sonra giderek daha karmaşık hale geldi. Biliyorsun, başlangıçta dünyayı oluşturan çok az element vardı. Yıldızların oluşup ölmesi inanılmaz uzun zaman aldı ve küçülen yıldızların içinde daha fazla element ortaya çıktı. O dönemde yaratılan moleküller hâlâ kanımızda akıyor. Hücrelerimizde, dünyanın yüzünde ve çok sevdiğin o trende moleküller bulunuyor, Chobi. Bunu hatırlıyorum."

"Bende de yıldızlardan yapılmış bir şeyler var mı?"

"Elbette var Chobi. Sahibinde de var. Bunları hatırlamadığınız için yalnız kalplersiniz" dedi John.

O gece, John'u dinledikten sonra gökyüzüne baktım. John'un dediği doğruysa, bir zamanlar hepimiz birdik.

Yanıma gelip çömeldi.

John'a göre, parlayan her bir yıldızın ışığı, güneşinkiyle eşti. Bu düşünce beni sersemletti ve ayrıntıların önemi küçüldükçe küçüldü.

John'un söylediklerini ona anlatabilmeyi isterdim.

Yan yana oturup yıldızlara baktık.

Uzaktan gelen, yükseltilmiş rayların üzerinden geçen trenin sesini duydum. Dünyayı harekete geçiren ses. Üzerinde bizler varız ve bu gezegen dönmeye devam ediyor.

Bölüm IV

Mevsim tekrar değişmiş, kış gelip çatmıştı.

İlk kez kar görüyordum ama uzun, çok uzun zaman önce-sinden beri onu bildiğimi hissediyordum.

Nefes aldığımda, pencere camı buğulanıyordu ve dışarıyı görmemi engelliyordu. Sokaktaki otomatın ışığı buğulanmış camda bulanıklaşıyordu. Görüntüsü çok hoştu doğrusu. Kar, trafik ışıkları ve posta kutusunun etrafında birikiyor, her şeyi daha taze ve göz alıcı gösteriyordu.

Kışın güneş geç doğuyordu ve onun evden çıkma zamanın-da hava hâlâ karanlık oluyordu.

Arkadan bakınca, kısacık saçlarıyla başı bir kedininki kadar yuvarlak görünüyordu. Kalın montuna sarıldığındaysa iyice kedilere benziyordu.

"Sonra görüşürüz, Chobi" dedi, her zamanki gibi başımı okşadıktan sonra ağır çelik kapıyı açtı. Rüzgâr, soğuk havayı ve kar kokusunu içeri üflüyordu.

Kalın botlarını giydi ve dışarı çıktı. Kapı büyük bir gürültüyle kapandıktan sonra anahtarı çevirişini ve dış merdivenlerden inişini dinledim.

İnce, çıplak parmak uçlarına nefesini üflediğini hayal ettim. Karın içinde yürürken başının üstünde bulutlar süzülüyor, kar taneleri etrafında uçuşuyordu.

Onu evimizde beklemeye koyuldum.

Bir süredir tek hamlede masanın üzerine sıçrayabiliyordum. Masanın üstü, dergilerden kestiği resimlerle bezeliydi.

Pencereden dışarı baktım. Karla kaplı kasaba manzarasında devasa, kara bir direk yükseliyordu.

Kar, bütün sesleri içine çekiyordu.

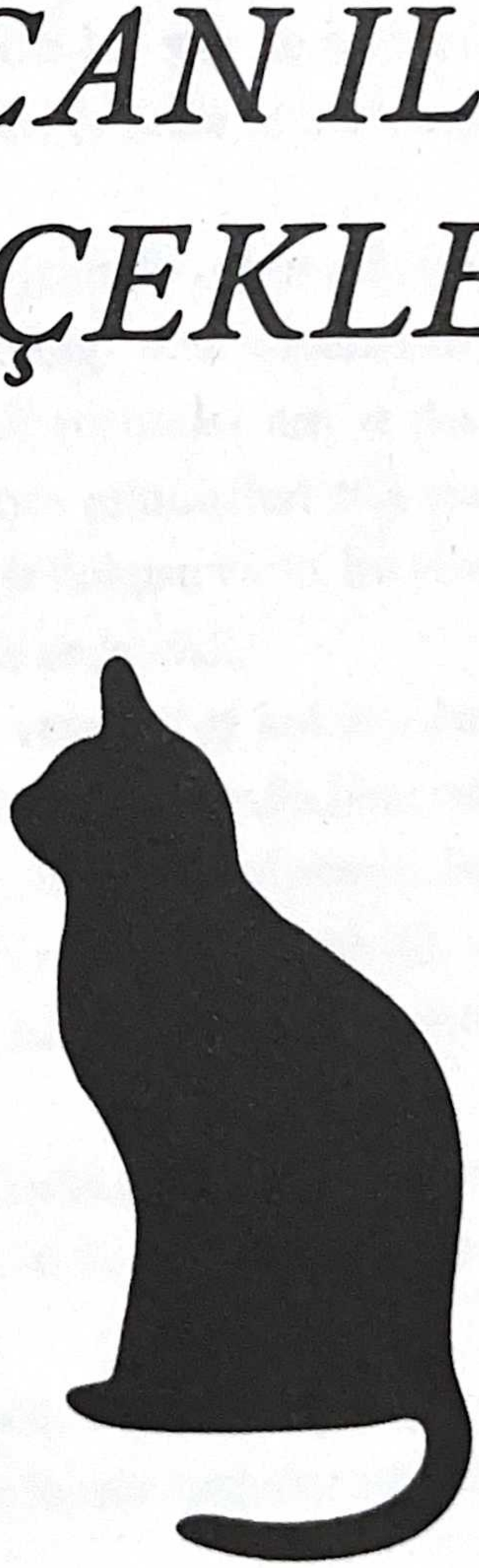
Onun treni geçtiğinde kulaklarım havaya dikildi. Dünyayı döndüren kalp atışının sesini dinledim.

Sürekli değişen dünyada değişmeyen tek şey olan nabız sesi, benim teselli kaynağımdı.

Onun sorunları hakkında hiçbir şey yapamazdım. Sadece günlerimi onun yanında geçirmeye devam etmekle yetindim.

II

AÇAN ILK ÇİÇEKLER

Bölüm I

Uzun bir yaz gününün öğleden sonrasıydı ve dev defne ağacının kokusu mahallenin her köşesine yayılmıştı.

Ağacın dibinde, pek güneş görmeyen bir evde, genç bir kadın çam reçinesi kokan bir yağ ile boyaları inceltiyordu. Gerilmiş beyaz bir tuvalin önünde oturdu, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Aslında sakin bir mahalleydi ancak, bu harabeden hallice bina, sakinlerinin çaldığı enstrümanların, radyodan bangır bangır dinlenilen spor yorumlarının ve pas tutmuş merdivenlerin gıcırtısının sesiyle gündüzleri bile gürültülüydü. Bunun üzerine bir de tuhaf bir kokusu vardı, bu yüzden normal kediler binanın yanından bile geçmezdi.

Biz kediler güçlü veya tuhaf kokulardan hoşlanmayız, gürültüden de nefret ederiz. Bu etrafta beni rahatsız edecek başka kedilerin olmayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden rahatlayabilirdim. Burada hiçbir kedi bana zorbalık yapamazdı.

Ayrıca biraz ağır işittiğimden bu gürültü seviyesi beni hiç rahatsız etmiyordu.

Binanın etrafı bakımsız bir bahçeyle çevriliydi. Dev defne ağacı da bu bahçedeydi ve ben onun dallarından birinde oturmuş *onu* izliyordum.

Hâlâ hareket etmeden beyaz tuvale bakıyordu. O yazın başında doğmuştum ve henüz insanlar hakkında pek bir şey bil-

miyordum ama öylece boş bir tuvale bakmanın da normal olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Sonunda hareket etti. Hiç tereddüt etmeden tuvalin ortasına kalın, siyah bir çizgi çizdi.

Hareketinin gücüyle bedenimden bir ürperti geçti, kuyruğum dikleşti.

O, inanılmazdı. Kısa boylu ve incecik, saçlarının rengi bir tuhaftı ama harikaydı.

Gün batana ve sokak lambaları yanana dek, tuvalin üzerine katman katman boya sürmeye devam etti. Böylece daha önce hiç görmediğim bir sahne ortaya çıkmaya başladı.

Aniden bana baktı. Bakışları o kadar keskindi ki olduğum yerde donakaldım ve hareket edemedim.

"Mimi!"

Beni böyle çağırırdı. O zamana kadar insanlar bana sadece "Kışşş!", "Hırsız!" veya "Pss, sokak kedisi!" gibi şeyler söylemişlerdi.

O beni kovmaya çalışmadı ve hatta bana biraz yiyecek bile verdi. Yağda balık konservesi gerçekten lezzetliydi ve dahası, artık bir ismim vardı. Daha mutlu olamazdım.

Kendime bundan böyle Mimi demeye karar verdim.

O kedi, ilkokuldayken sahip olduğum kedinin tıpatıp aynısıydı.

Küçük Mimi tamamen beyazdı ve tam bir ilgi delisiydi. Her zaman üst kattaki pencerede oturur, okuldan eve gelmemi beklerdi. Ne zaman masamda çizim yapsam, gelip beyaz çizim kâğıdının üzerine oturur, ilgimi çekmeye çalışırdı. Boya henüz ıslakken üzerinde yuvarlanır, kar beyazı tüylerine her türlü rengi bulaştırırdı.

Yemek zamanlarında yan sehpanın üzerinde oturup miyavlar, bizimle konuşmaya çalışırdı. O anlarda öyle tatlı olurdu ki...

Düşündüm de, Mimi'yi sahiplendiğim zamanlar annem ve babam hâlâ birlikteydi. Hep birlikte kahvaltı yapardık. Okulda yaşadıklarımdan bahsederken ikisi de beni dinlerdi. Komik şeylere birlikte gülerler, üzüldüğüm şeylereyse kızarlardı.

Ancak bir noktada, yemekleri ayrı ayrı yemeye başladık ve neredeyse hiç konuşmaz olduk. Şimdi annem ve babam yeni eşleriyle birliktelerdi.

Liseyi bitirdikten sonra evden ayrılmaya ve kendi başıma yaşamaya karar verdim. Annem ve babam buna karşı çıktılar ama onlar kafalarına eseni yapıyorlardı, bencil olma sırası bendeydi.

Şimdi yaşadığım ev, eski ve kirliydi ama bedavaydı. Daha doğrusu, para kazanmaya başlayana kadar kira ödemeyecektim. Sonra hepsini ödemem gerekiyordu çünkü ev sahibim büyükannemdi. Resim yaparken her yeri batırdığım için evin halihazırdaki kirliliği beni rahatlatıyordu.

Şu anda bir teknik okulda sanat eğitimi alıyorum. Lisedeki son yılımda üniversitedeki bir güzel sanat bölümü için giriş sınavına hazırlanmak amacıyla ders almaya başlamıştım ama sınavda başarısız oldum. Sınava yeniden girmeye olan ilgimi kaybettim ve bunun yerine bir iş arayıp aramamayı tartıyordum. Pek çok insan, sanat bölümünden mezun olmanın kolaya kaçmak olduğunu sanıyordu. Görünüşte bütün zamanınızı resim yaparak geçiriyordunuz ve çok fazla çalışmanız gerekmiyordu. Oysa, bölümdekiler oldukça rekabetçiydi ve okula girmeden önceki eleme sürecini atlatacak kadar teknik bilgiye sahip olmanız gerekiyordu. Bunu fark ettiğimde artık çok geçti.

Giriş sınavı için çalışmak konusunda tembel olan ve geleneksel resimler yaparak idare edebileceğini düşünenler, gerçekten yetenekli olan benim gibi öğrenciler için işleri zorlaştırıyordu.

Resimlerimin harika olduğunu biliyordum. Aslında, üniversitelerin güzel sanatlar bölümü mezunu ve başarısız sanatçılar

olan öğretmenlerin hiçbirinden övgü almazdım. Onlar sadece kalıplaşmış teknikleri tekrar tekrar taklit ettirmeyi bilirlerdi.

Eski Mimi'yi hatırlatan bu kedi, resimlerime gerçekten hayrandı. Kediler bile bunu görebiliyorsa, neden o insanlar görebiliyordu? Açık konuşmak gerekirse, etrafımdaki hiç kimse benim kadar iyi resim yapamıyordu.

Bu eşsiz yetenekle kutsandığım için bazı talihsizliklere tahammül edebilirdim. Kısa boylu olmak, saçımı boyayarak mahvetmek veya üniversite giriş sınavında başarısız olmak gibi...

Mutluluk ve talihsizliğin, olaylara bakış açımıza bağlı olduğuna inanıyordum. Annemin ve babamın ayrılmaları bir talihsizlikti ama bu, benim finansal olarak toparlanmamı ve kendi başıma yaşayabilmemi sağladı. Üniversiteye girememem başarısızlıktı ama bu, hayatta ne yapmak istediğimi çözebileceğim anlamına geldiği için mutluydum. Resim yaparak geçimimi sağlayabilecektim.

Resim yaparken aklımdan binlerce düşünce gelip geçerdi. Sonra farkına bile varmadan kendimi işe o kadar kaptırırdım ki gözüm eserimden başkasını görmez olurdu.

Bugün fırçam hiç zorlanmadan hareket ediyordu, muhtemelen o beyaz kedinin izleyicim olması sayesindeydi. Teşekkür olarak, genellikle akşam yemeğinde yediğim ton balığı konservesini ona verdim. Onu böyle iştahla yalayıp yutarken görmek, bana Mimi'yi hatırlattı. O da ton balığını severdi.

Bir an için onu sahiplenmeyi düşündüm. Burada evcil hayvan beslemenin yasak olduğu söylenmemişti ama diğer sakinlerin hiçbirinin evcil hayvanı yoktu. Hepsi ya çok bencil ya çok fakirdi ya da her ikisiydi. Hiçbiri bir hayvana bakacak türden sorumluluk sahibi insanlara benzemiyorlardı.

Bununla birlikte, çizim malzemeleri bana pahalıya patlıyordu ve hiçbir zaman yeterince param olmuyordu, bir de ona bakamazdım.

Adı Reina'ydı. Bana kendini tanıtırken ismini söylemişti. Daha önce bir kediye kendisini tanıtan bir insanla hiç karşılaşmamıştım.

Ondan her zaman garip kokular alırdım. Alkol kokusu, boya kokusu, parfüm kokusu, yabancı baharatların kokusu, bazen de kendisi sigara içmese bile tütün kokusu…

Ne yapacağı hiç belli olmuyordu; bazı günler beni beslerdi, bazı günlerse görmezden gelirdi.

Beni beslemediği zamanlar, genellikle resim yapmaya dalmış olurdu. Böyle zamanlarda başka bir evde yaşayan birilerinden yiyecek dilenmek ya da bir yerlerden aşırmak zorunda kalırdım. Apartmanın arkasındaki bahçede, her zaman temiz su içebileceğim damlatan bir musluk vardı.

Genellikle kendi yediklerinden birazını bana verirdi. Bazen çok lezzetli bulduklarım olurdu ama bir daha asla ağzıma koymayacağım şeyler de olurdu. Keyfi yerindeyken bana ucuzundan konserve kedi maması verirdi.

Beni beslerdi, ama ben onun kedisi değildim.

Tanıştığımızda bana, "Üzgünüm, ama seni tutamam" demişti.

"Ne de olsa, kediler ölür."

Ben de öyle düşünüyordum. Birçok kedi genç yaşta ölürdü. Ben bembeyazdım ve yavruların en küçüğüydüm, hem biraz da sağırdım. Arabalar yüzünden defalarca ölümden dönmüştüm. Ya ezilmekten kıl payı kurtulurdum ya da başka bir kedinin yaklaştığını fark etmezdim.

"Belki de kedilerin işi ölmek" dedi ve güldü.

Mimi, kaybettiği kedisi olmalıydı, bu da benim 'İkinci Mimi' olduğum anlamına geliyordu.

Reina kendisinin bencil olduğunu söylerdi, bu yüzden beni istediğinde besleyecekti. Sadece bunla da kalmamıştı. Bir keresinde gölgede, serin bir betonun üzerinde şekerleme yaparken beni ensemden yakalayıp lavaboda bir güzel yıkamıştı.

"Kar gibi beyazsın, farkında mısın? Çok güzelsin!"

O an oracıkta öleceğimi sanmıştım ama bana güzel olduğumu söyleyince neşem yerine geldi. Beni övdüğü için mutluydum.

Onu gerçekten seviyorum.

Reina çok ama çok güçlü bir insandı!

Bölüm II

Akşam yağmurunun oluşturduğu su birikintileri mavi gökyüzünü yansıtıyordu.

Okuldan eve dönerken akşam yemeğinde ne yiyeceğimi düşünüyordum ki arkamdan birinin beni çağırdığını duydum. Sınıf arkadaşım Masato'ydu.

Duracakmış gibi yavaşlayıp, "Ne oldu?" diye sordum.

"Yaz tatilinde sınıftakilerle havuza gitmeyi planlıyoruz... Eğer sen de istersen..."

Her zaman çekinerek konuşur, mırıldandıklarını güçlükle anlardım. Çok özgüvensizdi.

"Hayır, teşekkürler" diye kestirip attım ve yürümeye devam ettim.

"Peki, tam düşündüğüm gibi..." diye sızlanarak peşimden gelmeye başladı. "Peki, önemli değil..."

Şimdi önemsiz mi olmuştu?

"Şey... Cidden okulu bırakacak mısın?"

Başımla onayladım. "İş bulacağım."

Henüz aileme söylememiştim ama kararımı vermiştim.

Masato gözlerini fal taşı gibi açarak, "Ciddi misin?" dedi.

"Okulda sadece resim yapmıyoruz ki, tasarım da öğreniyorsun..."

"Sorun bu değil." Sinirlenmeye başlamıştım.

"Neden o zaman?"

"Resim yapmak istiyorum ama sadece sınavı geçmek için uğraşmak anlamsız" dedim.

"Anladım, aslında ben de senin gibi düşünüyorum."

Öyle kolay itiraf etti ki şaşkınlıktan sendeledim.

"Ama yine de sınavı geçeceğine eminim."

"Öyle mi?" Bunu duymak beni mutlu etmişti ama yine de mesafemi korumak için çaba sarf ettim.

"Biliyor musun? Bahsettiğim havuz dalgalı ve..."

Demek hâlâ vazgeçmemişti.

"Benimle uğraşacağına işine baksana sen!" Artık gerçekten sinirlenmiştim.

"Senin gibi yeteneksiz birinin kaybedecek zamanı olmamalı, değil mi?"

Masato incindiğini belli etmeden, "Ama öğretmen hayat tecrübelerinin de önemli olduğunu söyledi" dedi.

"Suda çırpınmaya hayat tecrübesi denirse tabii!"

"Bilemezsin, belki dillere destan bir aşk hikâyesinin başlangıcı olur."

"Beni rahat bırak."

Sınıf arkadaşlarımın çıkmaya başlayıp ayrıldığını sık sık duyardım. Belki özel bir şey yaşadıklarını düşünüyorlardı ama onların ilişkileri bana göre oldukça sığ ve çocukçaydı.

Masato acı bir tebessümle, "Kararın kesin mi?" dedi. "Sonbahar sanat festivaline bir şeyler sunacaksın, değil mi?"

Sanat festivali yarışmasının bir yaş sınırı vardı, bu yüzden güzel sanatlarla ilgilenen gençler için bir başarıya açılan bir kapıydı. Festivale yetişmek için bir an evvel çalışmaya başlamalıydım.

"Evet, öyle planlıyorum."

"İyi şanslar o zaman!"

"Sana da!"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Demek ki pısırıklığından festivale katılmaya cesaret bulamamıştı.

İstasyona ulaştık ve yollarımız ayrıldı.

Ben henüz yavruyken terk edilmiş bir kediydim.

Kardeşlerimle birlikte beş yavruyduk ve annemizle bizi sahiplenen çift tarafından şımartılıyorduk. Bir sürü insan beni ve kardeşlerimi ziyarete geliyordu, bu da annemi tedirgin ediyordu. Benim keyfim yerindeydi, ilgi görmeye bayılıyordum.

Bu durum pek uzun sürmedi.

Tüm kardeşlerim götürüldüğünde en küçük olarak kaderime terk edildim.

Sık sık süt kustuğum ve işitme duyum zayıf olduğu için, beni sevimli bulmadılar.

En zayıf halka olarak istenmeyen olmam çok doğaldı.

Reina'nın karşısında güçlü görünmek istiyordum. Bu yüzden onun apartmanına taşınmadım ve defne ağacında uyudum. Pis böcekler ve kediler defne ağaçlarından uzak durur, bu yüzden orada oldukça rahattım.

Onun bana yemek vermesine bel bağlamak istemiyordum, ve kendi avımı kendim yakalamak istiyordum. Avlanabilirsem daha güçlü olacaktım. Reina'ya ondan bağımsız da yaşayabileceğimi gösterebilmek istiyordum.

Anladığım kadarıyla Reina'nın başka bölgeleri de vardı. Sabahları apartmandan çıkıp akşamları geri dönerdi. Bazen öğleden sonraya kadar evde kalır, bazen de sabahın erken saatlerinden geç saatlere kadar dışarıda olurdu. Bazense eve hiç gelmezdi. O gelmediğinde göğsüm daralırdı.

Bir keresinde, birkaç gün eve gelmediğinde öyle endişelendim ki onu aramaya çıktım. İşte o zaman Chobi'yle tanıştım.

Chobi tıpkı benim gibi kar beyazı tüylere sahip güzel bir kediydi. Onu gördüğüm an çok sevdim. Erkek kedilerden korkardım çünkü hemen üstüme çıkmaya çalışırlardı ama o farklıydı, gerçekten uysaldı.

Beni ilk gördüğünde, "Hey!" diye selam verdi. "Ah, burası senin bölgen mi?"

"Sayılır."

Kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Bilmeden başka bir kedinin bölgesine girmiştim.

"Yoksa beni kovacak mısın?"

"Sen sadece bir yavrusun. Gerek yok."

"Ne kadar da centilmen!" Tuhaf bir kediydi.

"Ben Chobi " diye kendini tanıttı.

"Ben de Mimi."

Yavaşça kokusunu alabileceğim kadar yaklaştım. İkimiz de birbirimizi kokladık. Chobi'nin üzerine insan kokusu sinmişti.

"Evcil bir kedi misin?"

"Evet. Ben onun kedisiyim."

"Onun kedisi derken?"

"Adını bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama o benim kız arkadaşım."

"Tuhaf."

"Tuhaf olan nedir?"

"Kız arkadaşının adını bilmiyor olman tuhaf," dedim. Biraz kıskanmıştım.

"Bir isim sadece bir isimdir. Bir kediye köpek dersen bile, o kedi hâlâ bir kedidir, değil mi?"

Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı ve biraz tuhaf hissediyordum. Daha uzun süre konuşmak isterdim ama Reina'yı gördüm. Büyük beyaz bir çantası vardı ve içinde yuvarlak bir şey olduğunu görebiliyordum. Bir kutu kedi mamasıydı, beni bekleyen bir ziyafet vardı.

"Tekrar görüşür müyüz?"

"Belki..."

"Belki değil. Kesinlikle!" Aklım yemekteydi ama aynı zamanda Chobi'yle diğer buluşmayı ayarlamak istiyordum.

"Tamam, görüşürüz."

"Bu bir söz, değil mi? Kesinlikle bir söz!" Ona söz verdirmeyi başarınca oradan ayrıldım.

Reina'ya doğru koşup miyavladığımda bana gülümsedi.

"Mimi, mamanın kokusunu aldın değil mi?"

Mutlu hissettim ve başımın arkasıyla baldırına sürtündüm. Sonrasında, Chobi'nin aynı şeyi kız arkadaşına yapıp yapmadığını merak ettiğimde ani bir üzüntüyle sarsıldım.

O günden sonra, Chobi ve ben neredeyse her gün buluştuk. Hatta ara ara ona Reina'nın yemeklerinden ikram ediyordum.

Avlanmada o kadar beceriksizdi ki normal bir kedi ona ilgi göstermezdi. Ben de avcılıkta berbattım, bu yüzden onu bu haliyle sevimli buluyordum. Aslında birilerinin bana nasıl avlanılacağını öğretmesini isterdim. Bir gün kendi avımı yakalayıp onu Reina'ya götürmek istiyordum. İşte o zaman, bana verdiği tüm yemekler için borcumu ödeyebilecektim.

Bunaltıcı yaz sıcağında resim yaparken hortumla başımdan aşağı ıslanmak geldi içimden. Klima odayı serinletmediği yetmiyor gibi, bir de korkunç bir gürültü çıkarıyordu. Okuldakiler muhtemelen havuzda yüzüyorlardı. Kafamı salladım ve pişmanlık hissini kapı dışarı ettim. Hayır, ben hayatımı sanata adamıştım.

Bir süre sonra, pencerenin dışında tanıdık ayak seslerini duydum. Mimi'ydi. Bugün yanında tıpkı ona benzeyen tasmalı beyaz bir kedi vardı.

Eğer bu kedinin bir sahibi varsa, onu sahibinin beslemesi gerekir diye düşündüm ama Mimi de muhtemelen başka yerlerde besleniyordu. İkisine de bir kutu ton balığı ikram edecektim.

Konserve açılma sesi duyulduğunda, Mimi heyecanla yerinden fırladı. Ton balığını tabağa koyar koymaz hemen daldı ve iştahla yemeye başladı. Misafiriyse tereddütle bir lokma aldı, şaşırmış gibi görünüyordu.

Onların birlikte arkadaşça yemek yemelerini izlerken sinirim yatıştı ve kendim de bir şeyler atıştırarak onlara eşlik etmeye karar verdim. Aşırı soğutan dondurucumdan bir Häagen-Dazs[5] çıkardım.

"Üstüm başım dökülüyor olsa da kalbim zengindir; harabeden hallice bir evde yaşıyor olsam da dondurmam Häagen-Dazs olmalı, değil mi ama?" dedim.

Mimi'yle sık sık sohbet ederdim. Ton balığını yemeye devam ederken bana göz ucuyla bakardı. Kulağa sadece kendimle konuşuyormuşum gibi gelebilir ama bir kedi olsa dahi yemek yerken konuşacak birinin olması güzeldi. Okulda kafamın uyuştuğu kimse yoktu. Anlaşamadığım insanlarla takılmayı aptalca bulduğumdan öğle yemeklerini hep tek başıma yerdim.

Pencerenin kenarında otururken odama baktım. Şu anda üç tablo üzerinde çalışıyordum. Bitirdiklerimi bir dolaba tıkıyordum.

Bir çekyat, küçük bir kitaplık, kıyafet kutusu, lavabo, portatif gaz ocağı, mini buzdolabı, sanat malzemelerim ve stokladığım hazır erişteler... İşte benim küçük dünyam. Boya lekeli halının altındaki *tatami*ler[6] ve döşeme tahtaları yumuşamıştı, bastıkça gıcırdıyordu. İki daire ötedekilerin konuştuklarını duyabiliyordum.

Küçük ve kirli olmasına rağmen evimi seviyordum.

---

5 Amerika menşeli dondurma markası.

6 Geleneksel Japon tarzı evlerde bulunan bambu zemin kaplaması.

Reina'nın gözlerinde ateşli bir parıltı vardı. Onun gücüne, kendinden emin tavırlarına bayılıyordum. Ben asla onun gibi olamazdım.

Fırçasını tereddüt etmeden savuruyordu, katman üstüne katman ekliyordu. Boyanın kokusu yavaş yavaş etrafa yayılıyordu. Renge bağlı olarak kokunun da değişmesi beni eğlendiriyordu.

Elimden geldiğince yüksek sesle miyavladım ama sesimi duyuramamıştım.

Sonunda fark etti. "Ne oldu Mimi? Acıktın mı?"

Bir gözünü tablodan hiç ayırmadan benim için bir ton balığı konservesi açtı. Bu seferki biraz tuzluydu ama seçici olma lüksüm yoktu.

Yemeği silip süpürüyordum ki biri tarafından izlendiğim hissine kapıldım. Başımı kaldırdığımda bana bakan bir şahinle göz göze geldim. Tipik bir yırtıcı kuş siluetine sahipti. İçgüdüsel olarak geri çekildim ve pencere pervazından düştüm.

Reina beni görünce gülmekten yerlere yattı. "O kadar gerçekçi mi olmuş?"

Tabii ya, gördüğüm şey gerçek bir şahin değildi. Daha yakından baktığımda bana bakanın sadece onun tablosundaki kalın boya katmanları olduğunu fark ettim. Yine de bir anlığına gerçek olduğunu sanmıştım. Hayatımda hiç şahin görmemiştim ama içgüdülerim tehlikeli bir yaratığın varlığına karşı beni uyarmıştı.

Reina gerçekten inanılmazdı.

Onun yanında olmaktan gurur duyuyordum.

Güneş doğana kadar resim yapmaya devam ettim. Çok geç yattığım için uyandığımda saat çoktan öğleni geçmişti.

Ana yoldaki et lokantasında hızlıca bir öğle yemeği yedikten sonra evime döndüm. İçeri girerken yan dairede yaşayan kızla karşılaştım. Geceleri çalışırdı ve her karşılaştığımda suratında ağır bir makyaj olurdu.

"Reina, sanırım seni bekleyen bir misafirin var" dedi o çok hoşuma giden yöresel aksanıyla.

"Ah, evet. Teşekkürler!"

Başımla selam verip konuşmayı sonlandırdım. Ziyaretçim olmasına alışık değildim. Kim olabilirdi ki? Nedense aklımda Masato'nun yüzü canlandı. Onun olmasına imkân yoktu.

Evimin kapısında bir kadın bekliyordu. Onu hemen tanıyamadım çünkü her zamankinden farklı giyinmişti.

"Merhaba" dedi sessizce. Okuldaki öğretmenlerden biriydi.

"Merhaba, Miyu. Bir şey mi vardı?" diye sordum.

Miyu utangaççа gülümsedi. "Şey, ben de buralarda oturuyorum da... Aslında, bir öğrencinin evini ziyaret etmemem gerektiğini biliyorum ama..."

Alışılmadık bir şekilde utangaç davranıyordu ama neden geldiğini az çok tahmin ediyordum.

Evimin kapısını açarken, "Sorun yok" dedim. "İçeri gelsene. Evim biraz küçük ve kirlidir ama..."

Sadece laf olsun diye söylemiyordum. Geleceğini bilseydim biraz toparlardım ama bunun için artık çok geçti.

Odamı görünce Miyu'nun nefesi kesildi. Sandığımın aksine odanın haline şaşırdığı için değildi, üzerinde çalıştığım tabloya bakıyordu.

"Vay canına! Bu bir başyapıt."

Onun tepkisi beni çok mutlu etti. İçimden havaya sevinç yumrukları atıyordum. Evet! "Ne zaman bitireceğimi bilmiyorum ama..."

Mimi, çekyatın üzerine kıvrılmıştı ve Miyu'ya bakmak için gözlerini açtı.

Mimi'nin çenesinin altını gıdıklarken, "Biliyor musun Miyu, o da seninle aynı tepkiyi verdi" dedim.

"Oh, kedin mi vardı?"

"Aslında, benim sayılmaz ama benimle yaşamaya başladı. Galiba bir sokak kedisiydi."

"Yerinden memnun gibi duruyor. Sana güvendiği belli."

"Sanırım."

Ellerimi yıkadıktan birkaç bardağı sudan geçirdim ve bize iki bardak soğuk arpa çayı doldurdum.

"Teşekkür ederim. Bu arada, benim de bir kedim var."

"Gerçekten mi?"

"Seninkine çok benziyor, o da bembeyaz ama benimki erkek."

Mimi'nin bir keresinde yanında getirdiği beyaz kediyi hatırladım. Eğer o olsaydı inanılmaz bir tesadüf olurdu.

Miyu aniden konuyu değiştirerek, "Son zamanlarda okula gelmediğini fark ettim" dedi.

"Çünkü gitmedim."

Miyu bana baktı, derin bir iç çekişin ardından, "Bak. Bu resmî bir ziyaret değil, sadece şahsi fikrimi paylaşıyorum. Bunu söylemek benim haddim olmayabilir ama meslek hayatım boyunca yüzlerce öğrenci gördüm ve sana içtenlikle söylemek isterim ki..."

Lafı dolandırmasından sıkılmaya başlamıştım. "Lütfen sadede gel."

"Çizim konusunda iyi olman, seni gelecekte iyi bir yere götürmek için yeterli değil."

Bu canımı acıttı.

"Biliyorum" diye sertçe cevap verdim. Parmak uçlarım uyuşuyordu.

Gözlerimin içinde bakarak, "Reina, üniversite sınavına tekrar girmeyi denemeyecek misin?" diye sordu.

İçten içe, bu sözleri duymayı umut eden bir yanım vardı. Ama ağzımdan çıkanlar gerçek hislerimi yansıtmıyordu.

"Üniversiteye gitsem bile pek bir şey fark etmez, değil mi?" dedim alaycı bir ifadeyle.

"Bu, mezun olduktan sonra söyleyebileceğin bir şey."

Söyledikleri bir tokat gibi çarptı. Miyu'nun bunu bu kadar nazikçe ifade etmesi gerçekten içimi titretti.

"Çok açık sözlüsün" dedim, bu kez dürüst davranmıştım.

"Bir işe girmen güzel olurdu ama çalışırken resim yapmaya devam etmen zor olacak."

Bunu ben de biliyordum.

"Biliyorum dedim ya!"

Bunu sadece yenilmiş bir ruh haliyle söylemiştim. Bağırıyordum çünkü söylediklerinin aksini iddia edemezdim. Mimi, gittikçe yükselen sesimden dolayı huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Biliyorsun ki sanat dünyasında yer edinmek için yetenekli olman yeterli değil. Başarılı olup olmamandan bağımsız olarak üniversiteye gitmezsen seni ciddiye almalarını sağlayamazsın."

Ben daha ağzımı açamadan Miyu konuşmaya devam etti:

"Tabii, bir sanat eleştirmeni tarafından keşfedilirsen veya kalıpları yıkan bağımsız bir sanatçı olarak kabul görürsen o ayrı..."

Bunlardan da haberim vardı.

"Endişelenme. Sanatımla geçinmeyi başaracağım. Şu anda bir yarışma için hazırlanıyorum."

Miyu güldü.

Benimle dalga geçtiğini düşünerek "Ne gülüyorsun?" diye sordum.

"Ah, üzgünüm. Harikasın, Reina. Sadece, senin kadar kendime güvenim olsaydı, muhtemelen hayatım bambaşka olurdu diye düşündüm."

Sözlerinde gerçeklik payı olabilirdi. "Neyin var? Erkek meselesi mi?"

Sadece bir tahminde bulunmuştum ama telaşı gözlerinden okunuyordu.

"Hayır, öyle bir şey değil..."

Tam isabet. Doğru tahmin ettiğimi çok belli ediyordu.

"Her şey iyi olacak, Miyu. Gerçekten iyi bir insansın. Yani, benim için bu kadar endişelenip buraya kadar geldin sonuçta. Böyle bir nezaketin fark edilmemesi imkânsız."

"Bundan pek emin değilim..."

Nasıl olduysa, onu teselli etmeye çalışırken bulmuştum kendimi. Mimi tembelce esnedi ve tekrar çekyata kıvrıldı.

"Her neyse, söylediklerini düşüneceğim."

"Lütfen düşün. Ve..."

"Üniversiteye gideceğim. Önünde sonunda..."

"Teşekkür ederim" dedi gülümseyerek.

Reina'nın evine gelen kadın Chobi'nin kokusunu taşıyordu. Onun sözde kız arkadaşı olmalıydı.

O geldiğinden beri kendimi üzgün hissediyordum ve bunun Chobi'den kaynaklandığını biliyordum ama hepsi bu değildi.

Bölüm III

Miyu, üniversite giriş sınavına tekrar girmem gerektiğini söylemişti ama yazın sonuna gelmemize rağmen ben hâlâ bir karar verememiştim. Sınava mı girmeliydim yoksa bir iş bulup çalışmalı mıydım?

Okul, yaz tatilinin son iki haftası için bana bir staj ayarlamıştı. Kendim başvurmayı bile unutmuştum.

Staj yapmak iyi bir fikir gibi görünebilirdi ancak tek yaptığınız bedavaya çalışmaktı. Başta onları ekmek istedim ama gideceğim yerin popüler filmlerin logolarını ve çok satan mangaların kapaklarını tasarlayan bir tasarım şirketi olduğunu öğrenince fikrimi değiştirdim.

Tasarım ofisi, tam da kendisinden bekleneceği gibi evimden biraz uzakta bulunan nezih bir semtte bulunuyordu. Böylece uzun zamandır ilk kez düzenli bir yaşam sürecektim.

İlk gün gerçekten çok gergindim. Toplantılarda not almak, adres etiketlerini yapıştırmak gibi herkesin yapabileceği türden işler verilmişti ama en azından profesyonel tasarımcıların çalışmalarını yakından görebilecektim.

Profesyonelleri ilk kez iş başındayken gözlemliyordum. Herkes gerçekten çok hızlıydı ve ben sadece ufak tefek işleri hallederken onların bu kadar içerik ürettiğini görmek etkileyiciydi, bu insanlara faydalı olabilmekten mutluydum.

Öğle yemeklerinde çok daha mutlu hissediyordum. Çevremizde birçok şık restoran vardı. Ofistekiler her gün, sırayla bana pahalı bir öğle yemeği ısmarlıyordu ve gittiğimiz tüm restoranlar inanılmaz derecede lezzetliydi.

Bu günlerde, önceden ne kadar kötü beslendiğimi fark etmiştim. Lezzetli bir yemek, iştahı ve enerji seviyesini artırıyordu. Beni sadece ücretsiz bir işin beklediğini sanmıştım. Başlarken bu işe karşı hiç motivasyonum yoktu ama işten çok ödül haline gelmişti.

Bir bakıma ben de Mimi gibi oltaya gelmiştim.

Tasarım şirketindeki herkes benim gibi stajyerlere alışkındı, bu yüzden benimle ilgileniyorlardı. Özellikle 'Patron' dedikleri adam bana göz kulak oluyordu.

Onunla ilgili ilk izlenimim itici bir adam olduğu yönündeydi. Tıraş losyonu kullanan erkeklerin hepsi birer pisliktir, tıpkı babam gibi. Patron babama göre gençti ama onunla ilgili her şey bana babamı hatırlatıyordu.

Görünüşe göre beni stajyer olarak almaya karar veren kişi oydu.

Ona bitirdiğim tüm çalışmalarımın olduğu bir portfolyo verdim, inceledikten sonra beni epey övdü. Baş başa öğle yemeğine gittiğimizde de ben şevkle o sıralar üzerinde çalıştığım resim hakkında konuşurken dikkatle dinledi.

Doğal bir rahatlıkla gülümseyerek, "Bana bir ara göstermelisin," dedi.

O anda, hem Mimi'yi hem de Miyu'yu şaşırtan resmi ona göstermek istedim. Ondan etkileneceğinden emindim.

"Her zaman gelebilirsin. Evim biraz eskidir ama..." dedim. Hemen geleceğini düşünmüştüm ama işten kafamızı kaldıramaz olduk, bu yüzden buna fırsat olmadı. Bazı çalışanlar ofiste geceliyordu... Ben de kendi çapımda sabah akşam çalışıyordum.

Büyük bir projenin teslim tarihinden önceki yoğun dönemden keyif almıştım, okuldaki festivalden önceki güne benziyor-

du. Tabii ki işlere doğrudan dahil değildim, bu yüzden oldukça rahattım. Yine de onlara öğle yemeği almaya gittiğim için bana minnettarlardı ve faydalı olabilmek beni mutlu ediyordu. Düşündüğümde, daha önce kimseye gerçekten faydam dokunmamıştı.

"Harika iş çıkardınız millet. Şerefe!"

Proje bittikten sonra herkes kadeh kaldırdı. Bense henüz reşit değildim ve sadece okulun tavsiyesiyle oradaydım, bu yüzden uslu davranıp kola içmeye karar verdim.

Ne mutlu ki patron resmimi görmeye gelmeyi hatırlamıştı. Bütün o meşgalenin arasında unuttuğuna emindim, bu yüzden numaramı istediğinde çok sevinmiştim.

Daha sonra tasarımcılardan biri, "O adama dikkat et, genç kadınlara karşı pek ilgilidir, anlarsın ya" diye fısıldadı.

Gerçekten bazı kadınlar çok kıskanç oluyor, diye düşünmüştüm.

Çok geçmeden bu konuda yanıldığımı anlayacaktım.

Yaz sona ererken yavru kediden yetişkin bir dişi kediye evrilirken bedenim de değişmeye başlamıştı.

Chobi'nin çocuklarına sahip olmak için çok istekliydim, bu yüzden doğrudan ona sormaya karar verdim.

"Evlensek mi?"

"Bak Mimi, sana kaç kez söyledim? Benim bir kız arkadaşım var."

Yine aynı masalı okuyordu. Reina'nın evine gelen kadının o olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Hem ne tür bir kız arkadaştı bu?

"Onunla tanışmak istiyorum."

"Hayır."

"Neden?"

"Mimi, sana defalarca söyledim... Büyüyene kadar bu tür şeylerden bahsetmemeliyiz."

O kadar üzülmüştüm ki bıyıklarım, kulaklarım ve kuyruğum sarkmıştı.

İnsan bir kız arkadaşa sahip olmak delilikti. Peki, öyle olsun.

Küskün bir şekilde Reina'nın evine doğru yürüdüm. Her zamanki defne ağacına oturup evine göz attığımda, biriyle telefonda konuştuğunu gördüm.

"Ne? Hadi ya, hiç de bile!"

Sesinden cilve akıyordu, normalde asla böyle konuşmazdı. Bu Reina değildi! Güçlü ve kararlı oluşunu seviyordum, kimseye yağ çekmesini istemiyordum.

İçimde kabaran dayanılmaz öfke, bende bir şeylere saldırma isteği uyandırıyordu. Şimdi avlanmaya kalksam kesinlikle bir şey yakalardım.

Bana ne oldu bilmiyorum ama oradan uzaklaşma ihtiyacı hissettim. Bilmediğim çitlerin tepesinden ve tanımadığım çalılıklardan hızla geçtim. Normalde havasını hiç koklamadığım, bilmediğim yerlere gitmekten korkardım ama o gün hiçbir şey umurumda değildi.

Dikkatsizce hareket ediyordum; tehlikeyi hissedip başka bir kedinin bölgesine girdiğimi fark ettiğimde çok geçti. Keskin bakışlı bir erkek kedi yolumu kesmişti. Vahşi ve kocamandı. Bolca beslendiği belliydi, bu da güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Siyah-beyaz kürkünün bir kısmında büyük bir yara izi vardı. Havaya kalkık olan kuyruğunun ucu eğikti. İçimden ona "Kırık Kuyruk" adını verdim.

Kırık Kuyruk, beni gözleriyle süzerek değerlendiriyor gibiydi. Ona doğru adım attığımda, gözleri daha fazla yaklaşmamamı söyledi.

"Benim için avlanır mısın? Lütfen." Kendi sesimin ne kadar tatlı çıktığına ben bile şaşırdım.

"Ne?" diye kuşkuyla sordu.

Uzun kuyruklu bir kuş, otoparkta çakılları gagalıyordu. Ona şöyle bir göz attı, sonra sessizce harekete geçti. Duvarın üstünden kuşa doğru ilerledi, sonra tüm kaslarıyla esneyerek bir anda sıçradı ve dişlerini kusursuz bir şekilde kuşun boynuna geçirdi. Kuş umutsuzca kanatlarını çırptı.

"Vay be!" O kadar etkileyiciydi ki nutkum tutuldu. Tüylerim diken dikendi.

Ağzındaki kuşun canı hızla tükenirken onu önüme bıraktı.

Çocuğuna bir şeyler öğreten ebeveyn edasıyla, "Büyük bir mesele değil. Kuşlar alacakaranlıkta iyi göremez" dedi. Benden epey büyük olduğunu fark ettim.

"Ben Mimi. Senin adın ne?"

"Bir adım yok."

"Peki, sana Kırık Kuyruk diyebilir miyim?"

"Nasıl istersen."

Sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı, içgüdüsel olarak peşine düştüm. Tam anlamıyla bir kediyim, diye düşündüm.

O gece, Kırık Kuyruk ve resmen bağlılık yemini ettik.

Ertesi gün Chobi'yi tekrar gördüm. Olan bitenden haberi yoktu.

Garip bir şekilde *cır cır* diye öten ağustos böceği vardı. Onu taklit etmeye çalıştık ve başaramayınca kahkahalarla güldük.

Normalde Chobi'yle her karşılaşmamızda ona evlenme teklif ederdim ama ilk defa bunu dile getirmeden ayrıldım. Ertesi gün buluşmak için de ona söz verdirtmedim.

Hiçbir şey söylemeden *ona* geri döndü. Bunu düşünmek hâlâ kuyruğumun sarkmasına neden oluyordu.

Reina, birkaç gündür oldukça neşeliydi ve neler hissettiğimden bihaberdi. Bana gelirsek, hâlâ çözemediğim pek çok duy-

guyla baş başa kalmıştım ve bunları düşünmemek için bütün zamanımı uyuyarak geçiriyordum.

"Sanırım artık bir işim var" dedi Reina neşeyle.

"Staj yaptığım tasarım ofisindeki patron bana hayran kaldı. Yeteneğim olduğunu söylüyor. Bunu zaten biliyordum ama... Zor bir iş olacak ama sanırım bu şirket için denemeye değer."

Onun sarsılmaz gücünü büyüleyici buldum.

Reina'nın gevezeliklerini dinlerken aklıma bir şey geldi. Kedilerin hepsinin kendi bölgeleri vardır. Kediye bağlı olarak bu bölgelerin büyüklüğü değişir ama küçük ya da büyük olsun her bölge yalnızca bir kediye aittir. İnsanlar söz konusu olduğunda, aynı bölgedeki sandalyeleri kapmak için uğraşan bir sürü insan görürsünüz. Hepsi gösterişte iyi geçinir, ama işin aslı her bölgede yalnızca bir taht bulunur.

Reina gibi sanatçılar, küçük bir bölgeye sahip olmak için sürekli rekabet halindeydiler ve ne kadar iyi mücadele ederlerse etsinler yalnızca en güçlü olan hayatta kalacaktı. Reina gerçekten güçlüydü, bu yüzden henüz yenilmemişti.

Bölüm IV

Yavaş yavaş mevsim sonbahara döndü ve serin rüzgârlar esmeye başladı.

Reina'nın evinin etrafındaki yabani ağaçlar renk değiştirmeye başladı. Sadece defne ağacı yeşil kaldı ve yuvarlak meyveleri olgunlaşmaya başladı.

Altın ve kızıl bronz yaprakların üstlerine basarken derin bir nefes aldım. Vücudum düşündüğümden fazla gelişmişti, her zaman Reina'nın evine girmek için kullandığım boşluğa sıkıştığımda bana gülmüştü.

Sonra, her şeyi harap edecekmiş gibi gelen şiddetli bir sonbahar tayfunu vurdu.

O gece, Reina beni evine aldı ve yanından ayırmadı. Döşemelerin gıcırdamasını ve panjurlarına çarpan eşyaların sesini dinlerken küçük bir yavruyken hissettiğim korkuyu tekrar yaşadım ama Reina soğukkanlılığını korudu, resim yapmaya dalmıştı.

Tüm gece uyuyamadım ve ertesi sabah, açık mavi gökyüzünü gördüğümde içgüdüsel olarak bir şeylerin geri dönülemez bir şekilde değiştiğini hissettim.

Bana Kırık Kuyruk'un ölüm haberini veren fıçı gibi yuvarlak, tombul bir kediydi.

Kedi kendisini Kuro olarak tanıttı ve ardından, "Onunla yakın mıydın?" diye sordu.

"O mu?"

"Buradaki eğik kuyruklu kedi işte. Onu tanıyordun, değil mi?"

"Kırık Kuyruk mu?"

"Ona bu ismi sen mi verdin? Peki, o zaman kesinlikle sensin. Bu ismi oldukça sevmişti. Bilirsin, sokak kedilerinin bir isim sahibi olması sık rastlanan bir şey değil." Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra, "O öldü" dedi.

Kırık Kuyruk ölmüştü. Bunu sessizce kabul ettim.

"Şaşırmadın mı?"

"Bunu hissetmiştim." Dünyanın ne kadar değiştiği göz önüne alındığında böyle bir şeyi bekliyordum.

"Bu demek oluyor ki, onun bölgesi artık senindir."

"Ne?" İşte bu beni şaşırtmıştı. "Neden ben? Buranın peşinde olan başka kediler yok mu?"

"Bu şehirde işler böyle yürür" dedi Kuro, sanki herkesin bildiği bir kuralmış gibi. "Peki, ben gidiyorum" diye ekledi ve gitmek üzere sırtını döndü.

"İyi, teşekkür ederim."

Ona haber verdiği için teşekkür etmek istemiştim ama yanlış anladı.

"Buna ben karar vermedim. Birine teşekkür edeceksen John'a et."

"John mu?"

"O bir köpek."

Cüssesiyle tezat oluşturan bir hızla ortadan kayboldu.

Kendimi üzgün hissetmiyordum. Sadece çok ama çok uykusuzdum. Reina'nın evine girip bir süre uyudum. O evde değildi, zaten genellikle olmazdı. Bir süre sonra, Kuro geri geldi. "Hey, bölgeni devriye gezme vakti geldi" dedi ve yine gitti.

Kırık Kuyruk'un bölgesinde yavaşça dolaştım. Paslanmış tenekeyle kaplı harap bir fabrika vardı. Neredeyse tamamen kurumuş, çöplerle dolu bir kanal ve egzoz dumanından karar-

mış, sonu görünmeyen beton duvarlar vardı. Kasvetliydi. Bu köhne bölge, Kırık Kuyruk'un hayatının özetiydi.

Boş otoparkın bir köşesinde soluk pembe bir kozmos çiçeği tek başına açmıştı. O anda kafama dank etti: Kırık Kuyruk'un öldüğü yer burası olmalıydı.

Beni paramparça edecekmiş gibi hissettiren bir hüzünle dolup taştım.

Reina'nın beni teselli etmesini istedim. Ama aynı zamanda onu görmemem gerektiği hissine de kapıldım.

Büyüsem de hâlâ bir yavru kediydim ve Reina benim zayıf, işe yaramaz bir kedi olduğumu fark ederse beni terk ederdi. Tıpkı ilk sahibimin yaptığı gibi...

Reina bugün de evde değildi. Muhtemelen staj yaptığı yere ya da başka bir yere gitmişti. Bu benim için iyiydi.

Dairesinin saçaklarının altına kıvrıldım ve hafif boya kokusuyla sarmalanmış biçimde uyudum, uyudum ve uyudum.

Bir araba sesine uyandım. Hava tamamen kararmıştı.

Reina'nın evin içinde gezinen ayak seslerini duydum ve mutlu oldum. Acıkmıştım. Panjurları tırmaladım. Normalde hemen yanıma gelip bana bakardı ama bu sefer başını bile uzatmadı.

O pislik resimlerimle hiçbir zaman ilgilenmemişti, sadece bedenimle ilgileniyordu. Miyu'nun aksine bu adam çalışmalarıma bakmamıştı bile.

Şimdi dönüp baktığımda, muhtemelen başından beri böyleydi ve ben bunu kabul etmek istememiştim. Benim yeteneğimi fark ettiğine inanmak istemiştim.

Beni eve bırakmış ve ben de onun boş övgülerini saf bir mutlulukla dinlemiştim.

Ne kadar aptaldım. Şimdiyse beni kanepeye yatırmıştı. Kullandığı tıraş losyonunun kokusu midemi bulandırıyordu.

Böyle olacağını aklımdan bile geçirmemiştim.

O pisliğin ne istediğini çok iyi biliyordum. Ve onu benim davet etmiş olmam işleri iyice berbat hale getiriyordu.

*O adama dikkat et, genç kadınlara karşı pek ilgilidir, anlarsın ya...*Tasarım ofisindeki kadının uyarısında samimi olduğunu şimdi anlamıştım.

İşin bir parçası. Eğer pisliğin istediğini yaparsam, muhtemelen bana bir iş verecekti. İnsan ilişkilerinin bir parçası. Belki de buna boyun eğmeliydim.

Kısa bir anlığına dahi olsa böyle düşündüğüm için kendimi asla affedemezdim. Kendimi kesinlikle kandıramazdım.

Ellerini vücudumda gezdirirken onun hastalıklı kokusu bütün vücuduma yayıldı. Bunu yapmasına izin verdiğim için kendimden korkmuş ve utanmıştım.

"Sen var ya, çok tatlısın!"

Bunu söyleyiş tarzı o kadar ürkütücüydü ki tüylerim diken diken oldu.

"Dur!" Uyarımı dinlemedi. "Ellerini üzerimden çek!"

Artık avazım çıktığı kadar bağırıyordum ve tekrar hareket edebiliyordum. En yakında ne varsa kaptım ve yüzüne salladım. Elime gelen ilk şey onun ceketi oldu.

O ani bir şaşkınlıkla geri çekilirken kanepeden inmeye çalıştım ama beni arkadan yakaladı.

"Dokunma dedim!"

Ona doğru döndüm ve karnını hedef alıp tüm gücümle dirsek attım.

Tam isabet. Kitap ve tuval yığınlarını devirerek kanepeden düştü.

"Hadi ama Reina. Ciddi olamazsın!"O arsız gülümsemesi öyle iğrençti ki dayanamadım. Artık korkmuyordum.

"Ciddiyim. Defol!"

Yerde duran bir dergiyi kaptım ve yüzüne fırlattım.

"Aramızda bir yanlış anlaşılma var gibi görünüyor. Bir konuşsak mı?"

O güleç mizacıyla artık beni kandıramazdı. Böyle bir adama yaltaklanmaya çalışmış olmam bile midemi bulandırıyordu.

Hengâmede şövalemin bir ayağı düşmüştü. Onu elime aldığımda bu sefer şakamın olmadığını anladı ve evden çıktı.

Şövalenin ayağını elimden bırakmadan yere yığıldım.

Kapı tekrar açıldı. Bir an için o pisliğin geri geldiğini düşündüğüm için kendimi saldırıya hazırladım.. Ama aralanan kapıdan kafasını uzatan yan komşumdu.

"Reina, iyi misin?"

Onun ağır makyajlı yüzü ve yumuşak sesi o kadar rahatlatıcıydı ki neredeyse ağlayacaktım. Gözyaşlarım dökülmek üzereyken öfkem tekrar körüklendi. O pislik beni ağlatmaya nasıl cüret ederdi?

"Bekle!"

Ayaklarıma sandaletlerimi geçirdiğim gibi dışarı fırladım. Patron hâlâ oradaydı, arabasına yaslanmış sigara içiyordu. O çok değerli arabası… Hatırladığım kadarıyla Fransız marka bir arabaydı. Her neyse, şu an arabasına yaslanıp poz kesişi bile çok rahatsız ediciydi.

Sırıtarak bana bakıyordu. Bütün bu olanlardan sonra ne dememi bekliyordu?

"Bekle, seni alçak herif!"

Öfkemin boyutunu fark edince aceleyle arabaya bindi. Olanca gücümle kapıyı tekmeledim. Kapı hafifçe çöktü ve küçük bir göçük oluştu.

Diğer apartman sakinleri, tüm bu gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için dışarı çıktılar.

Patron gaza basıp hızla uzaklaştı. Muhtemelen delirmiş gibi sürüyordu çünkü gittiği yönden korna sesleri yükseliyordu.

"Yürü be, Reina!" Yan komşum olan kız, *kabuki*[7] gösterilerindeki tezahüratları taklit ediyordu.

Diğerlerinden de birkaç destek sözü duyuldu, sonra bir alkış tufanı kopardılar.

"Hadi dağılın, gösteri bitti!" diye bağırdıktan sonra eve geri döndüm.

Üzerime o aşağılık herifin kokusu sinmişti. Ona olduğu kadar kendime de kızgındım. Ne kadar aptalmışım.

İçeriye temiz hava girmesi için pencereyi açtım.

Mimi hemen içeri girdi. Sessizce yanıma sokuldu, onun sıcaklığının yaralarımı iyileştirmesine izin verdim.

"Mimi, lütfen benimle kal."

O gece benimle yattı. Bir süre hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Mevsim değişiyordu, kış kendini yavaşça gösteriyordu. Reina, atölyesinde resim yapmaktan çok başka işlerle ilgileniyordu. Kitap okuyor, kendi meyve likörlerini yapıyor, el işleriyle uğraşıyordu. Sürekli bir şeylerle meşgul olan, yerinde duramayan biriydi ama nedense artık resim yapmıyordu.

*Kotatsu*yu[8] çıkarmıştı ve ben daha çok onun altında kıvrılarak zaman geçirmeye başlamıştım. Çoğunlukla uyuyor, uyumadığımda da gözlerimi açık tutamıyordum.

---

7 Geleneksel Japon tiyatrosu.

8 Üstüne masa, altına ısıtıcı yerleştirilmiş alçak bir masa.

İkinci dönem başladı.

Okulda ipin ucunu kaçırmıştım ve derslerime hiç çalışmamıştım. Ödevlerimi de takip etmiyordum, bu yüzden doğru düzgün bir eser teslim edemedim. Tatil sırasında hiçbir ödeve bakmamıştım bile.

Derste uyuyakalınca öğretmen dışarı çıkmamı söyledi, ben de çıktım.

Okulun dışında oturup meyve suyu içerken Miyu geldi. Onu görmeyeli yıllar geçmiş gibiydi.

"Geldiğin için teşekkürler." Kahve fincanını meyve suyu kutumla tokuşturdu.

"Seni görmek istedim, Miyu."

Güldü ama bunu ciddiyetle söylemiştim. Tasarım ofisinde tanıştığım herkese Patron'la olanları anlattığım bir e-posta göndermiştim ama okuldakilere bu konuyu hiç açmamıştım. Miyu'nun duyup duymadığını bile bilmiyordum.

Miyu, "Yarışmaya katılmadın mı?" diye sorduğunda son teslim tarihinin geçtiğini hatırladım. "Buradan sadece Masato katıldı. Hani, senin sınıfındaki çocuk."

Demek katılmıştı.

"Yazdan önce yapılan diğer yarışmada da ödül aldı. Jüri üyelerinden biri, Bay Kiriya, onu yanına aldı."

Vay be… Bütün bunları ne ara başarmış?

"Öyle mi? İyi iş çıkarmış!" dedim. Gerçekten dediklerimde samimiydim ama konuşurken kendimi gülümsemeye zorlamam gerekti.

"Sen de elinden geleni yapmalısın, Reina."

Kötü niyetle söylenmemiş bu sözler canımı acıttı.

"Evet." Derin bir nefes verdim. "Biliyor musun? Kendimle ilgili bir şey öğrendim. Hep yetenekli olduğuma inanmıştım. Bana ilgi gösteren yaşlı adamlara kanmak gibi büyük bir hata yapmışım. Oysa daha katetmem gereken çok yolum var."

Miyu sessizce dinlerken a
niden arkamdan gürleyen sesle irkilip arkama döndüm.
"Tabii ki, sen henüz küçük bir yavrusun!"
"Ah, Kamata-sensei."

Yarı zamanlı öğretmenlik yapan, okulun eski hocalarından biriydi. Elinde bir paket sigara tutuyordu.

"Seninle konuşmuyordum!" dedim, seyrelmiş saçlarına dik dik bakarak. Saçlarını teker teker koparsam öyle bir rahatlardım ki... Yetersizliğimin gayet farkındaydım.

Miyu, "Kendi durumunun farkına varman, senin için hâlâ bir umut ışığı olduğu anlamına geliyor" dedi ve hızla sigara içme alanına gitti.

Muhtemelen teşvik etmek için yapabileceğinin en iyisi buydu ama beni pek neşelendirdiğini söyleyemem.

Masato bunca zamandır çizimini geliştirmek için çalışıyordu. Bense hiçbir şey yapmamıştım.

Reina uzanıyordu ve ben ona sokuldum.

"Resmen beni alt etti. Hayır, bekle. Kaybetmedim ki, bu bir yarışma değildi. Hem ben hiçbir şey göndermedim."

Beni okşadı.

"Şimdi ne yapacağım? Resim yapmak tek kurtarıcım, Mimi. Yaptığım her şey ama her şey bana geri dönüyor. Kendimden küçük gördüklerime sıraladığım o sözler... *Yeteneğin yok, vazgeç...*"

Titredi.

"Bana yardım et! Kendimden o kadar nefret ediyorum ki..."

Yanağından süzülen gözyaşlarını nazikçe yaladım.

Gözyaşları sıcaktı ve tadı onun hayatına benziyordu.

Reina gitgide güçsüzleşiyordu. Uzun zamandır ilk kez Chobi'yi düşündüm.

Bölüm V

Chobi'yi son gördüğümden bu yana uzun zaman geçmişti. Beklediğimden daha küçük görünüyordu, belki de ben çok büyümüştüm.

Garip hissediyordum ama o bunu fark etmemişti, daha dün görüşmüşüz gibi konuşuyordu.

"Endişelenme Mimi, sorun yok." Bunu birkaç kez tekrarladı.

"Nereden bileceksin ki?" Chobi'nin önünde şımarık bir tavır takınmaktan kendimi alamıyordum.

"Hiç kimse her zaman güçlü olamaz ama sonsuza kadar zayıf da kalamaz" dedikten sonra şişmiş karnıma bakarak ekledi, "Ah, tebrikler!"

Kırık Kuyruk'un yavrularına hamileydim.

Yetişkin olma yolunda Chobi'den bir adım öndeydim. Ona güvenim her zaman tamdı ama şimdi nedense güvenemiyordum. Kendimi inanılmaz tedirgin hissediyordum.

Doğum için hazırlık yapmaya başladım. Artık sadece ben değildim, biz vardık. Kendimi zayıf hissediyordum ve yaklaşan tüm gücümü doğum için saklamam gerekiyordu. Vücudumda ne olacağını düşündükçe dehşete kapılıyordum ve yavrularımı benden çalmaya çalışan herhangi birine karşı koymak için cesaretimi toplamam gerektiğini biliyordum. Karmakarışık bir durumdaydım ve artık kendimi bile tanımıyordum.

Ama bir şeyi kesinlikle biliyordum: Reina'ya yük olmak istemiyordum.

Reina şu anda acı çekiyordu ve onu endişelendirmek istemiyordum.

Doğum yaklaştıkça içgüdülerim devreye girdi ve hareketlerim otomatik hale geldi.

İçimdeki ses yapmam gereken her şeyi biliyordu.

Apartmanın ortak deposuna gizlice girdim ve bir yerlerden topladığım bez parçalarını kullanarak üst üste yığılmış kayaklar ve karton kutular arasındaki bir boşluğa yuva yaptım. Kış soğuğu enerjimi tüketiyordu.

Kasılmalar başladığında, gücümün doğumun sonuna dek yetmeyeceğini hissettim. Küçüktüm, sağırdım ve en zayıf yavruydum. Anne olacağım gerçeği bunları değiştirmeyecekti.

İlk yavru doğdu. Keseyi yırtıp nefes almasını sağladım. Cılız ağlamasını duyduğumda, hiç duymadığım kadar büyük bir mutluluk hissettim. Hayatta olduğu için çok mutluydum.

"Mimi..."

Kırık Kuyruk'un sesini duyabiliyordum ama az işittiğim için ne dediğini anlayamıyordum.

"Ne dedin, Kırık Kuyruk?"

Ne dediğini duymak istediğim için ona yaklaşmaya çalıştım. Aniden etrafımda soluk pembe kozmos çiçekleri açtı. Çok hoş kokuyorlardı.

Ama Kırık Kuyruk uzaklaşıyordu.

"Bekle..."

Tam o anda keskin bir acı hissettim.

"Ah, bu çok acıdı!"

Biri kuyruğumu ısırmıştı. Kırık Kuyruk ve kozmos çiçekleri de kaybolmuştu. Loş deponun içinde yavrumla baş başa kalmıştık. Tabii bir de... Chobi yanımdaydı, demek kuyruğumu ısıran oydu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Onun bölgemi ihlal etmesine çok sinirlendim.

"Sahibini çağıracağım" dedi sakin bir şekilde.

"Kesinlikle öyle bir şey yapmayacaksın!"

O kadar öfkelenmiştim ki bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu.

"Ama böyle devam etmen tehlikeli" dedi ve bağırışlarımı duymazdan gelerek karda koşup uzaklaştı.

Sonuna kadar güçlü kalamamıştım. Acının doğum sancılarından mı yoksa zihnimden mi kaynaklandığını bilmiyordum, ama o kadar çok acı veriyordu ki dayanamıyordum.

Reina bu haldeyken beni asla kurtarmaya çalışmazdı.

Mimi'yi son zamanlarda görmemiştim. Belki o da beni terk etmişti... Oysaki ona vereceğim birkaç kutu mamam bile vardı!

Pencereden beyaz bir siluet geçti.

Mimi mi?

Kapıyı açtığımda karşımda tasmalı beyaz bir kedi duruyordu. Onu tanıdım. Bu, Mimi'nin bir süre önce getirdiği kediydi. Kedi, onu takip etmemi istercesine koştu, ben de endişeyle peşine düştüm.

Beni apartmanın deposuna götürdü. İçeriye girdiğimde yeni doğmuş bir kedi kısık sesle miyavlıyordu ve Mimi kanlar içindeydi.

"Ah hayır! Ne… Ne yapacağım?"

Şok içindeydim ama acilen bir şeyler yapmak zorundaydım, bu yüzden aklıma gelen herkesi aramaya başladım.

İlk cevap veren Masato oldu.

"Hemen geliyorum" dedi. Ona anlaşılmaz şeyler söylemiş olmama rağmen Masato taksiye atlayıp hızla yanıma gelmişti.

Bölüm VI

Sonunda, tekrar bahar mevsimine dönmüştük.

Reina'nın evi yavrularımla dolup taşmıştı.

Masato adında biri Reina ve beni veterinere yetiştirmişti ve kalan dört yavruyu orada doğurmuştum. Doğumdan bana kalan karnımdaki devasa yara izi olmuştu. Güzelliğimi biraz gölgelemişti ama Kırık Kuyruk'un ruh eşine de bu yakışırdı.

Reina, yavrularımdan gözlerini alamıyordu.

Onları terk etmeyi aklından bile geçirme!

"Mimi, bana öyle bakmayı bırak. Hepsine iyi evler bulacağımdan emin ol, merak etme."

Reina pek çok kişiyi aradı ve sözünde durup onları evlat edinecek sevimli insanlar buldu. Onları teker teker inceledim. Ne zaman hoşlanmadığım biri gelse, bebeklerimi onlardan sakladım. Reina, benim ve yavrularımın resmini yaptı. Ne zaman resmimize baksam, hepsinin nasıl olduğunu merak ederim.

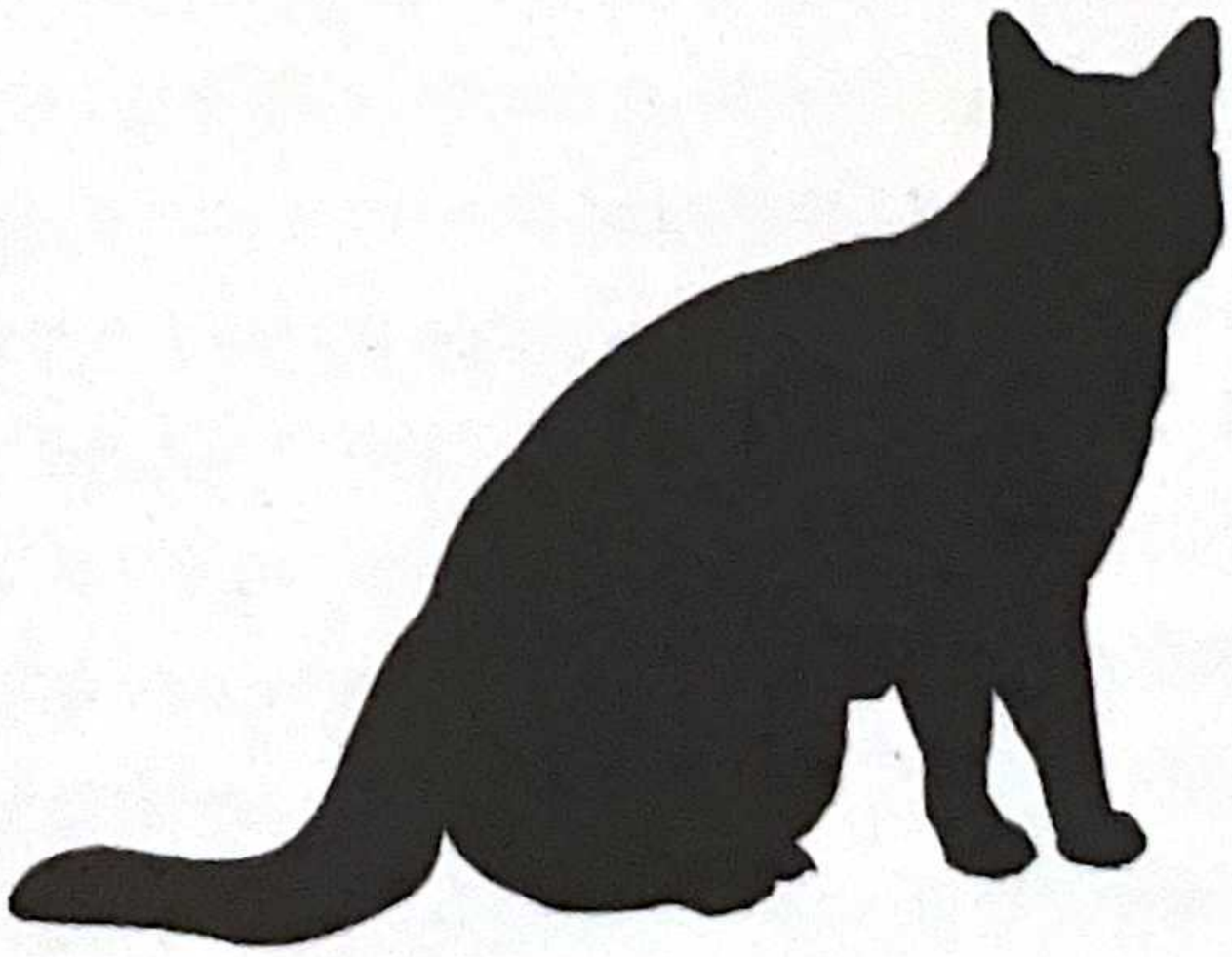
Ve bir şey daha... Yavrularımı büyüttükten sonra bile Reina'nın evinde yaşamaya devam ettim.

Artık resmî olarak Reina'nın kedisiydim.

Onun kedisiydim.

III

MİSKİNLİK VE GÖKYÜZÜ

Bölüm I

En yakın arkadaşım Mari'yle büyük bir kavga ettik. İlkokuldan beri en iyi arkadaşım oydu. Dördüncü sınıfta tanışmıştık. Mari ağır bir hastalık atlatmış, bu yüzden bir yıl boyunca okula gidememişti. Yani benden bir yaş büyüktü ama bu aramızda hiç sorun yaratmamıştı.

"Seninle tanıştığımda Aoi, kendimle tanışmış gibi oldum" demişti bana sonradan. Ben de aynı şekilde hissetmiştim, onun da benim gibi düşündüğünü duymak beni gerçekten mutlu etmişti.

Okulda olduğu gibi evde de birbirimizden ayrılmazdık, birimizin ailesinin bir parçası gibiydik. Ben tek çocuktum ama Mari'yi gerçekten kız kardeşim olarak görüyordum. Hayır... Gerçek kız kardeşlerim olsaydı bile, onlarla Mari'yle olduğum kadar yakın olamazdım.

Belki de her zaman birlikte olduğumuz için hem görünüşümüz hem de kişiliklerimiz açısından birbirimize benziyorduk. Öğretmenlerimiz ve hatta bazen ebeveynlerimiz bile bizi ayırt edemediklerini söylerlerdi. Biz resmen ruh ikiziydik.

En sevdiğimiz ders (sanat ve el işi), favori yemeklerimiz, televizyon şovları ve şarkıcılar aynıydı. Hatta bir keresinde Mari'nin aklımda dolanan bir melodiyi aniden mırıldanmasıyla şok olmuştum. "Nasıl olur da ikimizin de kafasında bu az bilinen melodi dönüp durur?" diye kahkahalara boğulmuştuk.

Bölüm I

En yakın arkadaşım Mari'yle büyük bir kavga ettik.

İlkokuldan beri en iyi arkadaşım oydu. Dördüncü sınıfta tanışmıştık. Mari ağır bir hastalık atlatmış, bu yüzden bir yıl boyunca okula gidememişti. Yani benden bir yaş büyüktü ama bu aramızda hiç sorun yaratmamıştı.

"Seninle tanıştığımda Aoi, kendimle tanışmış gibi oldum" demişti bana sonradan. Ben de aynı şekilde hissetmiştim, onun da benim gibi düşündüğünü duymak beni gerçekten mutlu etmişti.

Okulda olduğu gibi evde de birbirimizden ayrılmazdık, birbirimizin ailesinin bir parçası gibiydik. Ben tek çocuktum ama Mari'yi gerçekten kız kardeşim olarak görüyordum. Hayır... Gerçek kız kardeşlerim olsaydı bile, onlarla Mari'yle olduğum kadar yakın olamazdım.

Belki de her zaman birlikte olduğumuz için hem görünüşümüz hem de kişiliklerimiz açısından birbirimize benziyorduk. Öğretmenlerimiz ve hatta bazen ebeveynlerimiz bile bizi ayırt edemediklerini söylerlerdi. Biz resmen ruh ikiziydik.

En sevdiğimiz ders (sanat ve el işi), favori yemeklerimiz, televizyon şovları ve şarkıcılar aynıydı. Hatta bir keresinde Mari'nin aklımda dolanan bir melodiyi aniden mırıldanmasıyla şok olmuştum. "Nasıl olur da ikimizin de kafasında bu az bilinen melodi dönüp durur?" diye kahkahalara boğulmuştuk.

Bir de aynı erkeklerden hoşlanıyorduk. Bu durum, sadece manga karakterlerine gerçekten ilgi duyduğumuz için hiçbir zaman sorun olmadı. Onları neden bu kadar çekici bulduğumuzu, onlarla gitmek istediğimiz yerleri ve onlarla nasıl vakit geçirmek istediğimizi konuşurken Mari her zaman onların bizimle nasıl konuşacağını düşünmeye başlardı. Mari ve ben, ergenliğimizi kendimiz için yarattığımız bu dünyada geçirdik.

İkimiz de resim yapmayı severdik ve birlikte en sevdiğimiz manga karakterlerini çizer ve çizerlerine hayran mektupları gönderirdik. Onlardan biri bize Yeni Yıl kartı gönderdiğinde (her ikimize de birer tane) sevinçten havalara uçardık.

Başlangıçta, sadece manga sanatçılarına veya ebeveynlerimize göstermek için şeyler çiziyorduk ama yavaş yavaş onları geliştirme isteği duymaya başladık. Başkalarının çizdiği manga karakterlerini kopyalamak yerine, kendimiz yarattığımız karakterleri çizmeye başladık.

Bir noktada Mari bana illüstrasyon yapmam için hikâyeler uydurmaya başladı. Ne çizmeyi istediğimi benden daha iyi biliyordu. Ayrıca manga etkinliklerinde kendi çoğalttığımız mangalarımızı satmaya çalışsak da hiç satmamıştık.

Okulu bitirip ayrı işlere girmemize rağmen, Mari her zaman işten sonra bana gelir ve mangalar ve hayatımız hakkında konuşurduk.

O zamana kadar marketteki fotokopi makinesinden aldığımız çıktıları artık bir matbaada bastırmaya başladık. Mangalarımız yavaş yavaş satılmaya başlamıştı.

Daha sonra, etkinliklerden birinde, tanınmış bir manga dergisinin editörü olan bir yayıncının dikkatini çekmiştik. Biri bizi keşfetmişti!

Şimdi geriye dönüp baktığımda, işlerin o zaman ters gitmeye başladığını anlıyorum.

Editör, bizden dergi için bir manga hikâyesi yaratmamızı istemişti ama hikâyemizin sonunu asla getiremedik.

Bir gece, zincir tavuk restoranlarından birinde oturmuş birbirimize bakıyorduk. "Üzgünüm, Aoi" dedi Mari.

Hiçbir şey söylemedim ve somurtarak yemeye devam ettim, parmaklarım yağ içindeydi.

Mari artık hikâye üretemiyordu; mangamızı devam ettiremiyorduk. Editörden gelen teslim tarihine yaklaşmış olmamıza rağmen aklına yeni fikirler gelmiyordu. Ben de Mari'nin hikâyeleri olmadan hiçbir şey çizemiyordum.

O noktaya kadar Mari yazdıklarını hep benim için üretirdi. Ama şimdi kimliği belirsiz onca insan için, yani potansiyel okurlarımız için yazmak zorundaydı.

Eğer benim için yazabiliyorsa, herkes için yazabilirdi. Sadece tembellik ettiğini, yapamadığını söyleyerek bahane ürettiğini düşünüyordum. İyi hissetmediğini söylüyordu ama bence bu da bahanelerinden biriydi.

Tek düşünebildiğim, nihayet manga sanatçısı olarak çıkış yapma şansını yakaladıktan sonra, bu şansın elimden kayıp gitmekte olduğuydu. Artık Mari'nin yüzünü görmek istemiyordum. Mırıldanmaya devam ettiği bahaneler beni iyice öfkelendiriyordu.

"Geberip git!" diye bağırdım birden.

Mari'nin beti benzi attı, hiçbir şey söyleyemedi. O an yüzünde oluşan ifadeyi asla unutmayacaktım.

Ve ertesi gün, öfkemi kusmak için söylediğim o korkunç sözler gerçek oldu.

Yılın en soğuk ve acımasız mevsimi gelmişti. Av bulmak daha zordu, bu da yeterince beslenemeyeceği anlamına geliyordu. Üstelik soğuk hava da Kuro'nun gücünü acımasızca çalıyordu.

Kışın ilk ölenler her zaman en zayıflar olurdu. Kuro bu durumu defalarca atlatmıştı; tam olarak kaç kez olduğunu hatırlamıyordu.

Ağır ağır yürümeye başladığında, kalın kürkünün altındaki yoğun yağ tabakası sallandı. Yağlı olmak pek hoş görünmeyebilirdi ama onu koruyordu.

Kuro, kürkünün asıl rengini hatırlamıyordu ama adından yola çıkarak[9] siyah olduğunu tahmin ediyordu. Şimdi rengi siyahla kahverengi arasında değişiyordu.

Bu soğukta bölgesini devriye gezmek zorunda kaldığı için keyifsizdi.

"Yaşlanıyorum..." diye mırıldandı ama etrafta onu duyacak başka kedi yoktu. Kırık Kuyruk'un ölümünden sonra Kuro mahallenin en güçlü sokak kedisi olmuştu. Artık diğer kediler ondan uzak duruyordu.

Krallık beraberinde yalnızlığı getiriyordu. Ara sıra cesur bir kedi çıkarsa taht için ona meydan okurdu ama dayak yiyip kaçardı.

Kuro'nun yüzü yara bere içindeydi ama sırtı ve kuyruğu bir ev kedisininki kadar pürüzsüzdü. Sırtını başka bir kediye hiç göstermemişti.

Kendisine ait olan büyük bölgenin yanı sıra John ondan diğer kedilere ait birkaç bölgeye daha göz kulak olmasını istemişti. John'a borçluydu, bu yüzden istenileni yapması gerekiyordu.

Yemek yemek ya da uyumak için belirli bir yeri yoktu, bölgesinin tamamı onun evi sayılırdı.

"Öğle yemeğini nasıl halletsem?" diye mırıldandı.

Aklında çeşitli seçenekler sıralandı. Yaşlı bir kadının parktaki kediler için bıraktığı konserve mamalar, serbestçe dolaşmasına izin verilen bir Çin restoranı, İtalyan restoranının arkasındaki ağzı açık çöp kutuları... Ya da o evde verdikleri kuru kedi mamasını bir süredir yememişti, belki oraya giderdi.

---

9 Kuro, Japoncada siyah anlamına gelmektedir.

Kararını verince yola koyuldu.

İstasyon bölgesinden ayrıldıkça yollar genişledi ve yüksek binalar azaldı. Artık yaprakları dökülmüş olan ağaçların arasından geçerken bir tapınak göründü. Arkasında birbirinin aynı prefabrik evler sıralanmıştı. Hangi tarafa dönse, hangi yoldan geçse, aynı görünen bu manzara başını döndürdü. Bu yüzden diğer kediler buraya nadiren geliyordu.

Bu evlerden birine düzenli olarak gelirdi. Ancak yazdan beri buraya gelmemişti, uzun zaman olmuştu. Başka yerlerdeki genç sokak kedileri arasındaki bölgesel çatışmalarını kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Son geldiğinde, çimenler yeşildi ama son zamanlarda tamamen kahverengiye dönmüşlerdi. Kuru çimenlerin üzerine basmak şimdi daha ilginç geliyordu. Bir süre bu hissin tadını çıkardıktan sonra evlerin arasındaki tuğla duvara tırmandı ve otoparkın plastik çatısına atladı. Oradan da evlerden birinin üst kat balkonuna ulaşabildi.

Birkaç boş saksı, paslı budama makası ve diğer bahçe aletleri balkona saçılmıştı. Dışarıdaki klima ünitesiyle solmuş sukulentlerin arasına alüminyum bir tepsi yerleştirilmişti.

Kuro, odanın içini görmek için klima ünitesinin üzerine atladı. Sürgülü cam kapının üzerindeki büyük çiçek desenli perdeler kapalıydı. Cama sürtündüğünde camın soğukluğunu hissetti.

Tatlı tatlı miyavlayarak içeriye seslendi. Başka bir kedi onu böyle miyavlarken duysaydı, patron kedi statüsünü kaybederdi. Neyse ki, etrafta başka kedilerin olması pek olası değildi.

Camın üzerinde patisinin izi kaldı. Kapının köşelerinde de toz birikmişti. Belli ki bir süredir açılmamıştı. Balkondaki bitkilere de kimse bakmıyor gibi görünüyordu.

Belki de gitmişlerdir, diye düşündü. Daha önce ziyaret ettiğinde burada hep onu besleyen iki kadın olurdu.

Bir karga, ona gülüyormuş gibi yüksek sesle gaklayınca sinirlendi. Alüminyum tepside kirli yağmur suyu birikmişti. Başka bir kedinin ondan önce geldiğine dair bir işaret göremedi.

Bedenini iyice uzatıp gerindikten sonra beklemeye karar verdi, vazgeçmek istemiyordu. Ancak kadınlardan hiçbir iz yoktu, bunca zaman sonra ziyaret etmek için harcadığı çaba boşa gitmişti.

Bütün gün burada oyalanacak hali yoktu. Karnı guruldayarak, bir sonraki bölgeyi dolaşmak için yola koyuldu.

Kargaların yüksek sesle gaklamasıyla uyandım.

Odam sıcaktı ve büyük çiçek desenli perdelerin arasından süzülen güneşi hissedebiliyordum.

Sabah mıydı akşam mı, anlayamıyordum. Yataktan sürünerek kalkarken boy aynasında kendime göz attım. Ne hale gelmiştim böyle? Üzerimde kim bilir ne zamandır giydiğim kırışık pijamalar vardı ve saçlarım darmadağındı. Annemle babam çoktan işe gitmişti, bu yüzden ev sessizlik içindeydi.

Acıktığımı fark edip mutfağa indim.

Masanın üstünde, streç filme sarılı bir sandviç bırakılmıştı ama pek iştah açıcı görünmüyordu. Buzdolabında bir paket ekler buldum. İlk ısırık lezzetliydi ama sonra tatlı bir şey yiyor olmak midemi bulandırınca yarısından fazlasını attım. Kargalar dışarıda hâlâ yüksek sesle gaklıyordu. Sayılarının gitgide arttığını hissediyordum. Muhtemelen mahalledeki çöp toplama noktasındaki çöpleri karıştırıyorlardı. Birisi çöpünü çıkarırken dikkatsiz davranmış olmalıydı ama gidip kontrol etmeye üşeniyordum. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım.

Kendimi tekrar yukarı sürükledim ve yatağa bıraktım. Başımı battaniyelerin altına gömüp cenin pozisyonunda kıvrılarak uyumaya devam ettim.

Derken bir zil sesi duydum.

İlkokul günlerindeki küçük Mari odamda belirdi.

Zil sesi, Mari'nin bileğindeki renkli iplik bilekliğe asılmış zilden geliyordu. Taktığı dostluk bilekliğine *misanga* deniyordu.

O zamanlar çok modaydı ve Mari onları nakış ipliklerinden örmede gerçekten çok iyiydi. Ben pek beceremezdim ama yine de ona bir tane yaptığımda çok mutlu olurdu. *Misanga*n koptuğunda dileğin gerçekleşirdi.

Küçücük ellerini ellerimin arasına alarak, "Mari, özür dilerim" dedim. Misangasındaki zil tıngırdadı.

"Geçti Aoi, böyle olması gerekiyordu" dedi bana nazikçe gülümseyerek. İçim rahatlamıştı. Bir şeyler içmek istediğime karar verdim. Aniden sahne çalıştığım ilk şirketteki mutfağa dönüştü, elimde bir bardak tutuyordum. Mutfak karanlıktı ve içeride bir şeylerin saklandığını hissediyordum. Yine de, olduğum yerden uzaklaşamadım.

"Aoi!" Seslenen küçük Mari'ydi. Beni kurtarmaya gelmişti. "Ben iyiyim, sen kaçabilirsin!" dedi ve karanlığa daldı.

Onu terk ettim.

Korkup kaçtım.

Sahne boş bir yüzme havuzuna dönüştü. Küçük banyo fayanslarıyla kaplı havuzun içine su sızıyordu. Etrafa çöp torbaları dağılmıştı, içindeki çöpler yırtıklarından dökülüyordu.

Mari'yi terk ettiğim için bu ıssız yere düşmüş olmalıydım.

"Üzgünüm, Mari..."

Zil tıngırdadı.

"Aoi!"

Mari'yi bir dalış tahtasında otururken gördüm.

"Gidebilirsin, Aoi" dedi gülümseyerek.

"Mari..."

Mari beni affetmişti. Kurtulmuş gibi hissettim ama sonra bunun koca bir yalan olduğunu anladım. Mari'nin gerçek hisle-

rini asla bilemeyecektim. Bunun kendimi korumak için gördüğüm bir rüya olduğunu biliyordum.

Boş havuzun dibinde duran ıslanmış gazete canlanmış gibi hışırdadı ve dalgalandı.

Rüyanın içinde bir karganın gakladığını duydum ve uyandım.

Dışarıda kargaların gaklamasını duyabiliyordum.

Mari'yle rüyamda buluşmuştum. Artık bu dünyada değildi.

"Geberip git!"

Suratına karşı bu sözleri haykırdıktan bir gün sonra kalp krizinden ölmüştü.

Telefonum çalmıştı ve ekranda Mari'nin adını görmüştüm. Arayan annesiydi, haberi vermek için aramıştı. Onun kalbi durmuş halde bulunduğunu söylemişti.

Onu bildim bileli zayıf bir kalbi vardı.

Ama gerçeği biliyordum. Onu ben öldürmüştüm.

Evden fırlayıp Mari'nin evine gitmek istedim ama dışarı adımımı atar atmaz sanki kalbim ezilmiş gibi nefes alamaz oldum. Gözlerimin önündeki her şey kararardı, sanki bir çeşit anemi yaşıyordum ve ayakta durmakta zorlanıyordum. Görünüşe göre yaygın bir akıl hastalığına sahiptim, adı her neyse. O günden sonra, dışarıya tek bir adım bile atamadım.

*Kotatsu*nun üstüne çıktığımda, annem de altından çıktı ve yorganın üzerine yığıldı.

Annem her zaman *kotatsu*nun altında uyumanın ısınmak için harika bir yol olduğunu söylerdi. Çok sıcakladığında yorganın üzerinde serinleyebilir, üşümeye başlarsan da tekrar altına girebilirdin.

"Anne, bak!" diye seslendim.

Bıyıkları dikleşti ve gözlerini üzerime dikti.

Ben annemin bebeğiyim ve adım Kuki. Reina bana bu adı, beyaz kürkümdeki çikolata rengindeki çizgiler nedeniyle vermişti. Beni mermer kurabiye gibi gösteriyormuş. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama eminim güzel bir şeydir.

"Atlayacağım!" dedim ama bunu yapmak için cesaretlenmem gerekiyordu. Masanın üzerinde ileri geri yürüdüm, kafamı aşağı uzatıp geri çekildim. Yavaş yavaş, aşağı atlamak için cesaretimi topladım.

Sonunda masanın kenarından aşağı kendimi bıraktım.

Pof! Annemin yanına, yorganın üzerine inmiştim.

"Başardım işte! Çok eğlenceliydi!"

"Vay be, harikasın Kuki" dedi annem. "Aferin sana!"

Beni yakaladı ve her yerimi yalamaya başladı. Annemin dili beni gıdıklıyordu ve iyi hissettiriyordu. Mırlamaya başladım.

Başımın arkasını ona sürterek, "Biliyor musun, yakında çok daha yüksek bir yerden atlayabileceğim!" dedim.

"Tabii ki yapabilirsin."

"Tavandan atlayacağım! Çatıdan da! Bulduğum her yerden!"

Bunu yapabileceğimden emindim.

Bu evde bile atlayabileceğim birçok yer vardı. Reina'nın resim araçlarından tutun dergi yığınlarına kadar birçok yer... Sanat eserleriyle dolu açık dolaptan bile atlayabilirdim. Hepsini annemle birlikte tek tek fethedecektim.

"Tamam, hadi pratik yapalım" dedi annem ve tekrar beni yalamaya başladı.

Dört kardeşimin hepsi yeni evlerine gitmişti. Reina'nın evinde bir tek ben kalmıştım. En küçükleri bendim ve zayıf bir bünyeye sahiptim, bu yüzden kimse beni almak istemedi. İstenmediğimi duyduğuma üzülüyordum ama annemle kalabildiğim için mutluydum.

Onunla atlama pratiği yaparken, aniden bir soğuk esinti tüylerimi yaladı ve Reina eve girdi.

Eve geldiğimde Mimi yanıma geldi, Kuki de peşinden hoplaya zıplaya koşuyordu.

Mimi beni kokladı, sonra başının arkasını baldırıma sürttü.

"Dışarısı gibi mi kokuyorum?" diye sordum ona.

Kuki, Mimi'yi taklit ederek beni kokladı. Yavru kediler gerçekten gördüğüm en sevimli şeyler. Kuki'yi izlerken kararlılığım sarsıldı ama bu duyguya kapılmama izin veremezdim.

Kuki ve Mimi'yi tekrar *kotatsu*ya götürdüm.

"Kuki'yi almak isteyen birini buldum" dedim onlara.

Mimi'nin tüyleri kabardı, muhtemelen ne söylediğimi anlamıştı. En küçük ve zayıf yavrusuna sonsuza kadar bakmak istediği belliydi. Ancak tabii ki yalnız yaşadığım için iki kediyi birden beslemem mümkün değildi. Gündüzleri okuldaydım ve üniversite giriş sınavına hazırlanıyordum. Üniversiteye başladığımda da evde olamayacaktım.

"Bu mahalledeler, Kuki'yi istediğin zaman görebileceksin."

Mimi beni görmezden gelerek Kuki'yi ensesinden yakalayıp *kotatsu*nun altına sürükledi. Kuki'nin miyavlaması duyuluyordu.

Mimi tek başına dışarı çıktı ve bacağıma bir pençe attı. "*Yavrum tek başına kalmak için hâlâ çok küçük*" der gibiydi.

Ertesi gün, Kuki'nin yeni sahibi geldi. Yakınlarda yaşayan bir kadındı. Onu büyükannem bulmuştu. Gerçekten büyükanneme çok şey borçluydum.

Kadın, büyükannemle annem arasında bir yaşta olmalıydı. Yaşına göre harika bir giyim tarzı vardı.

Getirdiği hediyeye bakıp kahkaha attım. Bir kutu kurabiye getirmişti.

"Sahipleneceğiniz kedinin adı Kuki!"

"Gerçekten mi? Öyleyse ben de ona öyle sesleneceğim."

"İsterseniz ona yeni bir isim verebilirsiniz."

"Kuki gayet güzel bir isim. Hoşuma gitti."

Onun bu kadar nazik davranmasına sevindim.

Birer fincan çay doldururken emin olmak için, "Daha önce de bir kediniz olduğunu duydum" diye konuyu açtım.

"Kızım küçükken... Sanırım on, on iki yıl kadar önceydi. Kızım kedimiz öldüğünde ağladı ve bir daha kedi almamaya karar verdim."

"Baktığın ilk kedi olmayacağını duymak beni rahatlattı."

Kuki'nin en sevdiği battaniyeyi ve bir torba kumu, kadının getirdiği yeni kedi kafesine koydum. Kuki kafesi merakla koklադı ve kendiliğinden içeri girdi. Bize hiç sorun çıkarmadı.

Kadın, Mimi'nin karşısında çömeldi. "Kızını alıp götürüyorum."

Mimi ona nefretle baktı. Hemen onu kucakladım. Kuyruğu baştan aşağı kabarmıştı, gerçekten çok sinirlenmiş olmalıydı.

"Seninle birlikte döndüğüm için çok mutluyum, Kuki" dedi kadın, kafesin içinde sessizce oturan kediye. Mimi kollarımdan fırladı ve kontrol edemediği duygularından arınmak ister gibi şiddetle tırmalama tahtasını tırmalamaya başladı.

Kadına Kuki'nin yemeyi sevdiği yiyecekleri ve tuvalet eğitimi hakkında bilgi verdim ve ardından onları uğurlamak için kapıyı açtım.

"Miyav!" Mimi ağladı. *"Seni görmeye geleceğim, Kuki!"*

"Miyav, miyav!" Kuki de karşılık verdi. *"Mutlaka gel, anne! Bana söz ver!"*

Birbirlerine böyle dediklerini düşünüyordum. Son yavru da nihayet evden ayrılmıştı.

Mimi'nin sırtını uzun uzun ve nazikçe okşarken, "Gitti maalesef" dedim.

Bölüm II

Burası gerçekten sessiz.

Eski evim her zaman canlıydı ve Reina'yla annem benimle ilgilenirdi. Ama burada, beni evimden uzaklaştıran kadın ve kocası, her zaman erken evden çıkar ve geç saatlere kadar geri dönmezlerdi.

İlk geldiğimde çok yalnızdım ve sürekli ağlıyordum ama bir süre sonra yalnız kalmaya alıştım ve keşfetme dürtüm arttı.

Bir süre merdivenlerden inip çıkma oyununu sürdürdüm. Reina'nın evinde hiç merdiven yoktu ve inip çıkmanın eğlenceli olduğunu keşfettim.

Sonra biraz su içtim, çıtır kedi mamasını yedim ve uyuyacak bir yer aramaya karar verdim. Güneşli bir yer istiyordum, bu yüzden üst katı kontrol etmeye gittim.

Hafif aralık bir kapıdan içeri girdiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bir kadın yarı karanlıkta oturuyordu. Uzun saçları arkadan bağlıydı ve Reina'nın uyurken giydiği türden kıyafetler giymişti. Büyük çiçek desenli perdelerin arasından cılız bir güneş ışını sızıyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve geri sıçrayarak dört pati üzerine yere düştüm.

Çıkardığım sesle rahatsız olan kadın yavaşça bana dönüp, "Git buradan!" dedi.

Dayanamadım, *"Sen kimsin?"* diye sordum.

"Git buradan!" dedi tekrar. Başka bir şey söylemiyordu.

Odası Reina'nın evine benziyordu ancak burada daha fazla kitap ve eşya vardı.

Daha iyi koklamak için yaklaştım. Av kokuyordu. Bir avın, zayıf ve güçsüz kokusunu taşıyordu.

Bana dokundu. Dokunduğu yer sanki parmakları acısını iletiyormuş gibi yanıyordu.

Dışarıdan yüksek bir çığlık sesi geldi ve yine geriye sıçrayıp dört pati üzerine yere düştüm. Bir hışırtı oldu ve sonra perdenin arkasında büyük bir kuşun silueti belirdi.

Panikledim ve odanın etrafında deli gibi koşmaya başladım, saklanacak bir yer arıyordum, her yer olabilirdi! Masanın altına, ısıtıcının arkasına ve dergi yığınlarının arasına son süratle daldım.

"Dur artık!" diye bağırdı, sesi boğuk çıkıyordu.

En yüksek rafa tırmandım ve kuyruğumu kabarttım.

"Odamı dağıtıyorsun!" derken yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başladı.

Neden ağladığını merak ettim. Sonra kuşun siluetinin kaybolduğunu fark ettim. Ucuz atlatmıştım. Sakinleşmek için kendimi yalamaya başladım. Patime dolanmış güzel bir iplik buldum, üstüne gümüş zil takılı olan bir halkaydı. Koşarken üzerime takılmış olmalıydı.

Rafın tepesinden aşağı inerken yavaşça ona doğru yürüdüm. Hareket ederken zil çalıyordu. Ne kadar sinir bozucu!

"*Hey, bu şeyi üzerimden alır mısın?*"

Ağlamayı bıraktı ve bana baktı, sonra zilli ipi yakaladı ve tekrar, daha da şiddetli ağlamaya başladı. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyordum.

"Onu bulmuşsun! Teşekkür ederim!"

Beni sıkıca kucakladı ve yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Kuki"

"Miyav" diye cevap verdim.

"Kuki, ben Aoi. Tanıştığımıza memnun oldum."
Sonra bana biraz su verdi.

Misanga'nın elimde olduğunu görmek bir rüya gibiydi!

Bir kedi sahiplenmeye karşıydım. Kedinin eşyalarıma zarar vereceği düşüncesine kapılmıştım. Hastalığımla başa çıkmam için bir tedavi yöntemi olarak önerilse de hemen reddettim, eğer kabul edersem gerçekten hasta olduğumu kabullenmiş olacaktım.

Ama bu kedi, Mari'nin *misangasını* bulmuştu! Onu çok, çok uzun zaman önce odamda kaybetmiştim.

Kuki, koyduğum suyu iştahla içiyordu. Hatırladım da Mari'nin bizim eve ilk gelişinin sebebi kedimiz Jessica'yı görmek istemesiydi. Jessica, daha ben doğmadan önce ailemle birlikteydi ve biz çocukken artık oldukça yaşlıydı, bu yüzden oldukça sakin bir kediydi. Jessica öldüğünde Mari'yle ben çok ağlamıştık, sonra onu krematoryuma birlikte götürdüğümüzü hatırlıyorum.

Ailem o günden sonra başka bir kedi sahiplenmek istemedi, bu yüzden Mari ve ben bir sokak kedisini beslemeye başladık. Zaman zaman balkon kapımın önüne gelip oturan kocaman, kirli bir sokak kedisiydi. Ona dışarıda kuru kedi maması verirdik ve inanılmaz hızlı bir şekilde mideye indirirdi.

"Teşekkür ederim Kuki" dedim ona. "Miyav" diye cevap verdi.

Aoi, bu iki katlı evde ailesiyle birlikte yaşıyordu. Babası benimle pek ilgilenmezdi ve ben de ona pek aldırmazdım. Beni buraya getiren kişi Aoi'nin annesiydi.

Her zaman beni selamlardı, bu yüzden canım istediğinde ona miyavlayarak karşılık verirdim. Gün içinde bir kez eve gelip Aoi'ye öğle yemeği hazırlar, sonra da aceleyle geri çıkardı. Aoi öğleye doğru uyanır ve sessizce yemeğini yerdi. Ama her zaman önce beni beslerdi, bu yüzden benim sahibim oydu ve ben de onun kedisiydim, diye düşünüyordum.

Aoi bütün gün evden çıkmazdı ve ben onun ölü mü yoksa diri mi olduğunu bile anlayamazdım. Odasında eğlenecek çok şey vardı ama hiçbiriyle oynadığını görmemiştim. Onu b

enimle oynamaya davet ettiğimde, hiç kıpırmadan öylece bana bakardı. Ve beni asla dışarı bırakmazdı.

Neredeyse tüm zamanını gözleri kapalı vaziyette yatarak geçirir, biz kediler kadar uyurdu. Bizden ayrılan tek yönü, sık sık ağlamasıydı. Annem sürekli ağlarsam gözlerimin altında kocaman siyah torbalar oluşacağını söylemişti. Ben de bunu Aoi'ye söyledim ama beni anladığını sanmıyorum.

Aoi'nin neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyordum. Bazen annemi özlediğim için ağlardım ama ben bile onun kadar üzgün değildim.

Onu böyle görmek moralimi bozuyordu.

İlk kışımı çoğunlukla o sessiz odada nefesimi tutarak geçirdim.

Bölüm III

Göz açıp kapayıncaya kadar bahar gelmişti.

Kış boyunca geceleri gözüme uyku girmemişti. Gece boyu, gündüz dışarı çıkmayı düşünerek uyanık kalırdım, gerçekten de sabah olduğunda dışarı çıkacağımı sanırdım ama güneş doğunca her şey değişirdi. Dışarı çıkma düşüncesi bile beni endişeye sürüklerdi. Kalbimi durduracak kadar şiddetli bir ağrı hissedersem ne yapardım? Peki ya nefes alamazsam? Bunları düşünmek bile olduğum yerde donup kalmama sebep oluyordu. Korkuyordum. Ama yine de gerçekten çıkmak istiyordum. Bu yüzden, evde yapabileceklerimi azaltmaya başladım. Yapacak bir şeyim kalmazsa, belki dışarı çıkabilirdim. Telefonumu ve televizyonumu kaldırdım, hatta kitaplarımı, mangalarımı bile bağışlamıştım.

Mümkün olduğunca hafiflemiştim ama yine de hareket etmeme yetmiyordu.

Kendimi her şey için suçlamaya devam ettim. Mari'ye ve aileme zarar verdiğim için suçluydum.

Yemeklerimi de çoğunlukla yalnız yemeye başlamıştım, kimsenin beni görmesini istemiyordum. Paniklediğimde ve eziliyormuş gibi hissettiğimde bile yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Mari artık rüyalarıma bile gelmiyordu. Hayaleti bile beni terk etmişti.

Bahar geldi ve kiraz ağaçları çiçek açtı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerdi.

Aoi'nin perdeleri her zaman kapalıydı ama bugün onları açmıştı ve yan yana oturmuş, dışarıdaki sıralı kiraz ağaçlarını izliyorduk.

Balkonda biri varmış gibi hissettim. Camın diğer tarafında kirli tüyleriyle kocaman, şişman bir erkek kedi vardı.

"İlk darbeyi vuran kazanır!" diye düşünerek dövüş pozisyonu aldım.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Elbette. Hadi bakalım!" dedim ve cama bir darbe indirdim. Camın arkasında olduğum sürece korkacak bir şey yoktu. Ne kadar güçlü olursa olsun, burada tamamen güvendeydim.

"Hah, şuna bak! Yavrusu da kendisi kadar ukala!" dedi kendi kendine.

"Annem kibirli değil!" Bu hakarete çok sinirlenmiştim.

"Babandan bahsediyorum, annenden değil."

"Babamı tanıyor muydun?"

"Her şeyini bilirim."

"Peki o zaman, sana bir sorum var."

"Baban hakkında mı?"

"Hayır, onun hakkında değil." Babam hakkında her şeyi annemden duymuştum zaten.

"Aoi hakkında. Onun kedisiyim ve onu nasıl iyileştirebileceğimi öğrenmek istiyorum."

"Ben öyle şeylerden anlamam."

"Hani her şeyi biliyordun? Seni yalancı."

Şişman kedi bana ters ters bakarak, "Sen de küstah bir veletsin" dedi.

Tam o sırada, Aoi aniden cam kapıyı açtı. Ne yaptığını sanıyordu? Şaşkınlıkla geriye sıçrayıp masanın arkasına saklanırken çarptığım her şey etrafa saçılmıştı.

Şişman kedi sırıttı. Aoi, alüminyum tepsiye biraz kuru kedi maması koydu. Şişman kedi açgözlülükle üstüne atladı ve yemeye başladı. Onu izlerken büyülenmiştim.

"Açsın, değil mi?"

Şişman kedi hiç aldırmadan yemeğini yemeye devam etti.

Sonra memnuniyetle dudaklarını yaladı.

"Bu iyiliğinin karşılığı olarak ona soracağım."

"Soracak mısın? Yani Aoi'yle konuşabiliyor musun?" diye heyecanla sordum.

"John'a soracağım. John her şeyi bilir" dedi şişman kedi, geniş sırtını bana dönerek şaşırtıcı bir çeviklikle balkon korkuluğuna sıçradı. Başını çevirip aşağı baktı. "Ben Kuro. Burada yaşayacaksan patronun adını bilmelisin."

"Gerçekten kendini beğenmişsin."

Kuro'yu uğurladıktan sonra, Aoi'nin dağılan eşyalarını toplamasını izledim. Aralarında Reina'nınkilere benzer sanat malzemeleri vardı. Reina sürekli resim yapardı ama Aoi'nin eline fırça aldığını dahi görmemiştim. Onu bir gün resim yaparken izlemeyi çok isterdim.

Ziyaretçilerimiz Kuro ve kargalardan ibaret değildi. Annemin arkadaşı, Chobi adındaki o beyaz kedi de ara sıra uğrardı. "Hey, Kuki!" Her zaman neşeli ve düşünceliydi.

"Merhaba, Chobi. Annem nasıl?"

"O iyi ama geçen gün vücudunun bir tarafı komple pembe boyaya batmıştı!"

Onu hayal etmeye çalışırken ikimiz de güldük.

O yabani Kuro asla beni dinlemediği için ondan hoşlanmıyordum ama Chobi'yi severdim çünkü beni her zaman ciddiye alırdı.

Annem, evleneceğim zaman avcılığıyla bilinen bir kedi bulmam gerektiğini söylerdi ama ben Chobi gibi nazik bir kediyi tercih ederdim.

Bölüm IV

Artık yaz gelmişti ve Mari'nin ölümünün birinci yıldönümü yaklaşıyordu.

Mari'yi öldürdüğüm günden bu yana tam bir yıl geçmişti.

"Gitmeyeceğim dedim!" diye bağırdım. Uzun zamandır sesimi yükseltmemiştim, bağırmayı unutmuşum. "Gitmeyeceğim."

Annemin yüz ifadesi hiç görmediğim kadar sertti.

"Gitmeyeceğim!"

"Bu ne kadar daha böyle sürecek?"

İtiraz etmekte haklıydı. Bunu aklımla biliyordum ama duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum.

"Kapa çeneni!"

"Mari'nin öleli bir yıl oldu Aoi. Cenazesine gitmediğin gibi mezarını da ziyaret etmedin."

Bunların hepsini biliyordum. Gitmek de istiyordum. Bir kez olsun her şeyi doğru düzgün yapmak istiyordum. Mezarının başında ondan özür dilemek istiyordum. Ama yapamıyordum.

"Defol!"

Annemi odadan dışarı itekledim ve kapıyı çarparak kapattım. Kuki donup kaldı. Annem kapının arkasından konuşmaya devam ediyordu, bense onun sesini duymazdan gelerek ve anlamsız çığlıklar atarak bastırıyordum.

Sonunda merdivenlerden aşağı indiğini duydum. Ayak seslerinden bitkinliği anlaşılıyordu.

Hiç durmadan ağlıyordum.

Aoi'nin derdini hem Kuro'dan hem kendisinden duymuştum.

"Mari'nin mezarını ziyaret etmedim ve taziyeye bile gitmedim. Bunları yapmak için kendimi dışarı çıkmaya ikna edemiyorum" dedi ağlayarak. Bu odada rahat olduğu için dışarı çıkmıyordu. Dışarı çıkamazdı. Ne kadar rahat ederse etsin bunca zaman aynı yerde kalmak onun için zor olmalıydı.

Yatağa uzanmış, ağlamaya devam ediyordu. Onu teselli etmeye çalıştım ama çoktan tekrar içine kapanmıştı.

Kargaların havada yankılanan yüksek sesli gaklaması Aoi'yi irkiltti.

Kargalardan bir ikisi balkona kondu. Diğerleri de onları takip edince bir sürü karga balkona doluşuverdi. Neden burada olduklarını tam olarak biliyordum ama eğer Aoi şimdi ölürse, onu yemek için hazırdılar.

Anladım ki dünyada benden daha zayıf bir varlık vardı. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygunun içimde kıpırdandığını hissettim ve kararımı verdim: Aoi'yi kurtaracaktım.

Tıslayarak perdede oynaşan gölgelere doğru atıldım. Pencereye çarptığımda çıkan ses beklediğimden daha gürdü. Kargaları korkutmayı başarmıştım, kanat çırparak kaçıp gittiler.

"Kuki, iyi misin?"

Onları kaçırdım! Heyecanımdan yerimde duramıyor, odanın etrafında daireler çizerek koşuyordum.

Bölüm V

Ve sonra sonbahar geldi, ağaçlar yapraklarını dökerken Aoi de gitgide zayıflıyordu. Annesiyle tartışıp durdular. Bütün gün yataktan çıkmadığı zamanlar çoğunluktaydı, bu da kuru maması kendim bulmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Bir akşam, Chobi her zamankinden farklı bir saatte geldi.

"Kuki. Kötü haberlerim var. Mimi iyi değil."

"Anneciğim!"

"Seni görmek istiyor."

"Ama buradan çıkamam ki."

"Korkarım ki öyle. Ona söylemek istediğin bir şey varsa ona iletebilirim."

Bir süre düşündüm ama hislerimi kelimelere dökemedim.

"Ona elinden gelenin en iyisini yapmasını söyle!"

"Söylerim. Senden haber aldığına sevinecektir."

Aoi ayaklandı. Chobi onu fark edince aniden ortalıktan kayboldu.

"Aoi, annemi görmek istiyorum. Hastalanmış, onu görmeliyim."

Aoi hiçbir şey söylemeden sırtımı okşadı. Bileğindeki *misanga*nın çanı şıngırdadı. Ne söylediğimi anlamıyordu ve gitmeme izin vermeyecekti.

Öfkelenmeye başlamıştım. *Misanga*yı ısırdım ve kendime doğru sertçe çekiştirdim.

"Kuki, bırak!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Lütfen, Aoi. Bırak da anneciğimi görmeye gideyim.

"Yeter artık! Defol git!"

*Misanga*yı ağzımdan aldı ve kendini tekrar yatağa attı.

Anneciğimi görmeye kendi başıma gidecektim.

Öğle yemeği saatinde Aoi'nin annesi eve gelip çamaşırları asmak için dışarı çıkınca, kurutma alanından geçerek çatıya çıktım.

Hatırlıyorum da, "Çatıdan bile atlayabilirim, biliyor musun?" demiştim anneciğime.

"Evet, tabii ki yapabilirsin!" demişti o da.

Annemin sesi kulaklarımda çınlarken kendimi boşluğa bıraktım.

Kuki kaçtı!

Bu tamamen benim suçum çünkü ona gitmesini ben söyledim. Tüm hayatını evde geçirmiş kediler dışarıda asla hayatta kalamazlar. Önceki kedim Jessica da dışarı çıkmanın bir yolunu bulduğunda, onu evimizin önündeki yolda ölü bulmuştum. Araba çarpmıştı.

Kuki bu bölgeyi tanımıyordu, eğer uzaklaşırsa geri dönmeyi başaramazdı. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu, annem de babam da işteydi. Onu kurtarmak zorundaydım.

Yine de hareket etmeyi başaramadım. Zihnim ve bedenim üzerindeki kontrolü tamamen kaybetmiştim. Mari'nin ölümünün birinci yıldönümünü kaçırdıktan sonra içimde bir şeyler kırılmıştı ve bütün yetilerimi bir bir kaybetmiştim. Bir şeyler yapmalıydım ama yorganın altında titremekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Mari! Mari, lütfen bana yardım et!

Tavanı olmayan bir dünyadaydım.

Gökyüzünün delici maviliğine bakarken beni içine çekeceğinden korktum. Koşarken yukarı bakmamaya çalıştım.

Koşmaya devam ederken aniden şunu fark ettim: Bu dünya sandığımdan çok daha büyüktü. Çok daha büyük ve karmaşıktı.

Aoi'nin korktuğu gibi ben de korkuyordum.

Sadece dışarı çıkıp biraz koşarsam çabucak anneciğimin yanına ulaşacağımı sanmıştım. Sonuçta Chobi ve Kuro her zaman bize uğruyorlardı. Başka bir kedinin kokusunu aldım.

Kokunun sahibinden kaçmak için deli gibi koştum, paniklemiştim. Burada beni koruyabilecek kimse yoktu.

Dünyanın bu kadar büyük ve karmaşık bir yer olduğunu bilemezdim. Tanımadığım sokaklarda koşarken yorgun düştüm ve uzun bitkilerin altında dinlenmeye karar verdim. Büyük bir hataydı.

Yalnız olmadığımı fark ettiğimde artık çok geçti. Karşımda kocaman dişi bir kedi dikiliyordu.

"Defol git" diye tıslarken sesi buz gibi soğuktu.

"Bir saniye bekle!"

Keskin pençelerini çıkarıp üzerime yürüdü. Hızla kaçtım ama kuyruğumun ucundan yakalanmıştım. Ah, bu canımı yaktı! Koşmaya devam ettim. Canım ölesiye acıyordu ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Eve geri dönebilecek miydim?..

Aksini düşünmek bile ağlamak istememe sebep oldu ama ağlamayacaktım. Kedinin beni duyup peşime düşmesinden korkuyordum.

Aklımı kurcalayıp duran bir düşünce vardı. Eğer hemen Mari'yi bulup, "Üzgünüm, bu söylediğim korkunç bir şeydi" diyebilseydim muhtemelen hâlâ hayatta olacaktı.

Aynı hatayı tekrar yapmak istemiyordum. Eğer Kuki'yi aramaya gidersem onu kurtarabilirdim. Onun ölmesini istemiyordum. Onu kurtarmak zorundaydım! O beni kargalardan korumuştu. Şimdi onu kurtarma sırası bendeydi.

Yataktan kalktım ve pijamalarımın üstüne paltolarımdan birini geçirdim.

Mari, bana güç ver. Yalvarırım güç ver!

Şıngır. Mari'nin *misangası* bana cesaret verdi ve kapıya doğru hiç düşünmeden ilerledim. Bedenimde herhangi bir sorun baş göstermemişti, gayet iyiydim.

Bu sefer dışarı çıkabilecektim. Daha önce sahip olmadığım bir güvenle ön kapıyı azıcık araladım. Sonra bir anda bacaklarım kaskatı kesildi ve tek bir adım bile atmayı başaramadım.

Dışarıda bir vakum varmış da her şeyi emip yok edecekmiş gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum. Dışarı çıkmamın imkânı yoktu.

Kapıyı kapatırken tökezledim ve yere yığıldım. Dünyam kararmaya başladı.

Tam o anda bileğimden bir şeyin çekiştirildiğini hissettim.

Şıngır.

Misanga kapı koluna takılmış ve kolumdan sıyrılıp çıkmıştı. Ona ulaşmak için uzanırken son gücümü kaybetmemek adına kapıya yaslandım.

Şıngır.

Parmağımla kapı kolundan sarkan Mari'nin *misangası*na dokundum. Farkında olmadan onu çıkarmak için bir adım atmış, bir ayağımla ön kapıdan dışarı çıkmıştım.

Tüm kanım damarlarımdan çekildi. Sorun yok, diye kendimi telkin ettim. Mari'nin *misangası* ikiye ayrılmıştı. Tabii ya!

Misanga kopunca dileğim gerçekleşmişti işte. Artık dışarı çıkabilecektim.

Ön kapıdan dışarı bir adım daha attım, bu sefer kendi irademle çıkmıştım. Tavanı olmayan, uçsuz bucaksız dünyaya geri dönmüştüm. Teşekkürler Mari!

Kendimden emin bir şekilde yola koyuldum.

Bekle beni Kuki!

Nehir kenarındaki patikada sürünerek ilerlerken güneş batıyordu ve gölgem ürkütücü derecede uzuyordu.

Karanlık ve soğuktu, korkmuştum. Kargaların gaklamasını her duyduğumda panikliyor ve sinip kalıyordum. Kendimi çok çaresiz ve güçsüz hissediyordum.

Yorgundum ve açtım, eve dönmekten çok yiyecek bir şeyler bulmaya odaklanmıştım. Nasıl avlanacağımı ya da avımı nerede arayacağımı bile bilmiyordum, tek yapabildiğim karanlıkta bir oraya bir buraya yürümekti.

Burnuma lezzetli bir pirinç ve balık suyu geldi. Hızla kokuya doğru ilerlediğimde yiyeceklerle dolu bir seramik tabağa ulaştım. Çeşitli malzemelerle karıştırılmış pirincin üzerine kurutulmuş *bonito* pulları serpilmişti. Sıcaklığı tam yenecek kıvamdaydı.

Muhtemelen başka bir kedi için konulmuştu ama umursamadan yemeye koyuldum. Hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim.

Arkamdan, "Hey, o benim yemeğimdi" diye bir ses yükseldi, kalbim neredeyse duracaktı. Ağzımdaki son lokmayı yuttuktan sonra tedirgin bir şekilde arkamı döndüm. Karşımda kocaman, şişman bir sokak kedisi duruyordu. Güçlükle yutkundum.

"Kuro!"

"Demek beni hatırladın Mimi'nin küçük kızı."

"Benim adım Kuki!"

"Anlaşılan sen de terk edilmişsin."

"Hayır! Aoi beni asla terk etmez."

"Öyleyse neden buradasın?"

"Annemi görmeye kaçtım" dedim, cesur görünmek için elimden geldiğince büyükleniyordum.

Kuro, "Kaçtın, ha?" diyerek kahkaha attı.

"Kaçamaz mıyım?"

"Benimle gel."

Kuro yürümeye başladı ve yapabildiğim tek şey onu takip etmekti.

"Sen de mi anneme âşıktın?" diye sordum, çünkü Kuro konuşmuyordu.

"Ne?"

"Buradaki bütün kedilerin ona âşık olduğunu duydum."

"Annen biraz kendini beğenmiş, değil mi?"

"Ee, ne olmuş?"

"Yeter, biraz olsun sus ve beni takip et."

Kuro'nun yanında kendimi tamamen güvende hissediyordum. Onunla konuşmaya devam ettim, o da sessizliğini korumaya devam etti.

Oldukça uzun bir yol katettikten ve bacaklarım ağrımaya başladıktan sonra tanıdık kokular almaya başladım. Kuru yapraklar, çam reçinesi ve hatta Reina'nın resim yapmak için kullandığı yağlar...

Kuro'nun önüne geçtim. Hava kararmıştı ama anneciğimle Reina'nın evini tanımıştım. Derin bir nefes aldım ve olabildiğince yüksek sesle miyavladım. Kimseden cevap gelmedi.

Kuro, "Annen ve Reina burada değiller, biliyorsun değil mi?" diyerek yüzünü buruşturdu.

"Belki de... Çoktan..."

"Böyle söyleme!" diye bağırdım. İçimdeki korku büyüdükçe büyüdü. Belki de anneciğimi bir daha hiç göremeyecektim.

"Kuki!" Biri bana sesleniyordu.

"Aoi!" diye seslendim geri.

"Kuki!"

Aoi'nin beni almaya geleceğini hiç düşünmemiştim! Üzerinde pijamaları vardı ve çıplak ayaklarını sandaletlerinin içine sokmuştu. Kollarına atladım ve o da gözyaşlarına boğuldu.

"Demek artık dışarı çıkabiliyorsun, Aoi!"

Çok mutluydum, durmadan miyavlıyordum.

Kuro, "Aferin sana" deyip koşarak uzaklaştı. Bir dahaki sefere bizim eve uğradığında, Aoi'nin ona daha fazla yemek vermesini sağlayacaktım.

Sonra bir arabanın yaklaştığını duydum. Bir taksi önümüzde durdu ve Reina elinde bir kedi kafesiyle arabadan indi.

"Reina!"

"Kuki?" Reina hiç görmediğim kadar şaşkındı.

Yine yüksek sesle miyavladım.

Aoi telaşla, "Ah, merhaba, ben Kuki'nin..." açıklamaya çalıştı. "Onun sahibi olmalısınız. Annesini görmeye gelmiş, değil mi? İçeri buyurun lütfen" dedi Reina evinin kapısını açarken.

"Ya anneciğim? O nasıl?" diye sordum Reina'ya.

"Sakin ol bakayım! Onu şimdi görebilirsin."

Eve girdikten sonra, anneciğim boynuna takılmış garip görünümlü bir huniyle kafesten çıktı. Arka bacağı sargılıydı ve hatırladığımdan çok daha küçüktü.

"Ne kadar büyümüşsün, Kuki!" Zayıflamıştı ama sesi gür çıkıyordu.

"Anneciğim, merak etme iyileşeceksin."

"Teşekkür ederim."

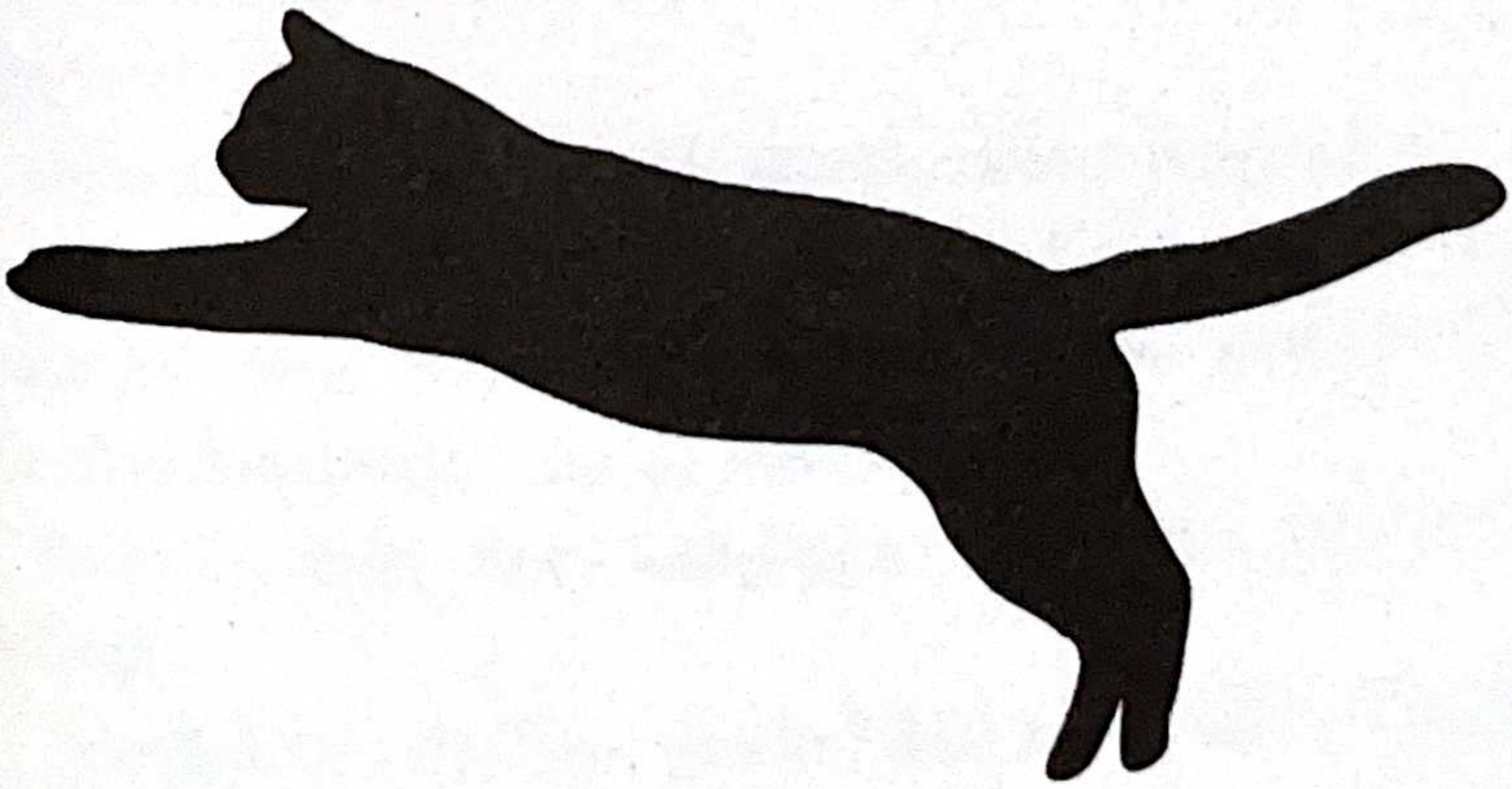
Anneciğimin kokusunu içime çektim ve tıpkı onun bir zamanlar benim için yaptığı gibi tüylerini yalamaya başladım. Kısa bir süre sonra uyuyakaldı. Üçümüz de onu izliyorduk.

"Çok kısa sürede iyileşecek" dedi Reina.

"İyileşeceğine eminim" diye cevapladı Aoi.

IV

DÜNYANIN SICAKLIĞI

Bölüm I

Bir yaz sabahıydı.

Kuro, güneş görmeyen, serin bir duvarın üzerine yayılmış bekliyordu. Uzaktan, radyoda çıkan sabah sporu müziğinin sesi duyuluyordu.

Konu avlanmaya gelince, Kuro ne kadar beklemesi gerekirse o kadar bekleyebilirdi.

Sonunda avı göründü, yaşlı bir kadının köpek kulübesinin önüne koyduğu bir tabak dolusu köfte. Avlanma zamanı gelmişti!

Kuro devasa gövdesini kaldırdı, kendini yere bıraktı ve dört patisinin üzerine indi. İleriye atılmak için yere düştüğünde ortaya çıkan tepkimeyi kullandı.

Avı artık ulaşılabilir durumdaydı. Ama rakibi de ondan geri kalmıyordu. Kocaman bir canavar kulübeden fırlayıp tabağın üstüne atladı.

Kuro köfte tabağını hedef alsaydı, onlara yetişemezdi. Ama hedefi onun yanında duran su kabıydı. Gerinip uzanarak ön patileriyle suya vurmaya başladı. Yüzüne su sıçrayan rakibi gözlerini kapatmak zorunda bıraktı.

Fırsat bu fırsat, Kuro köftelerden birini kaptı. Oh, çok lezzetliydi!

"Harika! Bu sefer beni yendin" dedi John köftelerden birini yutarken.

John tarafından övülmek Kuro'ya iyi hissettirdi. İkisi eski dostlardı. Arkadaşlıkları çoğunlukla Kuro'nun John'un yemeğini kapma uğruna verdiği mücadeleye dayanıyordu.

"Beni geride bıraktığına göre yeteneklerimi kaybediyor olmalıyım Kuro."

"Yalnızca güçlendim."

Başta gerçekten rakiptiler ama şimdi birbirlerini buldukları için minnet ediyorlar ve hatta birbirlerine belli bir ölçüde saygı duyuyorlardı.

Çoğu insan yemekleri tatlandırmak için tuzu basardı ama John'un sahibi malzemelerin tadını ortaya çıkarmayı iyi biliyordu. Şimdi, Kuro ve John'un yan yana oturup yemek yemelerini gülümseyerek izliyordu.

Kuro karnını köftelerle şişirince köpek kulübesinin gölgesinde yan yattı.

"Hayvanların neden yemek yediğini biliyorsun, değil mi?" John ön patilerini yastık yaparak başını koymuş, uykulu bir şekilde sordu.

Ne aptalca bir soru, diye düşünerek, "Çünkü acıkıyorlar," dedi Kuro.

"Peki, neden acıkıyorlar?"

"Çünkü yaşıyorlar."

John mutlu bir şekilde, «İşte bu," dedi ve kuyruğunu salladı. "Bir zamanlar, hiç yemek zorunda kalmadan hayatta kalabilen bazı canlılar vardı.»

"Yemek bulmak için uğraşmamak mı? Cennete düşmek gibi olurdu."

"Cennet mi dersin? Sanırım öyle!"

John güldü. Sonra John, Kuro'ya cennetten kovulan yaratıklardan bahsetti.

Cennet, yemek için çalışmak zorunda olmadığın, barış içinde mutlu yaşayabildiğin bir yerdi. Uzak geçmişte böyle kısa bir

dönem olmuştu. Gerçi o zamanlar insanlar, kediler, köpekler veya bitkiler yoktu. Sadece bir yaprak şeklinde bir yaşam formu vardı. Bu yaprak şekilli yaratık, dünyadaki tek yaşam formuydu ve enerjisini denizdeki organik maddeleri ayrıştırarak elde ediyordu. Haliyle dünyada ne yiyecek vardı ne de besin zinciri.

"Peki bu adamlar zamanlarını ne yaparak geçirdiler?" diye sordu sonunda Kuro.

"Hiçbir şey. Sadece var oldular. Bu mutlu dönem bir süre böyle devam etti."

"Peki şimdi onlara ne oldu?"

"Yok oldular. Yeni yaşam formları ortaya çıktı ve kısa sürede soyları tükendi" dedi John.

"Bundan sonra dünya, kaybedilen zamanı telafi etmek ister gibi çılgınca bir yaşam telaşıyla doldu. Farklı türler hayatta kalmak için mücadele etti, birbirleriyle savaşıp birbirlerini yediler. Yaprakçılların cenneti başarısız olurken, birbirini öldürenlerin cehenneminin başarılı olmasının iki nedeni vardı: Çeşitlilik ve rekabet.

Rekabet olmadan, çevreye daha iyi uyum sağlayan üstün bir yaratık ortaya çıkamazdı."

Kuro esnerken, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

"Uzun lafın kısası, cennet asla uzun sürmez."

"Başka bir deyişle, hak ettiklerini bulmuşlar."

"Doğru."

"Sen her türlü şeyi biliyorsun, değil mi John?"

"Biz hayvanlar, yaratıkların dünyada ortaya çıkışından bugüne kadar yaşanan her şeyi bilmeliyiz. Herkes unuttu ama ben hatırlıyorum. Hepsi bu."

"Anladım."

Kuro, John'la bu tür konuları konuşmayı severdi. Patron kedi olarak diğer kedilere güvenemezdi. John, Kuro'nun bölgesiyle ilgilenmiyor ve çok şey biliyordu, bu da onu mükemmel bir muhabbet ortağı yapıyordu.

John birden, "Kuro, ne zaman öleceğini bilmek ister miydin?" diye sordu.

"Hayır, hiç ilgilenmiyorum."

Bu doğruydu. Kuro, yarından ötesiyle ilgilenmiyordu.

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim" dedi John, memnun bir şekilde.

"Her an ölebiliriz. Turp gibi görünen birinin akşam ishal olup ertesi sabah ölüverdiğini bile gördüm. Birçoğu da bir araba tarafından ezilip eski bir bulaşık bezi gibi asfalta yapışır." Kuro kedilerin her an ölebileceği gerçeğini kabullenmişti. "Ama sonra, çok feci yaralanmış bir kedi çıkageliyor, kendine bakamayacak durumdayken şimdi hiçbir şey olmamış gibi dolaşıyor."

"Mimi'den mi bahsediyorsun? O gerçekten özel bir kedi,» dedi John. Gözlerini kapatıp bir süre düşündü. Sonunda, önemli bir sırrını paylaşıyormuş gibi, "Benim fazla zamanım kalmadı" dedi.

Kuro o kadar şaşırdı ki ağzı açık kaldı, neredeyse çenesi düşecekti.

"Ne o, çenen mi çıktı?"

"Senin şu aptal şakan yüzünden..."

"Şaka değil," derken John'un kaşları çatıldı.

"Bu dediğin en hafif tabirle çok can sıkıcı" dedi Kuro.

"Çok kibarsın!"

"Bu, artık yemek koymayacağı anlamına geliyor."

John güldü.

Kuro, "Ayrıca sen hayat dolusun" diye devam etti.

John konuyu değiştirdi: "İnsanlar gerçekten ölümden korkuyorlar. Sadece kendi ölümlerinden değil, biz köpeklerin ve kedilerin ölümlerinden de..."

"İnsanlar tuhaf."

"Bu evde birçok yaşlı insanın öldüğünü gördüm."

"Çünkü çok uzun bir hayat yaşadın" dedi Kuro. Bir an durakladıktan sonra, "Peki sen ölümden korkuyor musun?" diye sordu.

"Ölümden korkmuyorum. Uyumaktan farkı yok, her gece ölmeyi deneyimliyoruz." Sonra tereddütle, "Sadece *onun* için endişeleniyorum" dedi.

"O mu?"

John, bahçeye bakan odada çamaşırları katlayan kadına baktı. O, John'un sahibiydi. Dinç görünüyordu ama beyaz saçları yaşını ele veriyordu.

"Adı Shino" diye tanıttı John onu. Kadın gülümsedi ve ayağa kalktı.

"O, senin kız arkadaşın mı?"

"Ha ha ha! Maalesef bir kocası var. Gerçi artık birlikte yaşamıyorlar."

Shino boş tabağı almak için yanlarına gelince Kuro yavaşça güvenli bir mesafeye çekildi.

"Kulağa sıkıntılı gibi geliyor. Çalışmıyor mu?"

"Eskiden çalışıyordu. Her zaman şık bir takım elbise giyerdi ve gerçekten iyi görünürdü ama işini bıraktı."

John'un aksine, Kuro insanların yaşamlarıyla ilgilenmiyordu. "Yani bu büyük evde tek başına mı yaşıyor?"

"Evet. Yatalak bir yaşlı kadınla yaşıyordu ve ona bakıyordu."

"Neden yaşlı insanlara bakmakla uğraşıyorlar ki?"

"Eğer onlara bakmazsan, ölürler."

"Kendi başlarına hayatta kalamayan insanlarla ilgilenmenin ne anlamı var, anlamıyorum" dedi Kuro ve ağzını yayarak esnedi.

"Shino, yavaş yavaş ölmekte olan o yaşlı kadına bakmak için kendi hayatından vazgeçti."

Kuro sonunda John'un demek istediğini anladı. "Lafı dolandırıp duruyorsun. Demek, o yaşlı yatalak kadın gibi olmak istemiyorsun. Öyle mi?"

"Haklısın."

Konuşma sona ermişti. John gözlerini kapayıp uykuya daldı.

Kuro da onun yanına kıvrılıp yattı.

Bölüm II

"Banyo hazır."

Kısa bir melodinin ardından elektronik ses, banyonun sıcak suyla dolduğunu bildirdi.

Shino, "Tamam, geldim" diyerek makineye yanıt verdi ve televizyon izlediği kanepeden kalktı. Evi bir engelli için uyarlamıştı, bu yüzden banyoya merdivenle inilmiyordu ve banyonun kendisi de el korkuluklarıyla kaplıydı. Kendisi henüz onlara ihtiyaç duymuyordu ama gerektiğinde orada olmaları onu güvende hissettiriyordu.

Kayınvalidesi, elektrik israfı konusunda onu durmadan azarladığı için banyo yaparken ışıkları kapalı tutma alışkanlığı edinmişti. Geriye dönüp baktığında, muhtemelen evine giren bu davetsiz misafire karşı savunmacı bir tepkiydi. Yıllarca daha inatçı bir şekilde buna karşı koyduktan sonra, karanlıkta banyo yapmaya alışmıştı. Kayınvalidesinin ona zorbalık etmek için bulduğu bu küçük yollar, bakıma muhtaç hale geldiğinde yaşananların yanında hiçbir şeydi.

Shino derin bir iç çekti.

Ayışığı, çatının penceresinden içeriye sızıyordu. Bir avuç su alıp avuçlarına bakarak gülümsedi. Böyle ufak şeylerden zevk alabildiği için bu kadar ucuza yaşayabiliyordu.

Banyodan çıktı, geceliğini giydi ve akşamın serinliğinde esintinin tadını çıkarmak için çatıya çıktı.

Uzakta bir kayanyıldız geçiyordu, dilek dilemeyi düşündü ama artık umut edeceği hiçbir şeyin kalmadığını fark etti.

O gece ay çok güzel görünüyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde, sokaklardan yükselen gençlerin sohbet sesleri ve trafiğin uğultusu kesildi.

Kuro, John ve Shino'nun evine vardığında bahçede zaten büyük bir kedi grubu toplanmıştı. Chobi de oradaydı. Şehirdeki sokak kedilerinin hepsi oradaydı. Patronun gelişini fark eden kediler ona saygıyla yol açtılar. O da John'un kulübesinin önündeki yerine doğru ilerledi.

Sonunda, John ağır adımlarla kulübeden çıktı ve toplananlara bakmak için yavaşça başını kaldırdı.

"Bu gece gideceğim, artık bitiyor" dedi John onlara.

Kediler arasında zar zor duyulabilen bir mırıltı yayıldı ve Kuro, küçük bir baş işaretiyle sinyali verdi.

"Seni özleyeceğim John" dedi Chobi sessizce.

Diğerleri de onun peşinden veda konuşmalarını yaptılar. John onlar için ayaklı bir ansiklopedi ve akıl hocasıydı. Onun sayesinde bölgelerdeki kavgalar azalmıştı. John, gözleri parlayarak arkadaşlarının vedalarını sessizce dinledi.

Son olarak, Kuro, bölgedeki kedilerin temsilcisi olarak gelemeyen diğer tüm kediler adına ona teşekkür etti. "Eminim hepsi yataklarında kıvrılmış, seni düşünüyorlardır. Her şey için teşekkür ederiz, John."

John sesi titreyerek, "Teşekkür ederim millet" dedi. Ön patilerinin yardımıyla tasmasını koca kafasından ustaca çıkardı.

"Tasmanı çıkarmakta iyice ustalaştın, değil mi John?" dedi Chobi.

"Zaten bir süre önce kırılmıştı."

Kuru otların üzerinde yatan yıpranmış deri tasma, kehribar gibi parlıyordu.

John, tepeden tırnağa tüm vücudunu salladı ve ayışığına doğru kendinden emin bir adım attı.

"John, gerçekten öleceğine inanamıyorum" dedi Chobi, peşinden koşarak.

"Ölmeyeceğim. Sonsuzluğa kavuşacağım."

"Sonsuzluk mu?" Kuro ve Chobi şüpheyle birbirlerine baktılar.

"Eğer burada ölürsem o zaman hem siz hem de Shino öldüğümden emin olurdunuz. Ama ölümü görmezseniz, kimse benim gerçekten ölüp ölmediğimi bilemez."

"Bu mu sonsuzluk dediğin?"

"Evet."

John, eve dönüp baktı. Sadece bir odanın ışığı yanıyordu.

"Shino'yu bana bırak" dedi Kuro, göğsünü kabartarak.

"O sana emanet, Kuro."

Gitme vakti gelmişti. John ve kediler, ıssız sokaklarda birlikte yürüdüler.

Günün sıcaklığı karanlığa yenilmişti ve nemli bir esinti etraflarını sarmıştı. Kediler için bu hoş bir histi. Kuro, John'un bir keresinde ona söylediği bir şeyi hatırladı. Atalarının tropikal bir ülkede yaşadığını söylemişti. Bu yüzden, böyle gecelerde tarifsiz bir sıla özlemi hissederlerdi.

Kediler teker teker ayrıldı ve kendi bölgelerine dağıldılar. En son Kuro ve Chobi kaldı.

John durdu. "Beni sonuna kadar yalnız bırakmadığınız için size iyi bir haber vereceğim."

"İyi haber mi?" diye sordu Chobi.

"Bir gün geri döneceğim."

"Geri mi döneceksin?"

"Evet. Muhtemelen farklı bir görünüşte olacağım ama ikiniz de benim olduğumu bileceksiniz."

Chobi gözlerini kocaman açarak dinliyordu.

"Geri döndüğümde, sevgili Kuro ve Chobi, dileklerinizi gerçekleştireceğim" diye alçak sesle devam etti John.

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" diye şüpheyle yaklaştı Kuro.

"O zaman, benim dileğim..." diye başladı Chobi ama John onu kesti.

"Yüksek sesle dile getirmenize gerek yok. Kalpten dilemeniz yeterli."

Chobi yıldızlı gökyüzünün altında oturdu ve usulca gözlerini kapattı. Kuro duyduklarının çok saçma olduğunu düşünüyordu. Yine de, "Ya gerçekse..." diye düşünmekten kendini alamadı. Aniden, Shino'nun yüzü aklının bir köşesinde belirdi. Shino'nun mutlu bir yaşam sürmesini dileyecekti. John'u kaybetmek onu çok üzecekti, en azından bunu dilemek ona iyi gelebilirdi.

John, Kuro ve Chobi'ye baktı. "Dileğinizi unutmayın. Eğer onları kalbinizde taşırsanız, ben burada olmasam bile bir gün gerçekleşecektir."

Kuro, Chobi'ye bakıp göz kırptı. Ne de olsa onları teselli etmek için bu hikâyeyi uydurmuştu.

John kuyruğunu salladı.

"Artık git!" dedi Kuro.

John, yaşlı bir köpekten beklenilenden çok daha hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Bir süre sonra, şehrin uzak bir köşesinden havlamasını duydular.

"İhtiyar da pek dinç, değil mi? Pek de ölüm döşeğinde gibi değil" diye mırıldandı Kuro.

"Hey, Kuro" dedi Chobi dönüş yolunda.

"Ne var?"

"Söylesene, ne diledin?"

"Hiçbir şey." Bu bir yalandı.

"Gerçekten mi?"

"Onun küçük şakasına gerçekten inanmadın, değil mi?"

"Şaka değildi. Yüzünde, önemli bir şey beliren o ifadeyi gördüm."

"Belki de haklısındır..."

Chobi ne dilediği sorulmadan, "Ben... Kız arkadaşımın mutlu olmasını diledim..." dedi.

"Bunu yüksek sesle söylememeliydin."

Tam bir utanç kaynağıydı ama yine de onun bu tür şeyleri açıkça konuşabilmesine biraz imreniyordu.

"Sonra görüşürüz, Kuro."

Chobi, kuyruğunu havaya kaldırıp gecenin karanlığına karıştı. Evine, kız arkadaşına doğru koşuyordu.

Kuro, onu izlerken düşüncelere daldı. Belki de gerçekten Shino'ya bakmalıydı. Bunu sadece o anın heyecanıyla söylemişti ama şimdi bunun sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyordu. Ayışığının altında, geldiği yoldan geri döndü ve John'un kulübesine girip sabahı beklemeye başladı. Kuro, John'un kokusuyla sarmalanmış bir şekilde uyurken rüyasında onu gördü.

Shino, öyle bir rüya gördü ki gülerek uyandı. Genç kızlık yıllarında gördüklerine benzer bir rüyaydı. G

ece vakti gökyüzünde bir kayanyıldızın üzerinde yolculuk yapıyordu. Üzerine oturduğu yıldızsa bildiğimiz yıldız şeklindeydi. Üzerinde şu an giydiği kıyafetler vardı ama gencecikti. Vücudu öyle hafiflemişti ki!

Başka bir kayanyıldızın üzerinde biri yanına yaklaşıyordu. Bu John'du. Astronot gibi yuvarlak camlı bir kask takıyordu.

"Hey, John!" diye seslendi ona.

"Ah, merhaba, Shino" diye konuştu köpeği. Bu o an hiç de garip gelmemişti.

"Lütfen bir dilek tut. Kayanyıldızlar bunun için var" demişti göz kırparak.

"Eh, o zaman tekrar genç olmayı diliyorum."

"Zaten yeterince genç değil misin?"

"Doğru ya, sanırım öyleyim!"

"Hadi başka bir dilek tut."

Shino aklına gelen ilk şeyi diledi. "O halde, benim için kahvaltı hazırla. Uyanıp da kahvaltının hazır olduğunu görmek harika olurdu!"

"Bana bırak!" dedi John, ön patisiyle göğsüne vurdu.

Uyanmıştı. Böyle garip bir rüya gördüğü için huzursuz bir önseziye kapıldı. "Belki..." diye düşündü ama elbette ortada bir kahvaltı yoktu. "Tabii ki olmayacak!"

Bir an için bunu beklemiş olmasıyla eğlendi ve endişesini unutup kıkırdadı.

Dünden kalanlarla John ve kendisi için kahvaltı hazırlamaya karar verdi.

Kuro sabahın ilk saatlerine dek deliksiz bir uyku çektikten sonra nefis yemek kokularıyla uyandı.

Kendini güçlükle kulübeden dışarı sürükledi ve yukarı baktığında Shino'nun orada durup ona baktığını gördü.

"Aman Tanrım" dedi Shino, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Shino, bunu söylemek zor ama... John dün gece bir yolculuğa çıktı."

Kuro kendi dilinde elinden geldiğince durumu açıklamaya çalıştı. Elbette o anlamadı ama John'un tasmasını yerde görünce durumun farkına vardı.

"Kahvaltıyı çoktan hazırladığıma göre, neden sen yemiyorsun?"

Kuro, John'un kahvaltısının tamamını tek başına yedi. Gençken, bir gün John'un kahvaltısının tamamını yiyeceği günün hayalini kurardı ama onu rekabet etmeden bunu elde etmenin tadı yoktu.

"Benim kedim olmak ister misin?"

Onu yanında yaşaması için davet etme zahmetine girmesine rağmen, gururu onu geri çevirmesine neden oldu. "Ben yabani bir sokak kedisiyim, kimseye ait olamam."

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Kuro, Shino'nun bahçesinden ayrıldı. Patronun yapması gereken çok işi vardı.

Ertesi sabah Kuro, Shino'yu kontrol etmeye karar verdi. "İnsanlara karşı fazla iyiyim" diye düşündü ama John onu kendisine emanet ettiğinden pek fazla seçeneği yoktu.

Gittiğinde Kuro istemediği halde kahvaltısı çoktan hazırdı. Kuro da kabul etmeye karar verdi. Her zamanki gibi lezzetliydi. Balık suyu ve tavuk karışımı tam da onun damak tadına göreydi.

Memnuniyetle yemeğini yerken birden Shino'nun ona baktığını fark etti.

Eğer her gün taze yemekler pişiriyorsa onları ziyan etmemeliydi, değil mi? Bundan sonra her gün onu kontrol etmeye gelse iyi olurdu.

Sonunda, gelip gitmek fazla zahmetli geldi, bu yüzden John'un kulübesinde uyumayı alışkanlık haline getirdi. Shino onu sık sık eve girmesi için ikna etmeye çalışıyordu ama Kuro bunu reddediyordu.

Eve girerse, artık vahşi ve güçlü bir kedi olmaktan çıkacaktı. Onu beslese bile, uyuyacağı yer dışarıda olmalıydı. John'un kulübesinde kalmaya devam edebilirdi.

Kuro ve Shino, zamanla eski evin verandasında birlikte oturup sohbet eder oldular. John gittikten sonra ikisinin de konuşacak birine ihtiyacı vardı.

Shino, Kuro'nun sırtını nazikçe okşadı. Kuro, daha önce hiçbir bir insanın tüylerine dokunmasına izin vermemişti. Bu ilk

deneyiminde neredeyse yerinden fırlayacaktı ama katlandı ve devamında okşanmanın aslında şaşırtıcı derecede iyi hissettirdiğini fark etti.

Shino eski bir evde yalnız yaşıyordu. Tanıdığı herkes ya ölmüştü ya da buradan taşınıp gitmişti.

Tüm bunlar genç, güzel ve hâlâ hayat dolu olduğum bir zamanda gerçekleşmişti..

Kocamın babası, yani kayınpederim, beyindeki pıhtı yüzünden felç geçirdi ve yatalak kaldı.

Her zaman insanların ne diyeceğini düşünen kayınvalidem, ona evde bakmaya karar verdi. Kocam da onunla aynı fikirdeydi. Hiçbirimiz bunun ne kadar zor olacağını tahmin etmemiştik ve evi onun engellerine uygun hâle getirmek için çok para harcadığımızdan geri dönüş yolu da kalmamıştı.

Evde birine bakmak, hem bakıcı hem de bakılan için büyük bir yüktür.

Kayınpederim, şirketinde başkalarını denetleyen yüksek bir pozisyonda çalışmış, gururlu bir insandı ve sonuna kadar durumunu asla kabullenemedi. Bir zamanlar bu kadar yüksek statüye sahip biriyken şimdi muhtaç hissetmekten nefret ediyordu, en ufak bir hatamızda kendini kaybetmeye başladı. Ne zaman çağırsa hemen yanında bitmeliydik, yemeklerini servis edişimiz ya da kaldırışımızla ilgili hep bir kusur bulurdu. İstediği olmazsa öfkelenir, tehditler savurur ve şiddete başvururdu. Paranoyasının kölesi hâline gelmişti.

Kayınvalidem onun için her şeye katlandı ve ben de ona yardım edebilmek için ilaç şirketindeki satış işimden istifa etmek zorunda kaldım. O zamanki patronum beni durdurmaya çalıştı ve onu bir huzurevine yatırmamızı önerdi ama kocam bunu

duymak bile istemiyordu. İş yerindeki son günümde patronum bana, "Bu senin hayatın ve kendin için yeterince zaman ayırdığından emin olmalısın" demişti. Ne demek istediğini çok sonra anlayabildim.

Kayınpederime beklediğimizden daha uzun süre bakmak zorunda kaldık. Yıllar sonra öldüğünde kayınvalidem ellerini önünde birleştirip, "Teşekkür ederim" demişti.

Çok geçmeden kayınvalidem de bunama belirtileri göstermeye başladı. O zaman kocam neredeyse hiç eve gelmiyordu, bu yüzden ona tek başıma bakmak zorunda kaldım. Davranışları kayınpederiminkiler kadar kötüye gitti. Kayınpederimin ona uyguladığı zorbalıktan nefret etmişti ama şimdi aynısını o da bana yapıyordu. Bütün bu strese tek başıma göğüs germek zorundaydım ama yine de onu ihmal etmedim ve ona layığıyla bakmaya devam ettim.

Artık çalışmak için çok yaşlıydım ve bütün zamanını başka bir kadınla geçiren kocam yüzünden gururum inciniyordu.

Kayınvalidemse en ufak şeye bile öfkelenip bağırırdı. Sonunda, kendini tanıyamaz hale geldiğinde kim olduğunu bile bilmeden öldü.

Geriye sadece engellilere uygun hale getirilmiş bu ev ve tamamen tükenmiş ben kalmıştık.

Kocamla çocuğumuz olmadı. Eğer olsaydı her şey çok daha farklı ilerleyebilirdi. Sosyal hizmetlerde çalışıyordu. Kendi evinde gerçekleşen bakım hakkında hiçbir fikri olmadan yaşlı bakımı ve tedavisi üzerine konuşmalar yaparak şehir şehir gezerdi.

Shino, "Kocam beni terk etti ve şimdi bu sessiz evde yapayalnızım" diyerek buruk bir kahkaha patlattı.

Kuro'nun dünyanın bu yönü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bazen hayatımın anlamını merak ediyorum, biliyor musun?" dedi Kuro'nun çenesinin altını gıdıklarken. "Özgür olduğun için öyle şanslısın ki..."

Kuro hayatı boyunca özgür yaşamıştı, bu yüzden özgürlüğün bir bedeli olduğunu iyi biliyordu. "Yatacak ve ısınacak bir yerin ve yiyeceğin var. Kulağa pek fena gelmiyor."

Shino gözlerini kısarak gülümsedi. "John gitti ama... Senin gelmene sevindim." Mutlu görünüyordu.

"Ah, bu şımarık kadının iyi bir derse ihtiyacı var!" Kuro ayağa kalktı ve kuyruğunu dikleştirdi. "Benimle gel."

Shino'yu yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Kedilerin nasıl yaşadığını sokaklarda öğrenirsiniz. Shino yaşlanıyordu ama yeni bir şeyler öğrenmek için henüz geç değildi.

Ona kedilerin hayatını, hiçbir şey bilmeyen bir yavru kediye öğretir gibi, sabırla öğretmeye karar verdi.

Öncelikle içme suyunu güvence altına almak gerekiyordu. İçebilecek su vardı, içilmeyecek su vardı. Su birikintilerindekiler kirliydi ve midenizi bozabilirdi. Park çeşmelerindekilerse ilk bakışta temiz görünse de aynı suyu döndürüp durdukları için o da kötü bir seçenekti. İçme çeşmelerindeki su güvenliydi. Musluklardan damlayan suyu yalamak susuzluğunuzu giderirdi.

Sonra ona avlanmayı öğretmeye karar verdi. Eğer avlanabiliyorsanız, her yerde yaşayabilirdiniz. Hem avlanmak heyecan verici ve eğlenceliydi. Hayata biraz gerilim katmak gerekiyordu.

"Burada bekle, Shino."

Kuro, önlerindeki uzun otların içine sıçrayıp bir çekirge yakaladı ve onun yanına geri döndü. Çekirgeler başlangıç için en ideal av olabilirdi.

Avını ayaklarının dibine bıraktı.

"Vay be, ne kadar zekisin öyle!"

Çekirgeyi yakalamak için onca zahmete girmişti ama o çekirgeyi kaçırmıştı!

"Aptal kadın! Öğrenmek istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

Ne kadar azarlarsa azarlasın, o sadece çok zeki ve yetenekli olduğunu söyleyip sırtını okşuyordu. Bir süre sonra artık uğraşmaktan vazgeçti.

Neyse, önemli değildi. Yavaş yavaş öğrenecekti.

Bir gün Shino ve Kuro, artık rutinleşen sabah yürüyüşlerinde, kokusunu bir yerden hatırladığı bir kadın gördüler.

"Günaydın, Aoi" dedi Shino.

"Oh, günaydın!"

Bu, Kuki'nin sahibiydi. Kuki kaybolduğunda onu almaya gelmişti. Onu son gördüğünde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Rengi yerine gelmişti ve oldukça güzel görünüyordu.

"İşe mi gidiyorsun?"

"Evet, bugün başlıyorum."

"Ah, ne kadar harika. İyi şanslar!"

"Umarım. O kedi... Senin kedin mi? Arada bizim eve gelen kediye çok benziyor."

«Muhtemelen odur. Artık benim evimde bedava konaklama ve yemek hizmetinden faydalanıyor."

"Bedava konaklama ve yemek, ha? Seni şanslı oğlan!" dedi Aoi, Kuro'nun önünde eğilip avuç içini gösteriyordu. Kuro istemeden onu kokladı. Ama bu resmen bir tuzaktı. Aoi onu yakaladı ve onu çevirip karnını okşadı. Kuro kaçmak için eğilip büküldü ama o kadar iyi hissetti ki sonunda karşı koymayı bıraktı.

Açıkçası bu kadın kedilerin dilinden anlıyordu.

"Kuki nasıl?" diye sordu ama tabii ki Aoi için yalnızca miyavlıyordu.

"Benim de bir kedim var. Hâlâ yavru... Geçen gün evden kaçtı ve annesini görmeye gitti."

"Vay canına, çok akıllıymış!"

Kuro, "Hayır hayır, ona yolu ben göstermek zorunda kaldım!" diye itiraz etti ama tabii ki insanlar onu anlamadı. Zaten

bunun pek de bir önemi yoktu. Kuro ve Shino, Aoi'ye veda etti ve evlerinin yolunu tuttular. Kuro bölgesini biraz daha dolaşmak istiyordu ama Shino yorgun görünüyordu. Eve ulaştıklarında bahçede birinin olduğunu hissetti.

"Sanmıyorum ama yoksa… John mu? Geri mi geldi?" Kuro koşarak kulübeye baktı ama John orada değildi.

Birisi verandada uyuyordu. John değildi ama genç bir adamdı. Üstünde eski püskü bir takım elbise vardı ve başucunda plastik bir torba duruyordu. Yüzü solgundu.

Kuro onun kim olduğunu bilmiyordu ama tehlikeli olmadığını hissetti. Kokusu Shino'ya çok benziyordu.

"Ryota, sen misin?" diye sordu Shino.

Adam gözlerini açtı ama hareket etmedi. Yorgunluktan bayılmış gibi görünüyordu. "Merhaba teyze, görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyerek gülümsedi.

"Evet... Ne oldu sana böyle?"

Ryota yalvarırcasına, "Teyze, yalvarırım eğer biri ararsa lütfen onlara burada olduğumu söyleme. Özellikle babamın haberi olmamalı," dedi. Gerçekten çaresiz gibi görünüyordu.

"Zor bir durumda mısın? Tamam, içeri gel" dedi Shino, beklenmedik misafirini içeri davet ederek.

Bölüm III

Hayata karşı hırslı değildim, yüksek hedeflerim de yoktu. Sadece, normal bir yaşam sürmek istiyordum.

Özel bir yeteneğim yoktu, bu taşıyacak özel bir yüküm olmadığı anlamına geliyordu. Notlarım pekiyi değildi ama dersten kalmaktan endişe edeceğim kadar da kötü değildi. Halktan övgü alacak kadar kayda değer bir şey yapmamıştım ama ebeveynlerimin beni cezalandırmasını gerektirecek kadar kötü bir şey de yapmamıştım.

Lisedeyken sık sık atletizm yarışmalarına katılırdım ama il çapındaki spor müsabakalarında hiç rekor kırmamıştım. Hiçbir hastalık ya da sakatlık nedeniyle hastaneye yatmamıştım. Annemle babamın boşanması ya da korkunç borçlara girmeleri, arkadaşlarımın intihar etmesi gibi korkunç şeyler de başıma gelmemişti.

Herkes gibi sınavlara girerek normal bir hayat yaşadım. Şehrimdeki bir üniversiteye gittim ve günlerimi kendi halimde geçirdim. Sıra iş bulmaya geldiğindeyse hiçbir koşulda iş bulamadım. İlk kez, toplumun bana ihtiyacı olmadığını fark ettim.

Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Sadece çevremdeki herkes gibi yaşıyordum. Sanki tırmandığım merdivenin altımdan çekilip alınmıştı ve boşlukta asılı kalmıştım. Normal

hayat dediğim şeyin, yalnızca zeki ya da özel yetenekleri olanlar için mümkün olduğunu anladım.

Belki de herkes gibi yaşarsam geçinip gidebileceğimi varsaymakla hata etmiştim. Her kafadan bir ses çıkıyordu. İşsizliği kuşağıma, ekonominin durumuna ya da gençlerin iş beğenmemesine bağlayanlar hiç susmuyordu. Suçu dünyaya atmak beni rahatlatabilirdi ama sorunumu çözemezdi.

Ne yapacağımı bilemez haldeyken, sonbaharda ailem bana bir iş buldu. Standart nisan ayı işe alımlarında başarısız olan yeni mezunlara yönelik işlerden biriydi. Ailemin bu tür bağlantıları olduğunu bilmediğim için şaşırmıştım, önüme düşen fırsatı minnetle kabul ettim.

Artık bir bilişim şirketinde çalışıyordum. Bilgisayar ya da programlama üzerine herhangi deneyimim yoktu ama her şeyi yapmaya hazırdım.

Ancak yeni çalışanlar için eğitim programında programlama ya da bilgisayar kullanımına yer yoktu. Nedensiz yere büyük bir çukur kazacaktık. Yeni başlayanlar olarak hep birlikte boyumuzdan daha derin bir çukur kazmaya başladık. Biz kazmaya devam ederken sürekli bize bağırıyorlardı. Ellerimiz su toplayıp patlayana kadar kazdık, sonunda çukuru açmıştık.

Amirimiz iyi iş çıkardığımız için bizi övdü ama o kadar yorgunduk ki hepimiz gözyaşları içinde kalmıştık. Daha önce hiç yaşamadığım bir başarı hissi yaşamıştım. Nihayet bu şirket tarafından kabul edilmiştim. Şimdi geri dönüp baktığımda, bunun sadece eski bir tezgâh olduğunu anlıyorum.

Sonrasında kendimi işime adadım. Asgari seviyedeki bir eğitimden sonra atandığım proje başından beri başarısızlığa mahkûmdu. Yine de ben deli gibi çalıştım, çukur kazmaktan beter yoruldum.

Bu şirkette ruh, yetenekten daha önemliydi ve eğer sesiniz yeterince gür çıkıyorsa, beceriniz olmasa bile idare edebilirdiniz.

Aylarca eve gitmeden, müşterinin ofisine yakın bir otelde yaşamak zorundaydım. Bir gün, otele geri dönmeye bile vaktim olmadan, ofis mutfağında her zamanki gibi çalışanlar için konulmuş hazır eriştelerden birini yapacaktım ki nasıl hazırlayacağımı artık bilmediğimi fark ettim.

Ne olduğunu hâlâ tam olarak kavramış değilim ama çorba ve baharat paketçiklerini hangi sırayla açacağımı ya da bardağa nasıl koyacağımı bilmiyordum. Talimatları defalarca okusam da anlayamıyordum.

Aniden, bir sinir krizi geçiriyormuşum gibi hissettim ve sırtımdan bir ürperti geçti. Yarım kalmış erişte bardağını karanlık mutfağa bıraktım ve kimseye görünmemek için acil çıkış merdivenlerinden sıvıştım.

Saatim altıyı gösteriyordu ama etrafım akşam saatleri için fazlasıyla sarı görünüyordu. Belki de bilgisayar ekranına çok uzun süre baktığımdandır, diye düşündüm. İşyerinin çevresinde neredeyse kimse yoktu, kendimi paralel bir dünyada kaybolmuş gibi hissettim.

İstasyona ulaştığımda nihayet saatin akşam değil, sabah altı olduğunu fark ettim. Gördüğüm ilk trene bindim, boş bir koltuğa kendimi atıp uykuya daldım. Telefonumu bir yerde bırakmıştım. Muhtemelen farkında olmadan düşürmüştüm.

Gözlerimi açtığımda, bir istasyonda kalabalık bir grup trene biniyordu. Orada inip teyzemin yanına gidebileceğim aklıma geldi. Yıllardır onu görmemiştim ama bana hep düşkün olmuştu. Onu görmek istedim. O beni kabul ederdi.

Kahvaltı ve öğle yemeği saatleri geçti, Ryota uyumaya devam ediyordu. Kuro, onun tam bir kedi gibi olduğunu düşündü.

"O benim yeğenim" dedi Shino. Anlattığına göre, abisi Tasuke'nin oğluydu.

O günden itibaren Shino iki kişilik yemek pişirmeye başladı. Tabii ki Kuro'nun yemeği ayrıydı. Ryota gitmesi gerektiğini her söylediğinde, Shino ona daha uzun kalmasını söylüyordu.

"Babam beni o işe sokmak için bağlantılarını kullandı, bu yüzden bu durum itibarını zedeleyecek. Artık eve dönmem imkânsız."

"İstediğin kadar burada kalabilirsin."

Yavaş yavaş, Ryota başına gelenleri anlatmaya başladı. Hikâyesi, Kuro'nun hayal gücünün ötesindeydi ama yine de Ryota'nın korkunç bir yerden kaçtığını anladı. Shino, bazı şirketlerin ne kadar korkunç olduğu konusunda öfkeliydi.

Ryota yavaşça iyileşiyordu. Shino memnundu ama Kuro bunun Shino'da bir hastalık haline geldiğini düşündü. Artık bakmak zorunda olduğu bir kişi daha vardı.

Ryota kaba bir şekilde önünde bir ip salladığında, Kuro pençelerini uzatarak onu yakaladı ve ona patronun kim olduğunu acımasızca gösterdi.

Aslında, Shino muhtemelen insanlara bakmayı seviyordu. Kuro, onun eskisinden daha enerjik olduğunu hissediyordu.

Yaz sonuna doğru, Ryota yürüyüşlere çıkacak ve ev işlerine yardım edecek kadar iyileşmişti.

Ryota, Kuro'nun yemek yiyişini izlerken gülümseyerek, "Özgür olduğun için şanslısın" dedi.

"Ama siz insanlar biz kedilerden daha özgürsünüz."

İnsanlar istedikleri her şeyi yiyebilir ve istedikleri yere gidebilirlerdi.

Ryota onu ne zaman kızdırmaya çalışsa, Kuro pençesiyle ona vururdu ama Ryota hiç ders almazdı. Her zamanki gibi, Ryota Kuro'yu yakaladı, onu okşamaya çalıştı ve yine her zamanki gibi Kuro onun ellerinden sıyrılıp kaçtı. Tam o sırada Kuro, Chobi'nin yanlarına doğru yürüdüğünü fark etti.

"İnsanların seni okşaması güzel bir şey!" dedi Chobi ona.

"Tabii ki, sen de keyfini çıkar" diye karşılık verdi Kuro. Chobi'nin sahibinden başka kimsenin onu okşamasına izin vermediğini gayet iyi biliyordu.

"Ryota ne kadar da içten" dedi Chobi.

O gün Shino, Ryota'dan bahçede biraz iş yapmasını istemişti ve şimdi bahçe onun söktüğü yabani ot yığınlarıyla doluydu.

"Beceriksiz aptalların bile iyi yönleri vardır."

Kuro ve Chobi yan yana oturmuş, onun çalışmasını izliyordu.

"Aşırı dürüst insanlar kendilerinden başkasını suçlayamaz, bu yüzden hep bunun acısıyla yaşarlar."

Kuro, Chobi'nin bir kedi için biraz eksik olduğunu ama insanların doğasını iyi bildiğini düşünüyordu. "Bu zor olmalı" dedi, sonra bir şey fark etti. "Sahibin de aynı, değil mi?"

"Evet, gerçekten çok benziyorlar" dedi Chobi kederli bir şekilde.

Shino, Ryota'ya öğretmekten hoşlandığını fark ettiğinde şaşırmıştı. Daha önce kimseye bir şeyler öğretme fırsatı olmamıştı, kimse ondan bunu istememişti. Sadece ev işleri bile olsa, Ryota'nın gelişimini izlemek keyifliydi. Bir oğlu olsa böyle olacağını düşünüyordu. Bu düşünceyle günlük yaşamını daha yaşanabilir kılmıştı.

Başlangıçta Ryota ev işlerinden hiç anlamıyordu ve Shino ona pilav pişirmekten camları parlatmaya kadar her şeyi öğretmeye ant içmişti. Onun çabalarına layık, gelişmeye açık bir öğrenci olduğuna karar vermişti.

Üç ay sonra, birbirleriyle rahatça sohbet edebilecek bir hale gelmişlerdi. Shino, biriyle akşam yemeği masasında oturup, havadan sudan sohbet etmenin ne büyük bir zevk olduğunu unutalı uzun zaman olmuştu.

Ve sonra korktuğu başına geldi.

Sabahın erken saatlerinde kapı çalmaya başladı. Biri düğmeye agresif bir şekilde ardı ardına basıyordu.

"Ryota! Orada olduğunu biliyorum!" Bu, Shino'nun kardeşi Tasuke'nin sesiydi.

"Baba..." Ryota kahvaltıyı hazırlarken donakaldı ve beti benzi attı.

"Endişelenme" dedi Shino ona.

Derin bir nefes aldı ve ocağı kapattı. Artık genellikle yemek saatini beklemek için mutfağa gelen Kuro da ayaklandı. Shino'yla göz göze geldiler. Sanki gözleriyle ona, "Haydi onu alt edelim!" dediğini hissetmişti.

Savaşmanın zamanı gelmişti.

Ön kapının camından birkaç siluet görünüyordu. Yaşlı bir kadını tehdit etmek için toplanıp gelen yetişkin adamlar. Yok artık!

Uzun yıllardan beri ilk kez, Shino'nun içinde, derinliklerinde bir yerde sıcak bir his kabardı. Kocası onu terk ettiğinde bile hissetmediği bir duyguydu bu. Öfkeliydi. Kuro'nun da tüyleri kabarmıştı, sanki onun öfkesinden etkilenmiş gibiydi. "Evet, Kuro. Bölgemizi korumak için savaşmalıyız."

Tasuke öfkeyle kapıyı yumruklayarak, "Ryota! Dışarı çık!" diye haykırdı. Çıkardığı kuru gürültüye karşı yılmayan Shino kapıyı açtı. Tasuke, yanında getirdiği siyah takım elbiseli adamlarla önünde dikiliyordu.

"Merhaba, Tasuke. Uzun zaman oldu, değil mi?" dedi sakin bir ses tonuyla.

"Ryota nerede?"

"Gitmeni rica edeceğim."

Tasuke'nin ifadesi değişti ve "Kapa çeneni ve oğlumu çağır. Hâlâ hiç terbiyeden nasibini almadın, değil mi?" dedi.

Ryota kapıya çıkarak, "Baba, böyle yapma" dedi.

Şimdi buraya gelerek her şeyi mahvedecek, diye düşündü Shino.

Oğlunu uzun bir aradan sonra karşısında gören Tasuke'nin öfkesini iyice kabardı. "Ryota, yüzümü kara çıkardın!"

Ryota kapıya çıkarken kendinden emindi ama şimdi babasının öfkesi karşısında sinmişti.

"Hangisi daha önemli Tasuke, onurun mu yoksa oğlunun hayatı mı?" diye sordu Shino sakinliğini koruyarak.

"Abartma!" Tasuke, öfkesini dizginlemeye ya da gizlemeye tenezzül etmiyordu.

"Abartmak mı? Nasıl böyle bir şey söylersin?" Shino derin bir nefes alırken kardeşinin gözlerine baktı. "Lütfen artık git."

Tasuke'nin gözlerinde bir huzursuzluk belirdi. Kız kardeşi aile evini terk edeli uzun zaman olmuştu ve artık tanıdığı zayıf, kararsız küçük kız değildi.

Yanında getirdiği adamlardan biri Shino'nun kolunu tutunca Kuro tısladı. Kuro'nun yerin derinliklerinden yankılanıyormuş gibi gelen tehditkâr sesi havayı yırtarcasına suratlarına çarptı. Savaşa hazırdı.

Tasuke ve siyah takım elbiseli adamlar istemsizce bir adım geri çekildiler.

"Ne kadar komik" dedi Shino, adamın elinden kendini kurtarırken. "Bir grup yetişkin adam, bir kediden korkuyor!"

Tasuke açıkça telaş içindeydi. "Oğlumla ne yapmayı planlıyorsun?" "Ben mi? Hiçbir şey. Sadece bekle."

Birbirlerine ters ters baktılar. Bakışlarını kaçıran Tasuke oldu.

"Geri geleceğim."

"Bir dahaki sefere kesinlikle polisi arayacağım" dedi Shino.

Tasuke ve diğer adamlar gittikten sonra, "Teyze... Teşekkür ederim" dedi Ryota. Sesi ağlamaklıydı, Kuro onun kendine gelmesi için birkaç kez bacağını tırmaladı. "Hadi kahvaltı edelim" dedi Shino, elinden geldiğince neşeli olmaya çalışıyordu. Yavaşça ellerini gevşetti. Yumruklarını o kadar sıkmıştı ki avuç içleri bembeyaz kesilmişti.

Bölüm IV

Mevsim kışa döndü.

Kuro, her zamankinden erken uyandı ve kum kabına doğru giderken Shino'nun karnına bastı.

Shino uykusunda, "Of" diye inledi.

Şafaktan hemen önceki alacakaranlık avlanmak için en ideal zamandı ama bu dondurucu havada evden çıkmak istemiyordu.

Kum kabının bulunduğu banyo soğuktu ama kesinlikle dışarıdan daha iyiydi, diye düşündü. Sonra başını salladı. Bu böyle devam edemezdi! Bu düşünceler evcil kedilerin kolaya kaçan fikirleriydi. Battaniyelerde uyumak, peh! Peki, belki sadece bu kış için böyle yaşayabilirdi.

Kuro, soğuk kış aylarında Shino'nun yanında kalıyordu ve evdeki iki beleşçi Shino'yu meşgul etmeye yetiyordu.

Ona banyo yaptırmak istemişti ama Kuro başlangıçta kaçmak için her yolu denemişti. Sonunda onu uykusunun en derin anında yakalayıp küvete atmıştı. Alıştıktan sonra, sıcak suyla ıslanma hissi hoşuna gider olmuştu. İnsanların bu zevki yalnızca kendilerine saklaması ne büyük bencillikti.

İşini bitirince, arka ayaklarıyla beyaz kedi kumunu eşeledi. Bu tuvalet işi de oldukça rahattı.

Mutfağın ışığı yanıyordu. Artık kahvaltıyı hazırlamak Ryota'nın göreviydi. Başta çok kötü bir aşçıydı, her şeyi fazla

tuzlu yapıyordu ama şimdi o kadar da fena değildi. Shino, erken kalkmaktan kurtulmuş olmanın ne kadar keyifli olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Kuro, tam tekrar yatmaya gidecekti ki uzun süredir özlediği birinin varlığını hissetti. Ve bu varlığın aslında bir adı olduğunu hatırladı.

"John!"

Sevdiği isim ağzından çıkarken, eski dostunu son düşündüğü andan bu yana epey zaman geçtiğini biraz pişmanlıkla hissetti.

"John!" diye daha yüksek sesle haykırdı.

Kedi kapısından geçip dışarıya fırladı, dondurucu kış sabahının soğuğunu hissetmedi bile. Bulutlar yakalayabileceği kadar yakınmış gibiydi ve beyaz taneler döküyordu.

Kar.

John'un karı çok sevdiğini hatırladı.

"John! Orada mısın?" Kuro, bahçede hızla koşturarak her yerde dostunu arıyordu.

Ryota, mutfaktan kalın giysilerine sarınmış halde çıktı. "Ne var Kuro? Burası buz gibi!"

Kuro başını gökyüzüne kaldırıp, "Ryota, bak!" dedi.

Ryota da yukarı baktı. "Ah, kar yağıyor!"

Kuro, "Böyle bir günde kesin geri döner!" diyerek koşturmaya devam etti.

"Hey, nereye gidiyorsun? Kahvaltını yapmadın daha!"

Kuro, sabahın keskin ayazında olabildiğince hızlı koştu. Kar şimdi iri taneler halinde yağıyordu.

"Kuro, bekle!"

Arkasından gelen gürültülü ayak seslerini duydu ve Ryota'nın onu takip ettiğini fark etti. "Hadi Ryota! Belki dileğin gerçekleşir!"Kuro, kimin bölgesinde olduğuna aldırmadan koşmaya devam etti. Yokuş yukarı koşarken korkuluklardan

çitlere, oradan otomatik satış makinesine, oradan da başka bir duvara sıçradı. Hep yukarı, hep daha yükseğe ilerliyordu. Başka hiçbir şey, ne bölgeler ne de başkasının önemi yoktu.

John'un onu çağırdığını hissediyordu. Kuvvetli bir rüzgâr daha fazla kar getiriyordu ama o yine de dört patisiyle asfaltı döverek koşmaya devam etti.

"John!" Başka bir kedi daha dostunu çağırıyordu. Yokuşu tırmanan Chobi'ydi.

"Chobi!"

Şimdi ikisi yan yana koşuyorlardı.

Sabahın ilk treni istasyondan ayrılıyordu ve yükseltilmiş raylar üzerinde hareket ederken çıkardığı gürültüyü duydular. Bu sesten enerji alarak koşmaya devam ettiler. Hedefleri yokuşun zirvesiydi.

Zirveye doğru Mimi'nin yaşadığı ahşap apartman binası görünmeye başladı. Evindeki ışıklardan biri yanıyordu. Reina muhtemelen bütün gece resim yapmıştı.

Koşarken karları savurarak ilerlediler. Yokuş aşağı eğim başlamıştı, tapınağı geçip yeni yapılmış evlerin bulunduğu bir sokaktan geçtiler. İleri, daha ileri!

Kuki ve Aoi'nin evinin yanından geçiyorlardı. Üzerinde tıpkı Kuki'ye benzeyen mermer desenli bir kedinin resmi çizili yeni bir posta kutusu vardı.

"Kuki'nin resmi!" diye bağırdı Chobi. Kuro, ona söylenmesine gerek kalmadan fark etmişti.

Kuro ve Chobi koşmaya devam ettiler. John'un varlığını daha yoğun hissediyorlardı, yaklaşmışlardı. Küçük bir tepeye ulaştılar ve önlerine dik bir merdiven çıktı.

Ryota arkalarından acınacak halde nefes nefese, "Oraya mı tırmanıyorsunuz?" diye seslendi.

"John!" diye bağırdı Kuro.

"Orada, işte hemen yukarıda!" Chobi de onu hissediyordu.

Sonunda kasabanın en yüksek noktasına ulaştılar. Tepede küçük bir park, parkta da küçücük bir bank vardı.

Kar şimdi daha iri taneli ve yoğun yağıyordu.

Trenin geçtiğini hâlâ görebiliyorlardı.

"Görünüşe göre kar tutacak..."

"Evet, öyle görünüyor."

Chobi ve Kuro bir süre treni izleyerek oturdular. Uyanmakta olan kasabanın kalp atışları duyuluyor, aşağıdan tepeye doğru yayılıyordu.

Ryota sonunda onlara yetişti, nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Kuro... Ne yapıyorsun böyle?" dedi, nefes nefese. Bu kadar genç biri için ne kadar zayıftı.

Chobi etrafına baktı. Diğer yönden gelen bir kadının ayak seslerini duyabiliyordu.

"Chobi!"

Kısa saçlı ve kocaman paltosuyla bir kadın belirdi.

Koca paltosu onu devasa bir kedi gibi gösteriyor, diye düşündü Kuro.

"Kız arkadaşım" dedi Chobi gururla. Ryota'yı gördüğüne şaşırmış gibiydi. Yukarıda başka birini daha görmeyi beklemiyordu muhtemelen.

"Ah, bu benim kedim" dedi Ryota, onun gelişiyle afallamıştı.

"Ben Shino'nun kedisiyim, senin değil. *Onun* kedisiyim" dedi Kuro hırçınlaşarak ama Ryota onu dinlemiyordu. Chobi'nin sahibinden gözlerini alamıyordu.

Kadın kollarını Chobi'ye doğru uzattı, Chobi ustaca bir hareketle sahibinin kollarına atladı. "Böyle kaçıp gidince çok şaşırdım."

Ryota aptalca gülerek, "Evet, bizim Kuro da aynısını yaptı..." dedi.

İkisi birbirine baktılar. Kadın, "Bu kışın ilk karı, değil mi?" diyerek sessizliği böldü sonunda.

"Öyle" diye cevapladı Ryota.

Kuro, John'un varlığının kaybolduğunu aniden fark etti ve titremeye başladı.

"Kuro, dileğim gerçekleşmiş gibi görünüyor."

"Ne?"

Chobi, kız arkadaşının yüzüne bakıyordu. Kuro, onun parladığını fark etti. Yüzündeki ifade bir şekilde son zamanlardaki Shino'yu hatırlattı ona. Nihayet anladı. Onun da dileği çoktan gerçekleşmişti.

Ayrıca başka bir şeyin daha farkına vardı: John'u bir daha asla göremeyecekti.

"Teşekkür ederim sevgili dostum" diye fısıldadı kar bulutlarının ötesindeki gökyüzüne.

Sonsöz

Uzun, upuzun kış sona erdi ve kiraz çiçeklerinin mevsimi gelip çattı.

Chobi'yi taşıma çantasında taşırken nehrin kıyısındaki çiçeklerin altından yürüyordum. Soluk pembe yapraklar havaya duman gibi savruluyordu. Bu dalgalanmanın etkisiyle, gözle görülmeyen hava akımları ortaya çıkıyordu.

Yanımdaki kişi bir zamanlar bana, "Bu senin suçun değil, insanların ne hissettiğini göremezsin" demişti. Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. O zamana kadar, insanların ne hissettiğini anlamadığım için kendimi suçluyordum. Herkesin görebildiğini ben göremiyordum ve bu yüzden çevremdekilere zarar veriyordum. Kendi duygularımı bile kendime tam anlamıyla açıklayamıyordum. İnsanların ne hissettiğini aslında anladığım ve anlamıyormuş gibi yaptığım yanılsamasına kapılmıştım, her şeyi çok fazla düşünüyordum.

Bunu bana birisi öğretmişti ve o kişiyle Chobi sayesinde tanışmıştım.

Kiraz çiçekleri esintiyle savruluyordu.

"Çok güzel, değil mi Chobi?"

Chobi bir miyavlamayla cevap verdi.

O karlı sabah parkta tanıştıktan sonra, zaman zaman buluşup konuşmaya başladık. Birbirimizi yavaşça tanımanın daha iyi olacağını düşünüyordum.

Chobi'yi kurtardığımı sandığım o yağmurlu günü hatırladım. Onu kurtardığıma inanmıştım ama aslında kurtarılan bendim.

Mimi, oradan aşağı in!"

Masato, kitaplığın tepesinde tehditkâr bir şekilde duran Mimi'ye sesleniyordu. Yaralı bacağı iyileşmişti ve artık istediği gibi koşabiliyordu.

Birkaç tabağı gazete kâğıtlarına sararken, "Oyalanmayı bırak da paketlemeye yardım et," dedim.

"Reina, burada kimin daha kıdemli olduğunu unutuyorsun..." diye karşılık verdi Masato. Yine de, titizlikle dergi demetlerini iple bağlamaya başladı.

Bir şekilde sınavı geçmeyi başarmış, Masato'yla aynı sanat üniversitesine kabul edilmiştim ancak ondan bir yıl gerideydim.

Ailemin yanına taşınıp okula oradan gidip gelmeye karar vermiştim, bu yüzden evimden ayrılıyordum.

Masato, aylık manga dergilerini bağlarken, "Hey, böyle mangalar okur muydun sen? Şaşırdım doğrusu!" dedi.

"Sadece bir arkadaşımın mangası olduğu için okuyorum."

"Vay canına, profesyonel manga sanatçısı olan bir arkadaşın mı var?"

Bu, Kuki'nin sahibi Aoi'ydi. Artık işine geri dönmüştü ve yakın zamanda bir kedi hakkında dört karelik bir manga serisine başlamıştı. O ve Kuki, Mimi'yi görmek için geldiklerinden beri iyi arkadaş olmuştuk. Hâlâ ara sıra ziyarete geliyorlardı. Kuki şimdi bir yaşından büyüktü ve kafasına eseni yapmak isteyen, bağımsız bir genç kızdı.

Açık pencereden içeri bir kiraz çiçeği yaprağı süzüldü ve birden duygusallaştığımı hissettim.

Onun evinde yan yana oturmuş, koyu lacivert gökyüzünü seyrediyorduk. Rüzgâr uğulduyor, bulutları hızla sürüklüyordu.

İnce parmaklarının tüylerime dokunduğunu hissettim.

"Hey, Chobi" dedi.

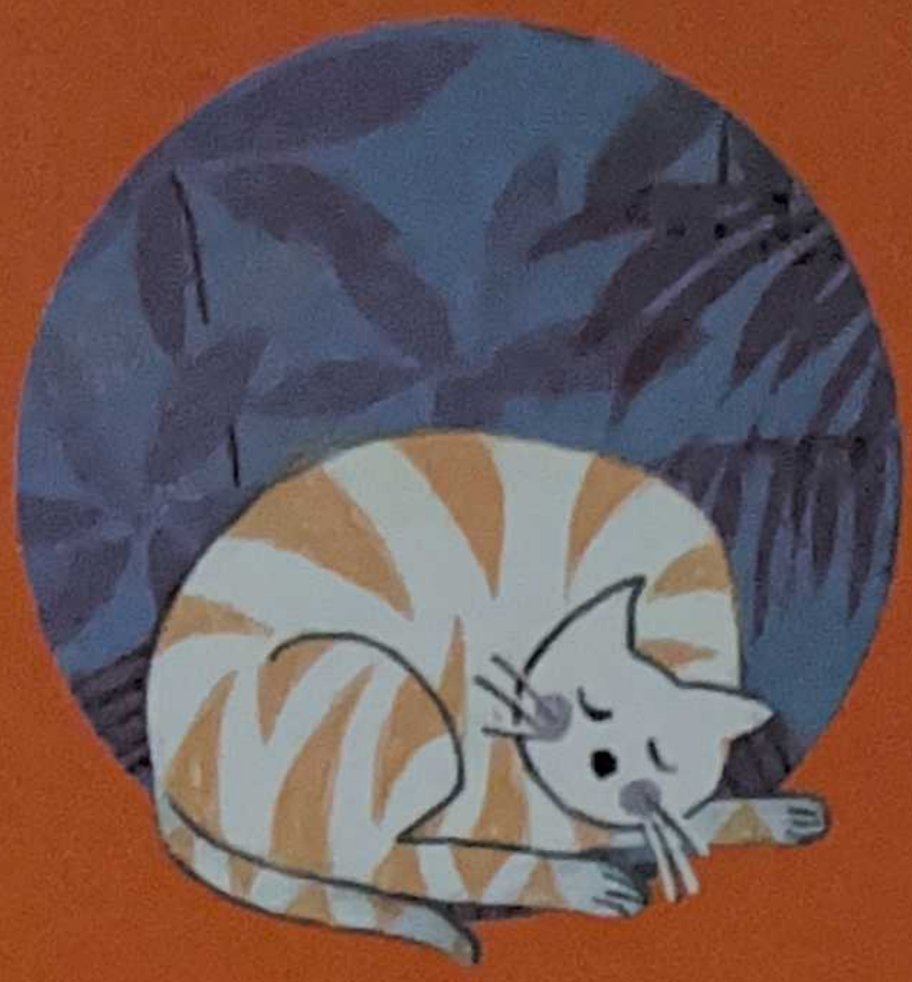
"Ne oldu?" diye cevap verdim.

Bir şey söylemedi ama ne düşündüğünü biliyordum. Ben de onun gibi hissediyordum.

Bu dünyayı seviyorum. Bu düşünce, aklıma mutlak bir netlikle düştü. Birden güldü ve ben de onun mutlu, ışıldayan yüzüne baktım. O da beni anlamıştı.

Onun da bu dünyayı sevdiğinden emindim.

Dört Kadın, Dört Kedi ve Dört Hayat

Kaldırımın kenarında çaresizce yatmış, sağanak yağmurun altında yere düşen damlaları seyrediyordu... İçine sığındığı bu karton kutuya nasıl terk edildiğini bile bilmiyor, umursamaz kalabalığın ayak seslerini dinliyordu. Ta ki o kalabalıktan biri onu fark edene kadar...

"Onun, benim ve dünyanın kalpleri birleşmiş, birlikte atıyordu. O gün beni evine aldı. Ben, artık onun kedisiydim."

Dört kadın ve dört kedinin birleşen yazgılarının hikâyesi. Sahiplerinin hayatına dokunup, onların yalnızlıklarını gideren kedilerin iç dünyalarına ses veren dört öykü.

Makoto Shinkai ve Naruki Nagakawa'nın Japonya'da çok satılan kitabı Kadın ve Kedi artık sizlerle.

ATHICA

DESTEK DUKKAN

www.destekmediagroup.com
www.destekdukkan.com
athicabooks
athicabooks
athicabooks
athicabooks
info@destekyayinlari.com

KDV'den muaftır

ISBN: 978-625-6187-92-4

9 786256 187924